

॥ श्रीपरमात्मने नमः ॥

श्रीमद् यशोविजयल्ल विरचित
श्री सीमधर स्वामीनां विनतिरूप.

१ ५-१५०-३५० आध्यात्मनां प्राचीन
'स्तपना, अक्षय निधि तपना विधि
तथा सञ्जायो विमरे.

श्रीमान् भाटनसाल्ल भाटाराजना प्र
विष्णो पद्म मुनिल्ल तथा कन्दमु-
नेल्लना सहपदशशी जेजना के.
संघ तरुधी.

ज्यायी प्रसिद्ध हिनार,
जयेरी भाटनसाल्ल डाक्याभाधि.

डी. अमृत्य के.

७
७
२
७

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૨૭૭ વાર્ષિક

પુસ્તકનું નામ રામંદર રચના
નિબંધ-૨૫

વિષય ૫૨૪:૨૪૭

॥ श्रीपरमात्मने नमः ॥

श्रीमद् यशोविजयञ्च विरचित

श्री सीमंधर स्वामीની વિનતિરૂપ.

૧૨૫-૧૫૦-૩૫૦ ગાથાઓનાં સ્તવનો
તથા અક્ષયનિધિ તપનો વિધિ તથા નવકાર-
વાલીની સજાય તથા શ્રી અયવતી સુકુમારની
તેર દાલની સજાયો વિગેરે.

શ્રીમાન્ પરમપૂજ્ય મુનિમહારાજશ્રી મોહન-
જાલજીના શિષ્ય પંન્યાસ હરખમુનિજીના શિષ્યો
પદમમુનિજી તથા કનકમુનિજીના સદુપદેશથી.

ખેડાના જૈન સંઘની આર્થીક સહાય વડે
છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

શ્રીમોહનલાલજી જૈનપાઠશાળાના સેક્રેટરી

ઝવેરી મોહનલાલ ડાહ્યાભાઈ

૬૦ ડોસીવાડાનીપોળ-અમદાવાદ.

વિક્રમ સં. ૧૯૭૭. શ્રીવીર સં. ૨૪૪૭.

આવૃત્તિ ૧ લી.

પ્રત. ૧૦૦૦.

શ્રી 'આદર્શ' પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં, પંડિત વાડીલાલ
ડાહ્યાભાઈએ છાપ્યું. ટે. પાંચકુવા નવાદરવાળ
અમદાવાદ.

કિંમત. અમુલ્ય (ભેટ).

પ્રસ્તાવના

પરમ પૂજ્ય શ્રીમાન મોહનલાલજી મહા-
રાજના પ્રશિષ્યો મુનિપદ્મ મુનિજી તથા કનક
મુનિજીનું ચોમાસું. ૧૯૭૬ માં ખેડામાં થયું
હતું. તે વખતે જ્ઞાનાદિકમાં ખેડાના સંઘ તર-
ફથી જે ઉપજ થયેલી તે નાંખી નહીં મુકતાં
તુરત જ તેનો સદોપયોગ કરવા ઉક્ત મુનિ-
શ્રીના ઉપદેશામૃત વચનોથી સમ્યક્ત્વને દઢ
કરવાવાલું પરમ પૂજ્ય ન્યાયાચાર્ય ન્યાય વિશા-
રદ મહા મહોપાધ્યાયજી શ્રીમદ્ યશોવિજયજી
વિરચિત ૧૨૫-૧૫૦ અને ૩૫૦ ગાથાઓના
પ્રાચીન સ્તવનો છપાવવા વિચાર થયો અને
તે અમદાવાદ શ્રીમાન મોહનલાલજી જૈન
લાયબ્રેરી તથા જૈન પાઠશાળાના ઓનરરી
સેક્રેટરી ઝવેરી મોહનલાલ ડાહ્યાભાઈને આ
કામ કરાવવાની ભલામણ થઈ તેઓ સાહેબે

શેઠ મનસુખભાઈ ભગુલાઈની જૈન સ્કુલના
ધાર્મિક શિક્ષક માસ્તર ઉમેદચંદ રાયચંદને
આ કામ સોંપ્યું. તેઓએ યથામતિ પ્રદેશ વગેરે
સુધારી જેમ શુદ્ધ છપાય તેમ પ્રયત્ન કરેલો
છે છતાં દૃષ્ટિ દોષથી અગર પ્રેસ દોષથી જે
કંઈ અધિક ન્યૂન અશુદ્ધતા રહી હોય અગર
જૈન આજ્ઞા વિરુદ્ધ છપાઈ ગયું હોય તેનો
મિચ્છામિદુષ્કર્મદંડ અત્રે વિરમું છું. અને આ
બુદ્ધના વાંચકોને ભલામણ કરવામાં આવે છે
કે કંઈ અશુદ્ધતા જણાય તો તે સુધારી વાંચવું.
સ્તવનો ઉપરાંત અક્ષય નિધિ તપનો વિધિ,
નવકારની તેમજ અયવંતી સુકમાલની તેર
ઠાલની સજાય પણ દાખલ કરી અંત સમાપ્ત
કરેલો છે. એજ સુજ્ઞેશુ કીં બહુના.

૧૮૬૭ ચૈત્ર સુદ ૧૫ } પ્રસિદ્ધ કર્તા.
અવેરી મોહનલાલ ડાહ્યા-
ભાઈ મુ. અમદાવાદ.
૬૦ ડાશીવાડાનીપેળ.

અનુક્રમણિકા.

પૃષ્ઠ.

૧૨૫ ગાથાનું સ્તવન.

૧—૫૨

૧૫૦ ગાથાનું ચીર સ્તુતિરૂપ હુડીનું સ્તવન. ૨૬—૫૩

૩૫૦ ગાથાનું શ્રીમંધરસ્વામીની વિનતિ.

૩૫ સ્તવન.

૫૪—૧૧૭

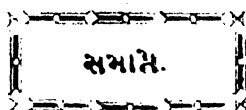
અક્ષયનિધિ તપની વિધિ સંપૂર્ણ.

૧૧૮—૧૩૮

નવદારની સજાય તથા અયવંતી સુકુમારની

૧૩ દાસની સજાય.

૧૩૯—૧૬૦

અથ શ્રી સીમંધર સ્વામિની
વિનતિરૂપ સવાસો ગાથાનું
સ્તવન.

॥ दास पडेसी. ॥

॥ એક દિન દાસી દોડતી-એ દેશી ॥

સ્વામી સીમંધર વિનતિ, સાંભલો માહરી
 દેવરે । તાહરી આણુ હું શિર ધરું, આદરું
 તાહરી સેવરે ॥ સ્વામી સીમંધર વિનતિ ॥૧॥
 કુચુરની વાસના પાસમાં, હરિણુ પરે જે પડ્યા
 લોકરે । તેહને શરણુ તુજ વિણુ નહીં, ટલ-
 વલે બાપરા ફેાકરે ॥ સ્વાગારા જ્ઞાન દર્શન

ચરણ ગુણ વિના, જે કરાવે કુલાચારરે । લૂટે
 તેણે જન દેખતાં, કિહાં કરે લોક પોકારરે ॥
 સ્વાના ૩ ॥ જેહ નવિ ભવ તરયા નિરગુણી,
 તારશે કેણી પેરે તેહરે । એમ અજ્ઞાણ્યા પડે
 કંદમાં, પાપ બંધે રહ્યા જેહરે ॥ સ્વાના ૪ ॥
 કામ કુલાદિક અધિકનું, ધર્મનું કે નવિ
 મૂલરે । દોકડે કુગુરૂ દાખવે, શું થયું એહ
 જગ સૂલરે ॥ સ્વાના ૫ ॥ અર્થની દેશના જે
 દીએ, એલવે ધર્મના ગ્રંથરે । પરમ પદનો
 પ્રગટ ચારથી, તેહથી કેમ વહે પંથરે ॥
 સ્વાના ૬ ॥ વિષયરસમાં ગૃહી માચિયા, નાચિયા
 કુગુરૂ મદ પૂરરે । ધૂમ ધામે ધમાધમ ચત્રી,
 જ્ઞાન મારગ રહ્યા દૂરરે ॥ સ્વાના ૭ ॥ કલહ
 કારી કદાચહ ભરયા, થાપતા આપણા બોલરે ।
 જિન વચન અન્યથા દાખવે, આજતો વાજતો
 ઢાલરે ॥ સ્વાના ૮ ॥ કેઈ નિજ દોષને ગોપવા,
 રોપવા કેઈ મત કંદરે । ધર્મની દેશના

પાલટૈ, સત્ય લાષે નહીં મંદરે ॥ સ્વા૦ ॥ ૯ ॥
 બહુ મુખે બોલ એમ સાંભલી, નવિ ધરે લોક
 વિશ્વાસરે । હુંઠતા ધર્મને તે થયા, ભમર
 જેમ કમલ નિવાસરે ॥ સ્વા૦ ॥ ૧૦ ॥

॥ ઢાળ બીજી. ॥

॥ રાગ ગોડી ॥ બોલીકા હંસારે વિષય
 ન રાચાએ-એ દેશી.

એમ હુંઠતાંરે ધર્મ સોહામણો, મિલિઓ
 સદગુરુ એક । તેહને સાચોરે મારગ દાખવે,
 આણી હૃદય વિવેક ॥ શ્રી સીમંધર સાહેબ
 સાંભલો ॥ ૧૧ ॥ પર ધરે જોતાંરે ધર્મ તુમે
 કરો, નિજ ધર ન લહોરે ધર્મ । જેમ નવિ
 જાણોરે મૃગ કસ્તુરિઓ, મૃગમદ પરિમલ મર્મ
 ॥ શ્રી ૦ ॥ ૧૨ ॥ જેમ તે જૂલોરે મૃગ દિશિ દિશિ કરે,
 લેવા મૃગમદ ગંધ । તેમ જગે હુંઠેરે બાહિર

ધર્મને, મિથ્યાદૃષ્ટિ રે અંધ ॥ શ્રી૦ ॥ ૧૩ ॥
 જાતિ અંધનોરે દોષ ન આકરો, જે નવિ
 દેખેરે અર્થ । મિથ્યા દૃષ્ટિરે તેહથી આકરો,
 માને અર્થ અનર્થ ॥ શ્રી૦ ॥ ૧૪ ॥ આપ
 પ્રશંસેરે પરગુણ ચોલવે, ન ધરે ગુણનોરે
 લેશ । તે જિનવાણીરે શ્રવણે નવિ સુણે, દિએ
 મિથ્યા ઉપદેશ ॥ શ્રી૦ ॥ ૧૫ ॥ જ્ઞાન પ્રકાશેરે મોહ
 તિમિર હરે, જેહને સદગુરૂ સૂર । તે નિજ
 દેખેરે સત્તા ધર્મની, ચિદાનંદ ભરપૂર ॥
 શ્રી૦ ॥ ૧૬ ॥ જેમ નિર્મલતારે રતન સ્ફટિકતાણી,
 તેમ જે જીવ સ્વભાવ । તે જિન વીરેરે ધર્મ
 પ્રકાશીઓ, પ્રબલ કષાય અભાવ ॥ શ્રી૦ ॥
 ૧૭ ॥ જેમ તે રાતેરે કૂલે રાતડું, શ્યામ કૂલ-
 થીરે શ્યામ । પાપ પુણ્યથીરે તેમ જગ જીવને,
 રાગ દ્વેષ પરિણામ ॥ શ્રી૦ ॥ ૧૮ ॥ ધર્મ ન
 કહિએરે નિશ્ચે તેહને, જેહ વિભાવ વડ વ્યાધિ ।
 પહોલે અંગેરે એણીપેરે ભાખિયું, કરમે હોએ

ઉપાધિ ॥ શ્રી૦ ॥ ૧૯ ॥ જે જે અંશેરે નિરૂ-
પાધિકપણું, તે તે જાણોરે ધર્મ । સમ્યક્દષ્ટિરે
ગુણુઠાણુથકી, જાવ લહે શિવશર્મ ॥ શ્રી૦
॥ ૨૦ ॥ એમ જાણીનેરે જ્ઞાન દશા લખ,
રહીએ આપ સ્વરૂપ । પર પરિણતિથીરે ધર્મ
ન છાંડીએ, નવિ પડીએ લવ કૂપ ॥ શ્રી૦ ॥ ૨૧ ॥

॥ ઢાલ ત્રીજી ॥

॥ હવે રાણી પદમાવતી-એ દેશી. ॥

જિહાં લગે આતમદ્રવ્યનું, લક્ષણ નવિ
જાણ્યું । તિહાં લગે ગુણુઠાણું લલું, કેમ આવે
તાણ્યું ॥ આતમતત્ત્વ વિચારીએ ॥ ૨૨ ॥
આતમ અજ્ઞાને કરી, જે લવ દુઃખ લહીએ ।
આતમજ્ઞાને તે ટલે, એમ મન સદહીએ ॥
આતમ ० ॥ ૨૩ ॥ જ્ઞાનદશા જે આકરી, તેહ
અરણ્ય વિચારે । નિર્વિકલ્પ ઉપયોગમાં, નહીં

કર્મનો ચરો ॥ આતમ ॥ ૨૪ ॥ ભગવર્ધ
 અંગે ભાખિયો, સામાયિક અર્થ ॥ સામાયિક
 પણ આતમા; ધરો સૂષો અર્થ ॥ આતમ ॥
 ૨૫ ॥ લોકસાર અધ્યયનમાં, સમકિત મુનિ
 ભાવે । મુનિભાવજ સમકિત કહ્યું, નિજ શુદ્ધ
 સ્વભાવે ॥ આ ॥ ૨૬ ॥ કષ્ટ કરો સંજમ
 ધરો, ગાલો નિજ દેહ । જ્ઞાનદશા વિણ જી-
 વને, નહીં દુઃખનો છેહ ॥ આ ॥ ૨૭ ॥
 બાહિર ચતના બાપડા, કરતાં દૂહવાચે ।
 અંતર જતના જ્ઞાનની, નવિ તેણે થાયે ॥
 આતમ ॥ ૨૮ ॥ રાગ દ્વેષ મલ ગાળવા, ઉપશમ
 જલ જીલો । આતમ પરિણતિ આદરી, પર પરિ-
 માણતિ પીલો ॥ આ ॥ ૨૯ ॥ હું એહનો એ
 હરો, એ હું એણિ બુદ્ધિ । ચેતન જડતા
 અનુભવે, ન વિમાસે શુદ્ધિ ॥ આ ॥ ૩૦ ॥
 બાહિર દૃષ્ટિ દેખતાં, બાહિર મન ધ્રાવે ।

અંતર દૃષ્ટિ દેખતાં, અક્ષય પદ પાવે ॥ આ-
 તમ૦ ॥ ૩૧ ॥ ચરણ હોય લજ્જાદિકે, નવિ
 મનને લાંગે । ત્રીજે અધ્યયને કહ્યું, એમ પ-
 હેલે આંગે ॥ આતમ૦ ॥ ૩૨ ॥ અધ્યાતમ
 વિષુ જે ક્રિયા, તે તનુ મન તોલે । મમકારા-
 દિક યોગથી, એમ જ્ઞાની ખોલે ॥ આતમ૦
 ॥ ૩૩ ॥ હું કરતા પરભાવનો; એમ જેમ
 જેમ જાણે । તેમ તેમ અજ્ઞાની પડે, નિજ
 કમને ધાણે ॥ આતમ૦ ॥ ૩૪ ॥ પુદ્ગલ
 કર્મોદિકતણે, કરતા વ્યવહારે । કરતા ચેતન
 કરમનો, નિશ્ચય સુવિચારે ॥ આતમ૦ ॥ ૩૫ ॥
 કર્તા શુદ્ધ સ્વભાવનો, નય શુદ્ધે કહીએ । કર્તા
 પર પરિણામનો, બેઉ કિરિયા ગ્રહીએ ॥
 આ૦ ॥ ૩૬ ॥

॥ ઢાલ ચોથી. ॥

॥ વીરમતી પ્રીતિ કારણી-એ દેશી. ॥

શિષ્ય કહે જો પરલાવનો, અકતાં કહ્યો
પ્રાણી । દાન હરણાદિક કેમ ઘટે, કહે સદ-
ગુરૂ વાણી ॥ શુદ્ધ નય અર્થ મન ધારીએ ॥
એ આંકણી ॥ ૩૭ ॥ ધર્મ નવિ દિએ ન
વા સુખ દિએ, પર જંતુને દેતો ॥ આપ
સત્તા રહે આપમાં, એમ હૃદયમાં ચેતો ॥
શુભ ॥ ૩૮ ॥ જોગ વશે જે પુદ્ગલ ગ્રહ્યા,
નવિ જીવનાં તેહ ॥ તેહથી જીવ છે જૂજૂઓ,
વલી જૂજૂઓ દેહ ॥ શુભ ॥ ૩૯ ॥ ભક્ત
પાનાદિ પુદ્ગલ પ્રતે, ન દિએ છતિ વિના
પોતે । દાન હરણાદિ પરજંતુને, એમ નવિ
ઘટે જોતો ॥ શુભ ॥ ૪૦ ॥ દાન હરણાદિક
અવસરે, શુભ અશુભ સંકલ્પે । દિએ હરે
તું નિજ રૂપને, મુખે અન્યથા જલ્પે ॥ શુભ

॥ ૪૧ ॥ અન્યથા વચન અભિમાનથી, ફરી
 કર્મ તું ખાંધે । જ્ઞાયક ભાવ જે એકલો,
 ગ્રહે તે સુખ સાધે ॥ શુન્ ॥ ૪૨ ॥ શુભ
 અશુભ વસ્તુ સંકલ્પથી, ધરે જે નટ માયા ।
 તેટલે સહજ સુખ અનુભવે, પ્રભુ આતમરાયા
 ॥ શુન્ ॥ ૪૩ ॥ પર તણી આશ વિષ વે-
 લડી, ફલે કર્મ બહુ ભાંતિ । જ્ઞાન દહને કરી
 તે દહે, હોએ એક જે જાતિ ॥ શુન્ ॥ ૪૪ ॥
 રાગ દોષ રહિત એક જે, દયા શુદ્ધ તે પાલે,
 । પ્રથમ અંગે એમ ભાખિયું, નિજ શક્તિ
 અનુઆલે ॥ શુન્ ॥ ૪૫ ॥ એકતા જ્ઞાન
 નિશ્ચય દયા, સુગુરુ તેહને ભાખે । જેહ અ-
 વિકલ્પ ઉપયોગમાં, નિજ પ્રાણને રાખે ॥
 શુન્ ॥ ૪૬ ॥ જેહ રાખે પર પ્રાણને, દયા
 તાસ વ્યવહારે । નિજદયા વિણ કહો પર-
 દયા, હોએ કવણ પ્રકારે ॥ શુન્ ॥ ૪૭ ॥
 લોકવિણ જેમ નગર મેઢની, જેમ જીવવિણ

કાયા । ફેક તેમ જ્ઞાનવિણુ પરદયા, જિસી નટી-
 તણી માયા ॥ શુ૦ ॥ ૪૮ ॥ સર્વ આચરમય
 પ્રવચને, લણ્યો અનુભવ યોગ : તેહથી મુનિ
 વમે મોહને, વલી અરતિ રતિ શોગ ॥ શુ૦
 ॥ ૪૯ ॥ સૂત્ર અક્ષર પરાવર્તના, સરસ શે-
 લડી દાખી । તાસ રસ અનુભવ ચાખીએ,
 જહાં એક છે સાખી ॥ શુ૦ ॥ ૫૦ ॥ આ-
 તમરામ અનુભવ લળે, તળે પરતણી માયા ।
 એહ છે સાર જિન વચનનો, વલી એહ
 શિવછાયા ॥ શુ૦ ॥ ૫૧ ॥

॥ ઢાલ પાંચમી. ॥

પ્રભુ ચિત્ત ધરીને અવધારો મુજ વાત-એ દેશી.

એમ નિશ્ચય નય સાંભલીજી, બોલે એક
 અજાણુ । આદરશું અમે જ્ઞાનનેજી, શું કીજે
 પચ્ચખાણુ ॥ સોભાગી જિન સીમંધર સુણો

વાત ॥ ૫૨ ॥ કિરિયા ઉથાપી કરીજી, છાંડી
 તેણે લાજ । નવિ જાણે તે ઉપજેજી, કારણ
 વિણ નવિ કાજ ॥ સો ॥ ૫૩ ॥ નિશ્ચય
 નય અવલંબતાજી, નવિ જાણે તસ મમં ।
 છોડે જે વ્યવહારનેજી, લોપે તે જિન ધર્મ
 ॥ સો ॥ ૫૪ ॥ નિશ્ચય દૃષ્ટિ હૃદય ધરી-
 જી, પાલે જે વ્યવહાર । પુણ્યવંત તે પા-
 મશેજી, લવસમુદ્રનો પાર ॥ સો ॥ ૫૫ ॥
 તુરંગ ચઢી જેમ પામિએજી, વેગે પુરનો
 પંથ । માર્ગ તેમ શિવનો લહેજી, વ્યવહારે
 નિગ્રંથ ॥ સો ॥ ૫૬ ॥ મહોલ ચઢતાં
 જેમ નહીંજી, તેહ તુરંગનું કાજ । સકલ
 નહીં નિશ્ચય લહેજી, તેમ તનુ કિરિયા સાજ
 ॥ સો ॥ ૫૭ ॥ નિશ્ચય નવિ પામી શ-
 કેજી, પાલે નવિ વ્યવહાર । પુણ્યરહિત જે
 એહવાજી, તેહનો કુણુ આધાર ॥ સો ॥
 ॥ ૫૮ ॥ હેમ પરિક્ષા જેમ હુએજી, સહત

હુતાશન તાપ । જ્ઞાન દશા તેમ પરખીએજી,
 જિહાં બહુ કિરિયા વ્યાપ ॥ સો ૦ ॥ ૫૯ ॥
 આલંબન વિણ જેમ પડેજી, પામી વિષમી
 વાટ । મુગ્ધ પડે ભવકૂપમાંજી, તેમ વિણ
 કિરિયા ઘાટ ॥ સો ૦ ॥ ૬૦ ॥ ચરિત ભણી
 બહુ લોકમાંજી, ભરતાદિકનાં જેહ । લોપે
 શુભ વ્યવહારનેજી, બોધિ હણે નિજ તેહ ॥
 સો ૦ ॥ ૬૧ ॥ બહુ દલ દીસે જીવનાંજી,
 વ્યવહારે શિવયોગ । છીંડી તાકે પાધરોજી,
 છોડી પંથ અયોગ ॥ સો ૦ ॥ ૬૨ ॥ આ-
 વશ્યકમાંહે ભાખિએજી, એહજ અર્થ વિચાર ।
 ફલ સંશય પણ નાણુતાંજી, નાણીજે સંસાર
 ॥ સો ૦ ॥ ૬૩ ॥

॥ દાલ છઠી. ॥

મુનિં મન સરોવર હંસલો અથવા ઋષભનો

વંશ રચણાયર-એ દેશી.

અવર ઇચ્છો નય સાંભલી, એક ગ્રહે

વ્યવહારોરે । મમં દ્વિવિધ તસ નવિ લહે,
 શુદ્ધ અશુદ્ધ વિચારોરે ॥ ૬૪ ॥ તુજ વિષ્ણુ
 ગતિ નહીં જંતુંને, તું જગ જંતુનો દીવોરે ।
 જીવીએ તુંજ અવલંબને, તું સાહેબ ચીરં
 જીવોરે ॥ તુજ ॥ ૬૫ ॥ જેહ ન આ-
 ગમ વારીઓ, દીસે અશઠ આચારોરે ।
 તેહજ બુધ બહુ માનિઓ, શુદ્ધ કહ્યો
 વ્યવહારોરે ॥ તુજ ० ॥ ૬૬ ॥ જેહમાં
 નિજ મતિ કલ્પના, જેહથી નવિ લવ પારો
 રે । અંધ પરંપરા બાંધિઓ, તેહ અશુદ્ધ
 આચારોરે ॥ તુજ ० ॥ ૬૭ ॥ શિથિલ વિ-
 હારીએ આચર્યાં, આલંબન જે કૂડારે ।
 નિયત વાસાદિક સાધુને, તે નવિ જાણીએ
 રૂડારે ॥ તુ ० ॥ ॥ ૬૮ ॥ આજ ન ચરણ
 છે આકરં, સંહનનાદિક દોષેરે । એમ નિજ
 અવગુણ ઓલવી, કુમતિ કદાચહ પોષેરે ॥
 ॥ તુ ० ॥ ૬૯ ॥ ઉત્તર ગુણમાંહે હીણુડા,

ગુરુ કાલાદિક પાખેરે । મૂલ ગુણે નહી હી-
 ભુઠા, એમ પંચાશક ભાખેરે ॥ તુ ० ॥ ૭૦ ॥
 પરિગ્રહ ગ્રહ વશ લિંગીયા, લેધ કુમતિ રજ
 માથેરે । નિજ ગુણ પર અવગુણ લવે, ઇં-
 દ્રિય વૃષભ નવિ નાથેરે ॥ તુ ૦ ॥ ૭૧ ॥
 નાણુરહિત હિત પરિહરી, નિજ દંસણુ ગુણ
 લૂસેરે । મુનિજનના ગુણ સાંભળી, તેહ અ-
 નારજ રૂસેરે ॥ તુજ ૦ ॥ ૭૨ ॥ આણુસમ
 દોષ જે પરતણા, મેરૂસમાન તે ખોલેરે ।
 જેહસુ પાપની ગોઠડી, તેહસુ હિયડલુ ખો-
 લેરે ॥ તુજ ૦ ॥ ૭૩ ॥ સૂત્ર વિરૂદ્ધ જે
 આચરે, થાપે અવિધિના ચાલારે । તે અતિ
 નિવિઠ મિથ્યામતિ । ખોલે ઉપદેશમાલારે ॥
 ॥ તુજ ૦ ॥ ૭૪ ॥ પામર જન પણ નવિ
 કહે, સહસા જૂઠ સશૂકેરે । જૂઠ કહે મુનિ-
 વેષ જે, તે પરમારથ ચૂકેરે ॥ તુજ ૦ ॥ ૭૫ ॥
 નિર્દય હૃદય છ કાયમાં, જે મુનિવેષે પવતેરે ।

ગૃહી યતિ ધર્મથી બાહેરા, તે નિર્ધન ગતિ
વર્તેરે ॥ તુજ૦ ॥ ૭૬ ॥ સાધુભગતિ જિન-
પૂજના, દાનાદિક શુભ કર્મરે । શ્રાવક જન
કહ્યો અતિ ભલો, નહિ મુનિવેષે અધર્મરે ॥
તુજ૦ ॥ ૭૭ ॥ કેવલ લિંગધારીતણો, જે
વ્યવહાર અશુદ્ધોરે । આદરીએ નવિ સર્વ-
થા, જાણી ધર્મ વિરૂદ્ધોરે ॥ તુજ૦ ॥ ૭૮ ॥

॥ ઢાલ સાતમી ॥

આગે પૂરવ વાર નવાણુ એ દેશી ॥

જે મુનિવેષ શકે નવિ છંડી, ચરણ
કરણ ગુણહીણા ॥ તે પણ મારગ માંહે
દાખ્યા, મુનિગુણ પદ્મે લીણા ॥ મૃષાવાદ
ભવકારણ જાણી, મારગ શુદ્ધ પ્રરૂપે ॥
વંદે નવિ વંદાવે મુનિને, આપ થઈ નિજ
રૂપે ॥ ૭૯ ॥ મુનિ ગુણ રાગે પૂરા શ્રી,

જે જે જયણા પાલેજી । તે તેહથી શુભ ભાવ
 લહીને, કર્મ આપણાં ટાલેજી ॥ આપ હીન-
 તા જે મુનિ ભાષે, માન સાંકડે લોકેજી ।
 એ દુર્હર વ્રત એહનું દાખ્યું, જે નવિ કૂલે
 ફેાકેજી ॥ ૮૦ ॥ પ્રથમ સાધુ ખીજે વર શ્રા-
 વક, ત્રીજે સંવેગ પાખીજી । એ ત્રણે શિવ
 મારગ કહીએ, જિહાં છે પ્રવચન સાખીજી ॥
 શેષ ત્રણ ભવ મારગ કહીએ, કુમત કદાચહ
 ભરિયાજી । ગૃહિ યતિ લિંગ કુલિંગે લખી-
 એ; સકલ દોષના દરિયાજી ॥ ૮૧ ॥ જે
 વ્યવહાર મુગતિ મારગમાં, ગુણઠાણાને લેખે-
 જી । અનુક્રમે ગુણુશ્રેણિનું ચઢવું, તેહજ
 જિનવર દેખેજી ॥ જે પણ દ્રવ્યક્રિયા પ્રતિ-
 પાલે, તે પણ સન્મુખ ભાવેજી । શુકલખી-
 જની ચંદ્રકલા જેમ, પૂર્ણ ભાવમાં આવેજી
 ॥ ૮૨ ॥ તે કરણ લજ્જાદિકથી પણ, શીલ
 ધરે જે પ્રાણીજી । ધન્ય તેહ કૃતપુણ્ય કૃતા-

રથ, મહાનિસીથે વાણીજી ॥ એ વ્યવહારને
મન ધારો, નિશ્ચયનય મત દાખ્યુંજી । પ્રથ-
મ અંગમાં વિતિગિચ્છાએ, ભાવ ચરણુ નવિ
ભાખ્યુંજી ॥ ૮૩ ॥

॥ દાલ આઠમી ॥

॥ ચોપાઘની દેશી છે. ॥

અવર એક ભાષે આચાર, કયા માત્ર
શુદ્ધજ વ્યવહાર । જે બોલે તેહજ ઉત્થાપે,
શુદ્ધ કરૂં હું મુખ ઇમ જપે ॥ ૮૪ ॥ જિ-
નપૂજાદિક શુભ વ્યાપાર, તે માને આરંભ
અપાર । નવિ જાણે ઉતરતાં નઈ, મુનિને
જીવહયા ક્યાં ગઈ ॥ ૮૫ ॥ જો ઉતરતાં
મુનિને નદી, વિધિ જોગે નવિ હિંસા વદી ।
તો વિધિ જોગે જિન પૂજના, શિવ કારણુ
મત ભૂલો જના ॥ ૮૬ ॥ વિષયારંભતણો

જ્યાં ત્યાગ, તેહથી લહિએ ભવજલતા-
 ગ । જિનપૂજમાં શુભ ભાવથી, વિષયારંભ-
 તણે ભય નથી ॥ ૮૭ ॥ સામાયિક પ્રમુખે
 શુભ ભાવ, યદ્યપિ લહિએ ભવજલ નાવ ।
 તોપણ જિનપૂજાએ સાર, જિનનો વિનય
 કહ્યો ઉપચાર ॥ ૮૮ ॥ આરંભાદિક શંકા
 ધરી, જે જિનરાજ ભક્તિ પરિહરી । દાન
 માન વંદન આદેશ, તો તુજ સખલો પડ્યો
 કલેશ ॥ ૮૯ ॥ સ્વરૂપથી દીસે સાવધ, અ-
 નુખંધે પૂજા નિર્વાધ । જે કારણ જિનગુણ
 બહુ માન, જે અવસરે વરતે શુભ ધ્યાન
 ॥ ૯૦ ॥ જિનવર પૂજા દેખી કરી, ભવિય-
 ણુ ભાવે ભવજલ તરી । છકાયના રક્ષક હો
 વલી, એહ ભાવ જાણે કેવલી ॥ ૯૧ ॥
 જલ તરતાં જલ ઉપર યથા, મુનિને દયા ન
 હોએ વૃથા । પુષ્પાદિક ઉપર તિમ જાણ,
 પુષ્પાદિક પૂજાને ઠાણ ॥ ૯૨ ॥ તો મુનિને

નહીં કિમ પૂજના, એમ તું શું ચિંતે શુભ
મના । રોગીને ઔષધ સમ એહ, નિરોગી
છે મુનિવર દેહ ॥ ૯૩ ॥

॥ દાસ નવમી. ॥

પ્રથમ ગોવાલાતણે ભવેળ ॥ એ દેશી ॥

ભાવસ્તવ મુનિને ભલોળ, ખેઉ ભેદે ગૃહી
ધાર, । ત્રીજે અધ્યયને કહ્યોળ, મહાનિશીથ
મઝાર ॥ શુણો જિન તુઝ વિણ કવણ આ-
ધાર ॥ એ આંકણી ॥ ૯૪ ॥ વલી તિહાં
ફલ દાખિયુંળ, દ્રવ્યસ્તવનુંરે સાર । સ્વર્ગ
ખારમું ગેહિનેળ, એમ દાનાદિક ચાર ॥
॥ શુણો ॥ ૯૫ ॥ છઠે અંગે દ્રૌપદીળ,
જિનપ્રતિમા પૂજેય । સૂરિયાભપરે ભાવથીળ,
એમ જિનવર કહેય ॥ શુણો ॥ ૯૬ ॥
નારદ આપ્યે નવિ થઈળ, ઉભી તેહ સુખાણ ।

તે કારણ તે શ્રાવિકાળ, ભાષે આલ
 અન્નાણુ ॥ શુભો ॥ ૯૭ ॥ જિનપ્રતિમા
 આગલ કહ્યોજી, શકસ્તવ તેણે નાર । જાણે
 કુણુ વિણુ શ્રાવિકાળ, એહ વિધ હૃદય વિ-
 ચાર ॥ શુભો ॥ ૯૮ ॥ પૂજે જિનપ્રતિમા
 પ્રતેજી, સૂરિયાલ સુરરાય । વાંચી પુસ્તક
 રત્નનાંજી, લેઈ ધર્મ વ્યવસાય ॥ શુભો ॥ ૯૯ ॥
 રાયપસેણી સૂત્રમાંજી, મોહોટો એહ પ્રબંધ ।
 એહ વચન અણુમાનતાંજી, કરે કરમનો બંધ
 ॥ શુભો ॥ ૧૦૦ ॥ વિજય દેવ વક્તાવ્ય-
 તાજી, જીવાલિગમેરે એમ । જો યિતિ છે
 એ સૂરતણીજી, તો જિનગુણુ થુતિ કેમ ॥
 ॥ શુભો ॥ ૧૦૧ ॥ સિદ્ધારથ રાયે કરયા-
 જી, યાગ અનેક પ્રકાર । કલ્પસૂત્રે એમ ભા-
 ખિયુંજી, તે જિનપૂજા સાર ॥ શુભો ॥
 ॥ ૧૦૨ ॥ શ્રમણોપાસક તે કહ્યાજી, પહેલા
 અંગ મઝાર । યાગ અનેરા નવિ કરેજી, તે

જાણો નિરધાર ॥ શુણો ॥ ૧૦૩ ॥ એમ
અનેક સૂત્રે લણ્યું, જિનપૂજા ગૃહિકૃત્ય ।
જે નવિ માને તે સહીય, કરશે બહુ ભવ
નૃત્ય ॥ શુણો ॥ ૧૦૪ ॥

॥ ઢાલ દશમી. ॥

॥ જં સુરસંધા સા સુરસંધા । અથવા એણે પુર
કંબલ કોઇ ન લેસી-એ દેશી ॥

અવર કહે પૂજાદિક ઠામે, પુણ્યબંધ છે
શુભ પરિણામે । ધર્મ ઇહાં નવિ કોઇ દીસે,
જેમ વ્રત પરિણામે મન હીસે ॥ ૧૦૫ ॥
નિશ્ચય ધર્મ ન તેણે જાણ્યો, જે શેલેશી
અંત વખાણ્યો । ધર્મ અધર્મ તણા ક્ષય
કારી, શિવ સુખ દેજે ભવ જલ તારી ॥
૧૦૬ ॥ તસ સાધન તું જે જે દેખે, નિજ
નિજ ગુણઠાણાને લેખે । તેહ ધરમ બહવહારે

જાણો, કારજ કારણ એક પ્રમાણો ॥ ૧૦૭ ॥
 એવંભૂત તણો મત ભાખ્યો, શુદ્ધ દ્રવ્ય નય
 એમ વલિ દાખ્યો ! નિજ સ્વભાવ પરણતિ
 તે ધર્મ, જે વિભાવ તે ભાવજ કર્મ ॥ ૧૦૮ ॥
 ધર્મ શુદ્ધ ઉપયોગ સ્વભાવે, પુણ્ય પાપ શુભ
 અશુભ વિભાવે । ધર્મ હેતુ વ્યવહારજ ધર્મ,
 નિજ સ્વભાવ પરણતિનો મર્મ ॥ ૧૦૯ ॥
 શુભયોગે દ્રવ્યશ્રવ થાય, નિજ પરિણામે ન
 ધર્મ હણાય । યાવત્ યોગ ક્રિયા નહીં થંભી,
 તાવત્ જીવ છે યોગારંભી ॥ ૧૧૦ ॥ મલિ-
 નારંભ કરેજે કિરિયા, અસદ્દારંભ તજીને
 તરિયા । વિષય કષાયાદિકને ત્યાગે, ધર્મ
 મતિ રહીએ શુભ માગે ॥ ૧૧૧ ॥ સ્વર્ગ
 હેતુ જે પુણ્ય કહીજે, તે સરાગ સંયમ પણ
 લહીજે । બહુ રાગે જે જિનવર પૂજે,
 તસ મુનિની પરે પાતક ધૂજે ॥ ૧૧૨ ॥
 ભાવસ્તવ એહથી પામીજે, દ્રવ્યસ્તવ એ તેણે

કહીને ॥ દ્રવ્ય શબ્દ છે કારણ વાચી, ભમે
મ ભુલો કર્મનિકાચી ॥ ૧૧૩ ॥

॥ ઢાલ અગીયારમી ॥

॥ દાન ઉલટ ધરી દીજ્યે-એ દેશી. ॥

કુમતિ એમ સકલ દૂરે કરી, ધારીએ
ધર્મની રીતરે । હારીએ નવિ પ્રભુ બલ થકી,
પામીએ જગત્માં છતરે ॥ સ્વામી સીમંધર
તું જયો ॥ એ આંકણી ॥ ૧૧૪ ॥ ભાવ
જાણે સકલ જંતુના, ભવ થકી દાસને રાખરે ।
ખેલિયા ખેલ જે તે ગણું, સકલ જો છે તુજ
સાખરે ॥ સ્વામીં ॥ ૧૧૫ ॥ એક છે
રાગ તુજ ઉપરે, તેહ મુજ શિવતરૂ કંદરે ।
નવિ ગણું તુજ પરે અવરને, જો મિલે સુર
નર વૃંદરે ॥ સ્વામીં ॥ ૧૧૬ ॥ તુજ
વિના મેં બહુ ફ;ખ લદ્યાં, તુજ મિલ્યે તે

કેમ હોયરે । મેહ વિણ મોર માયે નહીં,
 મેહ દેખી માયે સોયરે ॥ સ્વામી૦ ॥ ૧૧૭ ॥
 મનથકી મિલન મેં તુજ કિયો, ચરણ તુજ
 લેટવા સાંધરે । કીજિએ જતન જિન એ વિના,
 અવર ન વાંછિએ કાંધરે ॥ સ્વામી૦ ॥ ૧૧૮ ॥
 તુજ વચન રાગ સુખ આગલે, નવિ ગણું સુર
 નર શર્મરે । કોડી જો કપટ કોઇ દાખવે,
 નવિ તણું તોએ તુજ ધર્મરે ॥ સ્વામી૦
 ॥ ૧૧૯ ॥ તું મુજ હૃદયગિરિમાં વસે, સિંહ
 જો પરમ નિરીહરે । કુમત માતાંગના જીથથી,
 તો કશી પ્રભુ મુજ ખીહરે ॥ સ્વામી૦ ॥ ૧૨૦ ॥
 કોડી છે દાસ પ્રભુ તાહરે, માહરે દેવ તું એકરે ।
 કીજિએ સાર સેવક તણી, એ તુજ ઉચિત
 વિવેકરે ॥ સ્વામી૦ ॥ ૧૨૧ ॥ લકિત લાવે
 ઇચ્છું લાખીએ, રાખીએ એહ મનમાંહીરે ।
 દાસનાં લવ દુઃખ વારિએ, તારિએ સો ગ્રહી
 ખાંહીરે ॥ સ્વામી૦ ॥ ૧૨૨ ॥ બાલ જેમ

તાત આગલ કહે, વિનવું હું તેમ તુજરે ।
 ઉચિત જાણો તેમ આચરું, નવિ રહ્યો તુજ
 કિરયું ગુજરે ॥ સ્વામીં ॥ ૧૨૩ ॥ મુજ
 હોજો ચિત્ત શુભ ભાવથી, ભવ ભવ તાહરી
 સેવરે । યાચિએ કોડી ચતને કરી, એહ
 તુજ આગલે દેવરે ॥ સ્વામીં ॥ ૧૨૪ ॥

॥ કલશ. ॥

હરિગીત છંદ.

ધર્મ સકલ સુખકર દુરિત ભયહર, વિ-
 મલ લક્ષણ ગુણધરો । પ્રભુ અજર અમર
 નરિંદ વંદિત, વિનવ્યો સીમંધરો ॥ નિજ
 નાદ તર્જિત મેઘ ગર્જિત, ધૈર્ય નિર્જિત
 મંદરો । શ્રી નયવિજય બુધ ચરણ સેવક,
 જશવિજય બુધ જય કરો ॥ સ્વામીં ॥ ૧૨૫ ॥

— ❧ —

પ્રતિ શ્રીમન્મહોપાધ્યાયગણિ શ્રી યશો-
 વિજયજીવંત સીમંધર જિન સવાસો
 ગાથાનું સ્તવન સંપૂર્ણમ્.

અથશ્રી શ્રીમદ્ યશોવિજયજી
ઉપાધ્યાયકૃત વીરરત્નત્રય
હુંડીનું સ્તવન પ્રારંભ.

॥ ઢાલ ૧ લી ॥

॥ ભવિકા સિદ્ધચક્રપદ વંદો-એ દેશી ॥

પ્રણમી શ્રીગુરના પયપંકજ, થુણશું વીર
જિણુંદ । ઠવણ નિક્ષેપ પ્રમાણ પંચાંગી, પર-
ખી લહું આણુંદરે ॥ જિનજી તુજ આણા
શિર વહિએ, તુજ શાસન નય શુદ્ધ પદપણ ।
ગુણશ્રી શિવસુખ લહિએરે ॥ જિં ॥ ૧ ॥
શ્રી અનુયોગ દુવારે ભાખ્યા, ચાર નિક્ષેપા

સાર । ચાર સત્ય દશ સત્યા ભાખ્યા, ઠાણુંગે
 નિરધારરે ॥ જિનજી ॥ તું ૧ ॥ બસ ધ્યાન
 કિરિયામાંહી આવે, તેહ સત્ય કરી બાણું ॥
 શ્રી આવશ્યક સૂત્ર પ્રમાણે, વિગતે તેહ વ-
 ખાણું રે ॥ જિં ॥ તું ૩ ॥ ચોવીશત્ય-
 યમાંહી નિશ્લેષા, નામ દ્રવ્ય દોય ભાવું ॥
 કાઉસ્સગ્ગ આલાવે ઠવણા, ભાવ તે સઘલે
 લાવુંરે ॥ જિં ॥ તું ૪ ॥ પુસ્તક લિખિત
 સકલ જિમ આગમ, તિમ આવશ્યક એહ ।
 ભગવંદ નંદી સાળે સમ્મત, તેહમાં નહીં
 સંદેહરે ॥ જિં ॥ તું ૫ ॥ સૂત્ર આવશ્યક
 જે ધરધરનું, કહેશે તે અજ્ઞાની । પુસ્તક અ-
 રથ પરંપર આળ્યું, માને તેહજ જ્ઞાનીરે ॥
 જિં ॥ તું ૬ ॥ ખંભીલિપિ શ્રીગણધરદેવે,
 પ્રણમી ભગવંદ આદે । જ્ઞાનતાણી તે ઠવણા
 અથવા, દ્રવ્યશ્રુત અવિવાદેરે ॥ જિં ॥ તું
 ૭ ॥ ભેદ અઢારજ ખંભીલિપિના, સમવાયાંગે

દીઠા । શુદ્ધ અરથ મરડી ભવ બહુલા, ભમશે
 કુમતિ ધીઠારે ॥ જિં ॥ તું ૮ ॥ બંલી-
 લિપિ જે તેહનો કરતા, તો લેખક પણ
 આવે । ગુરૂઆણા વિણ અરથ કરે જે, તેહનો
 બોલ ન લાવેરે ॥ જિં ॥ તું ૯ ॥ જિન
 વાણી પણ દ્રવ્યશ્રુત છે, નંદીસૂત્રને લેખે ।
 જિમ તે તિમ બંલીલિપિ નમિયે, ભાવ તે
 દ્રવ્ય વિશેષરે ॥ જિં ॥ તું ૧૦ ॥ જેમ
 અજીવ સંયમનું સાધન, જ્ઞાનાદિકનું તેમ ।
 શુદ્ધભાવ આરોપે વિધિશું. તેહને સઘલે
 ખેમરે ॥ જિં ॥ તું ૧૧ ॥ શુદ્ધભાવ
 જેહનો છે તેહના, ચાર નિક્ષેપા સાચા ।
 જેહમાં ભાવ અશુદ્ધ છે તેહના, એક કાચે
 સવિ કાચારે ॥ જિં ॥ તું ૧૨ ॥ દશ
 વૈકાલિકે દૂષણ હાખ્યું, નારી ચિત્રને
 ઠામે । તો કેમ જિનપ્રતિમા દેખીને; ગુણ
 નવિ હોય પરિણામેરે ॥ જિં ॥ તું ૧૩ ॥

કૃત્યકદ્વીપે એક ડગલે જાતાં, પ્રડિમા નમિય
 આણુંદે । આવતાં એક ડગલે નંદીસરે, બીજે
 ઇહાં જિન વંદેરે ॥ જિં ॥ તું १૪ ॥
 ત્રિછી ગતિએ ભગવઇ ભાખી, જંઘાચારણ
 કેરી । પંડગવન નંદન ઇહાં પડિમા, ઉંધં નમે
 ઘણેરીરે ॥ જિં ॥ તું ॥ ૧૫ ॥ વિદ્યાચારણ
 તે એક ડગલે, માનુષોત્તરે જાય । બીજે નં-
 દીસરે જિનપ્રતિમા, પ્રણમી પ્રમુદિત થાયરે
 ॥ જિં ॥ તું १૬ ॥ તિહાંથી પડિમા
 વંદણુ કારણ, એક ડગલે ઇહાં આવે । ઉંધં-
 પણે જાતાં બે ડગલે, આવતાં એક સ્વભાવેરે
 જિં ॥ તું ૧૭ ॥ શતકવીશમે નવમ ઉ-
 દેશે, પ્રતિમા મુનિવર વંદી । ઇમ દેખીજે
 અવલા ભાંજે, તસ મતિ કુમતિ કુંદીરે ॥
 જિં ॥ તું ૧૮ ॥ આલોઅણનું ઠાણુ કહ્યું
 જે । તેહ પ્રમાદ ગતિ કેરો ॥ તીર ગતિ
 જે જાત્ર વિચાલે । રહે તે ખેદ ઘણેરોરે ॥ જિં

તુ ૦ ॥ ૧૯ ॥ કરી ગોચરી જિમ આલોએ ।
 દશ વૈકાલિક સામે ॥ તિમ એ ઠામ પ્રમાદ
 આલોએ । નહીં દોષ તે પાખેરે ॥ જિ ૦
 તુ ૦ ૨૦ ॥ કહે કોઈ એ કહેવા માત્રજ ।
 કોઈ ન ગયો નવિ જાશે ॥ નહીં તો લવણ-
 શિખા માંહે જાતાં । કેમ આરાધક થાશેરે ?
 ॥ જિ ૦ ॥ તુ ૦ ૨૧ ॥ સત્તર સહસ્ત્ર જોયણ જઈ
 ઉંચા । ચારણ તીર્છી ચાલે ॥ સમવાયાંગે પ્રગ-
 ટ પાઠ એ । શું કુમનિ ભ્રમ ઘાલેરે ? ॥
 જિ ૦ ॥ તુ ૦ ૨૨ ॥ ચૈત્યશબ્દનો જ્ઞાન અરથ
 તે । કહો કરવો કુણ હેતે ॥ જ્ઞાન એક ને ચૈત્ય
 ઘણું છે । ભૂલે જડ સંકેતેરે ॥ જિ ૦ ॥ તુ ૦ ૨૩ ॥
 રૂચકાદિકના ચૈત્ય નમ્યા તે । સાસય પઠિમા
 કહિએ ॥ જેહ ઇહાંના તેહ અશાશ્વત । ખે-
 ઉમાં ભેદ ન લહિએરે ॥ જિ ૦ ॥ તુ ૦ ૨૪ ॥
 જે ઉપર સાહેબ તુજ કરૂણા । શુદ્ધ અરથ તે
 ભાખે ॥ તુજ આગમનો શુદ્ધ પરૂપક । સુ-
 જશ અમિયરસ આખેરે ॥ જિ ૦ ॥ તુ ૦ ૨૫ ॥

ઢાલ બીજ.

મહા વિદેહ ક્ષેત્ર સોહામણ્યું—એ દેશી.

તુજ આણા મુજ મન વસી, જિહાં
જિનપ્રતિમા સુવિચાર; લાલરે । રાયપસેણી
સત્રમાં, સૂરિઆલતણો અધિકાર; લાલરે ॥
॥ તુજ૦ ૧ ॥ તે સુર અભિનવ ઉપન્યો,
પૂછે સામાયિક દેવ; લાલરે । શું મુજ પૂરવ
ને પછી, હિતકારી કહો તતખેવ; લાલરે ॥
॥ તુજ૦ ૨ ॥ તે કહે એહ વિમાનમાં, જિ-
નપડિમા ઢાઢા જેહ; લાલરે । તેહની તમે
પૂજા કરો, પૂર્વ પચ્છા હિત એહ; લાલરે
॥ તુજ૦ ॥ ૩ ॥ પૂરવ પચ્છા શબ્દથી, નિ-
ત્ય કરણી જાણે સોય; લાલરે । સમકિત
દૃષ્ટિ સદ્દે, તે દ્રવ્યથકી કેમ હોય ? લાલરે
॥ તુજ૦ ॥ ૪ ॥ દ્રવ્યથકી જે પૂજ્યાં, પ્ર-
હરણ કોશાદિ અનેક; લાલરે । તેહથી ખેઉ
જૂઢાં કહ્યાં, એ તો સાચો ભાવ વિવેક; લા-
લરે ॥ તુજ૦ ૫ ॥ ચકરચણ જિણુ નાણુની,

પૂજા જે ભરતે કીધ; લાલરે । જ્યમ તે ત્યમ
 અંતર ઈહાં, સમકિત દૃષ્ટિ સુપ્રસિદ્ધ; લાલરે
 ॥ તુજાં ૬ ॥ પહેલે ભવ પૂરવ કહે, જ્ઞાતા દુર્દર
 સંખંધ; લાલરે । પચ્છા કડુઅ વિષય કહ્યા, વલી
 મૃગાપુત્ર પ્રખંધ; લાલરે ॥ તુજાં ૭ ॥
 આગમેસીલદા કહ્યા, ગઈઠિઈ કહ્યાણા દેવ;
 લાલરે । તસ પૂરવ પચ્છા કહે, ત્રિહું કાલે
 હિત જિન સેવ; લાલરે ॥ તુજાં ૮ ॥
 જસ પૂરવ પચ્છા નહીં, મધ્યે પણ તસ સં-
 દેહ; લાલરે । એમ પહેલે અંગે કહ્યું, છે
 સૂઘેા અર્થ તે એહ; લાલરે ॥ તુજાં ૯ ॥
 પચ્છા પેચ્યા શખ્દનો; જે ફેર કહે તે દુઠું;
 લાલરે । શખ્દ તણી રચના ઘણી, પણ અરથ
 એક છે પુઠું; લાલરે ॥ તુજાં ૧૦ ॥ વાંચી
 પુસ્તક રત્નનાં, હવે લેઈ ધરમ વ્યવસાય;
 લાલરે । સિદ્ધાયતને તે ગયા, જિહાં દેવછં-

દનો ઠાય ॥ લાલરે ॥ તું ॥ ૧૧ ॥ જિન-
 પ્રતિમા દેખી કરી, કરે શિર પ્રણામ શુભ ખીજ;
 લાલરે પુષ્પ માદ્ય ચૂર્ણે કરી, વસ્ત્રાલગ્ને વલી
 પૂજા લાલરે ॥ તું ॥ ૧૨ ॥ કૂલ પગર આગે
 કરી, આલેખે મંગળ આઠ, લાલરે । ધૂપ દેઈ
 કાવ્ય સ્તવી કરે શકસ્તવનો પાઠ ॥ લાલરે
 ॥ તું ॥ ૧૩ ॥ જોડના સ્વમુખે જિન કહે,
 ભવસિદ્ધિ પ્રમુખ છ ખોલ; લાલરે । તાસ
 ભગતિ જિનપૂજના, નવિ માને તેહ નિટોલ
 ॥ લાલરે ॥ તું ॥ ૧૪ ॥ પ્રભુ આગલ
 નાટક કર્યું, ભગતિ સૂરિયાલને સાર;
 લાલરે । ભગતિતણું ફલ શુભ કહ્યાં, શ્રી
 ઉત્તરાધ્યયન મોઝર, લાલરે ॥ તું ॥ ૧૫ ॥
 અંગ ઉપાંગે ઘણે કહી, એમ દેવ દેવીનાં ભક્તિ;
 લાલરે । આરાધકતા તેણે થઈ, ઇંદ્રાં તામસી
 ઇંદ્રની યુક્તિ; લાલરે ॥ તું ॥ ૧૬ ॥ ભક્તિ
 અનંધમે કરી, લોએ દાઢા અવર જિન અંગ,

લાલરે । થૂલ રચે સુર ત્રણુ તે, કહે જંજૂપત્તી
 અંગ; લાલરે ॥ તુ ॥ ૧૭ ॥ શતક દશમે
 અંગ પાંચમે, ઉદ્દેશે છઠે ઇંદ; લાલરે । દાઢ
 તણી આશાતના, ટાલે તે વિનય અમંદ;
 લાલરે ॥ તુ ॥ ૧૮ ॥ સમકિતદૃષ્ટિ સુર તણી ।
 આશાતના કરશે જોડ ॥ લાલરે ॥ દુર્લભબ્રોધિ
 તે થશે । દાણાંગે ભાખ્યું એહ ॥ લાલરે ॥
 તુ ॥ ૧૯ ॥ તેહને જશ બોલે કહ્યું । વલી
 સુલભ બ્રોધિત થાય ॥ લાલરે ॥ તેણે
 પૂજાદિક તેહનાં । કરણી શિવ હેતુ કહાય ॥
 લાલરે ॥ તુ ॥ ૨૦ ॥ તપ સંયમ તરૂસમ
 કહ્યાં । ફલસમ તે સુર શિવ શર્મ ॥ લાલરે ॥
 સુરકરણી માને નહીં । નવિ જાણ્યો તેણે એ
 મર્મ ॥ લાલરે ॥ તુ ॥ ૨૧ ॥ દશવૈકાલિક
 તર થકી । સુર અધિક વિવેક જણાય ॥
 લાલરે ॥ દ્રવ્યસ્તવ તો તેણે કર્યાં । માને
 તસ સુજશ ગવાય ॥ લાલરે ॥ તુ ॥ ૨૨ ॥

ઢાલ ૩ જી

॥ રૂપમતો વંશચરણાયર ઁ દેશી ॥

શાસન તાહરું અતિ ભલું । જગ નહીં કોઈ
 તસ સરખું રે ॥ તેમ તેમ રાગ ઘણો વધે ।
 જેમ જેમ જુગતિ શું પરખુરે ॥ શાં ॥ ૧ ॥
 શ્રી અરિહંત અને તેહનાં । ચૈત્ય નમું ન
 અનેરાંરે ॥ અંખડ ને તસ શિષ્યનાં । વચન
 ઉવવાઈ ઘણેરાંરે ॥ શાં ॥ ૨ ॥ ચૈત્ય શખ્દ
 તણે અરથ તે । પ્રતિમા નહીં કોઈ ખીજેરે ॥
 જેહ દેખી ગુણ ચિંતિએ । તેહજ ચૈત્ય પતી-
 જોરે ॥ શાં ॥ ૩ ॥ એમજ આલાવે આણુંદ
 ને । જિનપ્રતિમા નતિ હીસેરે ॥ સપ્તમ અંગના
 અર્થથી । તે નમતાં મન હીંસેરે ॥ શાં ॥
 ૪ ॥ પરતીર્થી સુર તેહની । પ્રતિમાની નતિ
 વારીરે ॥ તેણે મુનિ જિન પ્રતિમા તણી ।
 વંદન નતિ નિરાધારીરે ॥ શાં ॥ ૫ ॥ પર-
 તીર્થીએ જે પરિગ્રહ્યા । મુનિ તે તેા પરતી-

થીંરે ॥ ત્રણ શરણ માંહે ચૈત્ય તે । કહે
 પ્રતિમા શિવ અર્થીરે ॥ શાં ॥ ૬ ॥ દાન
 કશું પ્રતિમા પ્રત્યે । એમ કહે જે છલ હેરીરે ॥
 ઉત્તર તસ સંભવ તણી । શૈલી છે સૂત્ર
 કેરીરે ॥ શાં ७ ॥ દશવિધ બહુવિધ જ્યમ
 કહ્યું । વૈયાવચ્ચ જહુ જોગેરે ॥ દશમે તે
 અંગે તથા ઇહાં । જોડીએ નય ઉપયોગેરે ॥
 શાં ॥ ૮ ॥ સાધુને જિન પ્રતિમા તણું ।
 વૈયાવચ્ચ ત્યાં ખોદ્યુરે ॥ એહ અરથ થકી
 કુમતિનું । હિયડું કાંઈ ન ખોદ્યુરે ॥ શાં
 ॥ ૯ ॥ સંઘ તણી જેમ થાપના । વૈયાવચ્ચ
 જસ વાદોરે ॥ જાણીએ જિનપ્રતિમાતણું ।
 તેમ ઇહાં કવણુ વિવાદોરે ॥ શાં ॥ ૧૦ ॥
 એમ સવિ શ્રાવક સાધુને ॥ વંઢનાનો અધિ-
 કારોરે ॥ સૂત્રે કહ્યો પ્રતિમાતણો ॥ હવે કહું
 પૂજા વિચારો ॥ શાં ॥ ૧૧ ॥ યાગ અનેક
 કરયા કહ્યાં ॥ શ્રી સિદ્ધારથ રાજેરે ॥ તે

જિન પૂજના કલ્પમાં ॥ પશુના યાગ ન
 છાજેરે ॥ શા૦ ॥ ૧૨ ॥ શ્રી જિન પાસને
 તીરથે ॥ સમણોપાસક તેહોરે ॥ પ્રથમ અંગે
 કલ્પો તેહને ॥ શ્રી જિનપૂજનો નેહોરે ॥
 શા૦ ॥ ૧૩ ॥ શ્રેણિક મહાખલ પ્રમુખના ।
 એમ અધિકાર અનેકોરે ॥ છઠે અંગે વલી
 દ્રોપદી । પૂજા પ્રગટ વિવેકોરે ॥ શા૦ ॥ ૧૪ ॥
 નારદ દેખીને નવિ થઇ । ઉભી તેહ સુખ-
 ભરે ॥ જાણીએ તેણે તે શ્રાવિકા । અક્ષર
 એહજ પ્રમાણરે ॥ શા૦ ॥ ૧૫ ॥ આંખિલ
 અંતર છઠનું । ઉપસર્ગે તપ કીધુંરે ॥ કેમ
 નવિ કહિએ તે શ્રાવિકા । ધર્મે કારજ
 સીધુંરે ॥ શા૦ ॥ ૧૬ ॥ રાયકન્યા કહી
 શ્રાવિકા ॥ ન કહી જે ભૂતેરે ॥ રાજમતી
 કહી તેહવી ॥ તિહાં સંદેહ તે ઝુલેરે ॥ શા૦
 ॥ ૧૭ ॥ હરિ પરે કર્મ નિયાણનું ॥ ઇહ
 ભવે ભોગ ન નાસેરે ॥ સમકિત લહે પરણ્યા

પછી ॥ કહે તે શું ન વિમાસેરે ? શાં ॥
 ૧૮ ॥ જિણધર કેણે કરાવ્યું ॥ તિહાં પ્રતિ-
 માને પછકારે, પૂજા તે કુણુ કરે ॥ એમ
 પરખે તે ગરિકારે ॥ શાં ॥ ૧૯ ॥ વર નવિ
 માગ્યો છે પૂજતાં ॥ શકસ્તવે શિવ માગેરે ॥
 ભજિ સમી સૂરિયાભને ॥ વિરતી વિશેષથો
 બાગેરે ॥ શાં ॥ ૨૦ ॥ ધર્મ વિનય અરિ-
 હંતનો ॥ એમ એ લોગ ઉવચારેરે ॥ સંભ
 વે સર્વને બાણિયે ॥ સમકિત શુદ્ધ આચાર-
 રેરે ॥ શાં ॥ ૨૧ ॥ આણુંદનો વિધિ
 નવિ કહ્યો ॥ રાય પ્રદેશીને પાઠેરે ॥ સંભ
 વ સર્વ ન માનશે ॥ વીંટાશે તેહ આઠેરે ॥
 શાં ॥ ૨૨ ॥ પડિકમણાદિક કમ નહીં ॥
 પાઠે સપ્તમ અંગેરે ॥ પઠમ આણુ ઓગથી
 પ્રકરણે ॥ સર્વ કહ્યો વિધિ રંગેરે ॥ શાં
 ॥ ૨૩ ॥ કિહાં એક એક દેશજ અહે ॥
 કિહાં એક અહે તે અશેષારે ॥ કિહાં એક કમ

ઉત્ક્રમ ગ્રહે ॥ એ શ્રુતશૈલી વિશેષોરે ॥
 શાં ॥ ૨૪ ॥ શાસનની જે પ્રભાવના ॥
 તે સમકિતનો આચારોરે ॥ શ્રી જિનપૂજાએ
 જે કરે ॥ તે લહે મુજશ ભાંડારોરે ॥ શાં ॥ ૨૫ ॥

॥ દાલ ચોથી ॥

॥ જાંઝરીયા મુનિવર ધન ધન તુમ અવતાર એદેશી ॥

કોઈ કહે જિન પૂજતાં ॥ જે
 ષટ્કાય આરંભ ॥ તે કેમ આવક આચરે
 ॥ સમકિતમાં ચિરથંભ ॥ મુખ દાયક
 તોરો આણુ મુજ સુપ્રમાણુ ॥ ટેક ॥ ૧ ॥
 તેહને કહીએ જતના ભાક્ત ॥ કિરિયામાં
 નહીં દોષ ॥ પડિકમણે મુનિદાન વિહારે ॥
 નહીંતો હોય તસ પોષ ॥ સુ ॥ ૨ ॥
 સાહમી વચ્છલ પખિય પોસહ ॥ ભગવર્ધ
 અંગ પ્રસિદ્ધ ॥ ઘર નિર્વાહ ચરણ લિએ
 તેહનાં ॥ જ્ઞાતામાંહે હરિ કીધ ॥ સુ ॥

૩ ॥ કુણિક રાય ઉદાયન કીધાં ॥ વંદન
 મહ સુવિવિકે ॥ હુડાયા કય બલિકમ્મા
 કાંહેયા ॥ તુંગીય શ્રાદ્ધ અનેક ॥ સુ૦ ॥ ૪ ॥
 સમન્તિ સંવરની તે કિરિયા ॥ તેમ જિન-
 પૂજા ઉદાર ॥ હિંસા હોય તે અરથદંઠમાં ॥
 કહે નહીં તેહ વિચાર ॥ સુ૦ ॥ ૫ ॥ નાગ
 બૂન જક્ષાદિક હેતે ॥ પૂજા હિંસા ઉત્ત ॥
 સગડાંગમાં નવિ જિન હેતે ॥ બોલે જે હોએ
 જુત્ત ॥ સુ૦ ॥ ૬ ॥ જ્યાં હિંસા તહાં નહીં
 જિનઆણા ॥ તે કેમ સાધુ વિહાર ॥ કમ્મ-
 બંધ નહોં જયણા ભાવે ॥ એ છે શુભ વ્ય-
 વહાર ॥ સુ૦ ॥ ૭ ॥ પ્રથમ બંધ ને પછી
 નિજર્જરા ॥ કૂપતણોરે દિકુંત ॥ કોઈ જોડે
 બુધ ભાષે ॥ ભાવ તે શુચિજલ તંત સુ૦ ॥
 ૮ ॥ ઉપાદાનવશે બંધન કહિયું ॥ તસ હિંસા
 શિર ઉપચાર ॥ પુષ્પાદિક આરંભ તણા એમ
 ॥ હોય ભાવે પરિહાર ॥ સુ૦ ॥ ૯ ॥ જલ

તરતાં જલ ઉપર મુનિને ॥ જેમ કણ્ણારે
 રંગ, ॥ પુનઃદિક ધાવકને તેમ ॥ પૂજામાંડે
 ચંગ ॥ સુ૦ ॥ ૧૦ ॥ પાત્ર દાનથી શુભ
 વિપાક જ્યમ ॥ લહે સુખાહુકુમાર ॥ પહેલે
 ગુણઠાણે ભદ્રક પણ ॥ ત્યમ જિનપૂજા ઉદાર ॥
 સુ૦ ॥ ૧૧ ઉપલક્ષણથી જેમ શીલાદિક ॥
 તેમ જિનપૂજા લીધ ॥ મનુજ આયુષ્યધે તે
 સુખાહુ ॥ તેણે સમકિત ન પ્રસિદ્ધ ॥ સુ૦ ॥
 ૧૨ ॥ મેઘ જીવ ગજ શસ અનુકંપા ॥ દાન
 સુખાહુ વિચાર ॥ પહેલે ગુણઠાણે પણ સુંદર ॥
 જેમ જિનપૂજા પ્રકાર ॥ સુ૦ ॥ ૧૩ ॥ દાન
 દેવ પૂજાદિક સઘલાં ॥ દ્રવ્યસ્તવ કહ્યાં જેહ ॥
 અસદારંભી તસ અધિકારી ॥ માંડી રહે જે
 ગેહ ॥ સુ૦ ॥ ૧૪ ॥ સદારંભમાં ગુણ જાણી
 જે ॥ અસદારંભ નિવૃત્તિ ॥ અરમણીકતા ત્યાગે
 ભાષી ॥ એમજ પ્રદેશે પ્રવૃત્તિ ॥ સુ૦ ॥ ૧૫ ॥
 લિખન શિષ્યશત ગણિત પ્રકાશ્યાં ॥ ત્રણ

પ્રજા હિત હેત ॥ પ્રથમ રાય શ્રીઋષભજી-
 ભુંદે ॥ તિહાં પણ એ સંકેત ॥ સુ૦ ॥ ૧૬ ॥
 યતનાએ સૂત્રે કહ્યું મુનિને ॥ આર્ય કરમ
 ઉપદેશ ॥ પરિણામિક બુદ્ધિ વિસ્તારે ॥ સમજે
 શ્રાદ્ધ અશેષ ॥ સુ૦ ॥ ૧૭ ॥ આર્ય કાર્ય
 શ્રાવકનાં જે છે ॥ તેહમાં હિંસા દિઠ ॥ હેતુ
 સ્વરૂપ અનુબંધ વિચારે ॥ નાશે દેઈ નિજ
 પિઠ ॥ સુ૦ ॥ ૧૮ ॥ હિંસા હેતુ અયતના
 ભાવે ॥ જીવ વધે તે સ્વરૂપ ॥ આણાલગ
 મિથ્યામતિ ભાવે ॥ તે અનુબંધ વિરૂપ ॥
 સુ૦ ॥ ૧૯ ॥ હેતુ સ્વરૂપ ન હિંસા સેવી ॥
 સેવી તે અનુબંધ ॥ તે જમાલિ પ્રમુખે
 ફલ પામ્યા ॥ કડુઆ કરી બહુ દંધ ॥ સુ૦ ॥
 ૨૦ ॥ સરૂપથી હિંસા ન ટલે છે ॥ સમુદ્ર-
 જલે જે સિદ્ધ ॥ વલી અપવાદપદે જે વરતે
 ॥ પણ તેણે શિવપદ લીધ ॥ સુ૦ ॥ ૨૧ ॥
 સાધુવિહાર પરે અનુબંધે ॥ નહીં હિંસા

જિનભક્તિ ॥ એમ જે માને તેહની વાધે ॥
સુજશ આગમ શક્તિ ॥ સુ૦ ॥ ૨૨ ॥

॥ ઢાલ પાંચમી. ॥

॥ મારી સહીરે સમાણી-એ દેશી ॥

સાસય પડિમા અસય માને ॥ સિદ્ધા-
યતન વિમાનેરે ॥ ધન ધન જિન વાણી ॥
ટેક ॥ પ્રભુ તેં ભાષી અંગ ઉવંગે ॥ વરણુવશું
તેમ રંગેરે ॥ ધન૦ ॥ ૧ ॥ કંચનમય કર
પદ તલ સોહે ॥ ભવિજનનાં મન મોહિરે ॥
ધ૦ ॥ અંકરતનમય નખ સસનેહા ॥ લોહિ-
તાક્ષ મધ્યે રેહારે ॥ ધ૦ ॥ ૨ ॥ ગાત્ર યષ્ઠિ
કંચનમય સારી ॥ નાભિ તે કંચનકયારીરે ॥
ધ૦ ॥ રિઠરતન રોમરાજિ વિરાળે ॥ ચુચૂક
કંચન છાળેરે ॥ ધ૦ ॥ ૩ ॥ શ્રીવચ્છ તે
તપનીય વિશાલા ॥ હોઠ તે લાલ પ્રવાલરે ॥
ધ૦ ॥ હંત કદિકમય જીહ્વા હયાલુ ॥ વડી

તપનીયનું તાલુરે ॥ ધ૦ ॥ ૪ ॥ કનક ના-
 શિકા તિહાં સુવિશેષા ॥ લોહિતાક્ષની રેખારે
 ॥ ધ૦ ॥ લોહિતાક્ષ રેખિત સુવિશાલા ॥
 નયન અંક રતનાલારે ॥ ધ૦ ॥ ૫ ॥ અચ્છિ-
 પતિ ભમુડાવડી કીકી ॥ રિઠરતનમય નીકારે ॥
 ધ૦ ॥ શ્રવણ નિલાડવટી ગુણુશાલા ॥ કંચન
 અંકજમાલારે ॥ ધ૦ ॥ ૬ ॥ વજ્રરતનમય
 અતિહિ સોહાણી ॥ શશધરી સુખખાણીરે ॥ ધ૦
 ॥ કેશભૂમિ તપનીય નિવેશા ॥ રિઠરતનમય
 કેશારે ॥ ધ૦ ॥ ૭ ॥ પૂઠે છત્ર ધરે પ્રત્યેકે
 ॥ પ્રતિમા એક વિવંકેરે ॥ ધ૦ ॥ દોય પાસે
 દોય આમર ઢાલે ॥ લીલાએ જિનને ઉતારેરે
 ॥ ધ૦ ॥ ૮ ॥ નાગભૂત યક્ષ ને કુંડધારા ॥
 આગે દોય ઉદારારે ॥ ધ૦ ॥ તે પડિમ
 જિનપડિમા આગે ॥ માનુ સેવા માગેરે
 ધ૦ ॥ ૯ ॥ ઘંટ કલશ ભુંગાર આયંસા ।
 થાલ પાઈ સુપઈઠારે ॥ ધ૦ ॥ મનગુલિય

વાયકરગ પ્રચંડા ॥ ચિત્તા રચણ કરંડારે ॥
 ધ૦ ॥ ૧૦ ॥ હય ગય નર કિન્નર કિંપુરિસા
 ॥ કંઠ ઉરગ વૃષ સરિષારે ॥ ધ૦ ॥ રચણ-
 પુજ વલી કૂલ ચગેરી ॥ માલ્ય ને ચૂર્ણ
 અનેરીરે ॥ ધ૦ ॥ ૧૧ ॥ ગંધ વસ્ત્ર આભરણ
 ચંગેરી ॥ સરસવ પુજણી કેરીરે ॥ ધ૦ ॥
 એમ પુષ્પાદિક પડલ વખાણ્યાં ॥ આગે સિં-
 હાસન જાણ્યાંરે ॥ ધ૦ ॥ ૧૨ ॥ છત્ર ને ચામર
 આગે સમુગ્ગા ॥ તૈલ દુષ્ટમૃત જુગ્ગારે ॥
 ધ૦ ॥ ભરિયા પત્ર ચે.યગ સુવિલાસે ॥ તગર
 એલા શુચિ વાસેરે ॥ ધ૦ ॥ ૧૩ ॥ વલિ
 હરતાલ ને મનસિલ અંજન ॥ સવિ સુગંધ
 મનરંજનરે ॥ ધ૦ ॥ દ્વજ એક શત આઠ
 એ પૂરાં ॥ સાધન સર્વે સનારે ॥ ધ૦ ॥ ૧૪ ॥
 સુર એ પૂજ સાધન સાથે ॥ જિનપૂજે નિજ
 હાથેરે ॥ ધ૦ ॥ સિદ્ધાયતને આપ વિમાને
 ॥ થુલાદિક બહુ માનેરે ॥ ધ૦ ॥ ૧૫ ॥

એહ અપૂરવ દરિશણુ દીકું ॥ સુરતરૂ કલથી
 મીકુંરે ॥ ધ૦ ॥ એ સંસાર સમુદ્રે નાવા ॥
 તારણુ તરણુ સહાવારે ॥ ધ૦ ॥ ૧૬ ॥ એમ
 વિસ્મય લવલય ગુણરાગે ॥ ઝીલે તેહ અ-
 તાગેરે ॥ ધ૦ ॥ રાયે માયે ને વલિ નાયે ॥
 ધરમ ધ્યાન મન સાચેરે ॥ ધ૦ ॥ ૧૭ ॥
 થેઈ થેઈ કરતાં દે તે ભમરી ॥ હર્ષે પ્રભુગુણ
 સમરીરે ॥ ધ૦ ॥ યોગ નિરાલંબન લય
 આણી ॥ વશ કરતા શિવરાણીરે ॥ ધ૦ ॥
 ૧૮ ॥ એમ નંદીશ્વર પ્રમુખ અનેરાં ॥ શાશ્વત
 ચૈત્ય ભલેરાંરે ॥ ધ૦ ॥ ત્યાં જિનપૂજે તે
 અનુમાને ॥ જનમ સફલ નિજ માનેરે ॥
 ધ૦ ॥ ૧૯ ॥ કલ્યાણક અઠાઈ વરણી ॥
 તિથિ ચઉમાસી સરખીરે ॥ ધ૦ ॥ તેહ
 નિમિત્તે સુર જિન અરચે ॥ નિત્ય ભક્તિપણે
 વિરચેરે ॥ ધ૦ ॥ ૨૦ ॥ ભાવ તે અખયભાવે
 મલિયા ॥ તે નવિ જાએ દલિયોરે ॥ ધ૦ ॥

ફરિ ત્રાંખૂ નવિ હોય નિષેધે ॥ હુઓ હેમ-
 રસ વેધેરે ॥ ધ૦ ॥ ૨૧ ॥ એકે જલલવ
 જલધિ ભલાએ ॥ તે તે અક્ષય થાએરે ॥
 ધ૦ ॥ આપભાવ જિનગુણમાંહી આણે ॥
 તેમ તે અખય પ્રમાણેરે ॥ ધ૦ ॥ ૨૨ ॥
 અપુણરૂત્ત અડસય વડ વૃત્તે ॥ એમ સુર ભાવે
 ચિત્તેરે ॥ ધ૦ ॥ એમ જિન પૂજી જે ગુણ
 ગાવે ॥ સુજશ લીલ તે પાવેરે ॥ ધ૦ ॥ ૨૩ ॥

॥ દાલ છઠી. ॥

ભોલીડા હંસારે વિપય ન રાચીએ ॥ એ દેશી ॥
 સમકિત સૂધૂરે તેહને જાણીએ ॥ જે માને
 તુજ આણુ ॥ સત્ર તે વાંચેરે યોગવહી કરી
 ॥ કરે પંચાંગી પ્રમાણુ ॥ સ૦ ॥ ૧ ॥
 ઉદ્દેશાદિક નહી ચઉ નાણુનાં, છે સુખ નાણુનાં
 તેહ ॥ શ્રી અનુયોગદ્વાર થકી લહી ॥ ધરીએ-
 યોગશું નેહ ॥ સ૦ ॥ ૨ ॥ ઉદ્દેશાદિક કમવિષુ જે

ભણે ॥ આશા તે તેહ નાણુ ॥ નાણુ વરણી રે
 અંધે તેહથી ॥ ભગવર્ધ અંગ પ્રમાણુ ॥ સં ॥ ૩ ॥
 શ્રીનંદી અનુયોગ દુવારમાં ॥ ઉત્તરાધ્યયને રે
 યોગ ॥ કાલગ્રહણનો રે વિધિ સ્વધર્મે કહ્યો
 ॥ ધરિયે તે ઉપયોગ ॥ સં ॥ ૪ ॥
 ઠાણે ત્રીજે રે વલી દશમે કહ્યું ॥ યોગ વહે
 જેહ સાધ ॥ આગમે સિલદા તે સંપન્ને ॥ તરે
 સંસાર અગાધ ॥ સં ॥ ૫ ॥ યોગ વહીને
 રે સાધુ શ્રુત ભણે ॥ શ્રાવક તે ઉપધાન ॥
 તપ ઉપધાને રે શ્રુત પરિગ્રહ કહ્યા ॥ નંદીએ
 તેહ નિદાન ॥ સં ॥ ૬ ॥ ઇરિયાદિકનાં રે
 પટઉપધાન છે ॥ તેણે આવશ્યક શુદ્ધ ॥ ગૃહી
 સામાયિક આદિ શ્રુત ભણે ॥ દીક્ષાં લેઈ
 અલુદ્ધ ॥ સં ॥ ૭ ॥ સૂત્ર ભણ્યા કે. ઇ
 શ્રાવક નવિ કહ્યા ॥ લક્ષ્મી કહ્યા તેહ ॥ પ્રથ-
 મ જ્ઞાન ને પછી દયા કહી ॥ તિહાં સંજત
 ગુણ રેહ ॥ સં ॥ ૮ ॥ નવમે અધ્યયને રે

ખીજા અંગમાં । ઘરમાં દીવ ન દીકું ॥ વલિય
 ચઉદમેરે કહ્યું શિક્ષા લહે । અંથ તજે તે ગ-
 રિકું ॥ સ૦ ॥ ૯ ॥ સપ્તમ અંગે અપઠિયા
 સંખરી ॥ દાખ્યા શ્રાદ્ધ અનેક ॥ નવિ આ-
 ચારધરાદિક તે કહ્યા ॥ મોટો એહ વિવેક ॥
 સ૦ ॥ ૧૦ ॥ ઉત્તરાધ્યયને રે કોવિદ જે
 કહ્યો ॥ શ્રાવક પાલિત અંપ ॥ તે પ્રવચન
 નિઅંથ વચનથકી ॥ અરથ વિવેક અકંપ ॥
 સ૦ ॥ ૧૧ ॥ સૂત્રે દીધું રે સત્ય તે સા-
 ધુને ॥ સુરનરેન વલી અત્ય ॥ સંખર દ્વારેરે
 ખીજે એમ કહ્યું ॥ અંગદશમે સમરત્ય ॥ સ૦
 ॥ ૧૨ ॥ વલિય વિગયપહિખાદ્ધ ને વાચના
 ॥ શ્રી ઠાણાંગે નિષેધ ॥ નવિય મનોરથ શ્રુત
 ભણવાતણા ॥ શ્રાવકને સુપ્રસિદ્ધ ॥ સ૦ ॥
 ૧૩ ॥ વાચના દેતાંરે ગિહીને સાધુને ॥ પાય
 મિષ્ટત ચઉમાસ ॥ કહ્યું નિશીથેરે તો શું એ-
 વડી ॥ કરવી હોંસ નિરાંશ ॥ સ૦ ॥ ૧૪ ॥

ત્યજિય અસન્નઝાઈ ગુરુવાચના ॥ લેઈ યોગ
 ગુણવતં ॥ જે અનુયોગ ત્રિવિધ સાચો લહે
 ॥ કરે તે કર્મનો અંત ॥ સં ॥ ૧૫ ॥
 સૂત્ર અરથ પહેલો ખીને કહ્યો । નિનુત્તીએરે
 મીસ ॥ નિરવશેષ ત્રીને અંગ પંચમે । એમ
 કહે તું જગદીશ ॥ સં ॥ ૧૬ સૂત્ર નિનુત્તિરે
 ખેઉ લેદે કહે ॥ ત્રીનું અનુયોગદ્વાર ॥ કૂડા
 કપટીરે જે માને નહીં ॥ તેહને કવણુ આધાર
 ॥ સં ॥ ૧૭ ॥ બદ્ધ તે સૂત્રેરે અર્થ નિ-
 કાચિયા ॥ નિનુત્તિએ અપાર ॥ ઉપધિમાં
 ન ગણણાદિક કિહાં લહે ॥ તે વિણુ માર્ગ
 વિચાર ॥ સં ॥ ૧૮ ॥ જે નિયુંકિત ગઈ
 કુમતિ કહે ॥ સૂત્ર ગયાં નહીં કેમ ॥ જેહ
 વાચનાએ આન્યું તે સવે ॥ માને તો હોએ
 ખેમ ॥ સં ॥ ૧૯ ॥ આંધા આગળ દરપણુ
 દાખવે ॥ બહેરા આગણ ગીત ॥ મૂરખ
 આગેરે કહેવું યુક્તિનું ॥ એ સવિ એકજ

રીત ॥ સ૦ ॥ ૨૦ ॥ મારગ અરથીરે પણ
 જે જીવછે ॥ લદ્રક અતિહિ વિનીત ॥
 તેહને એ હિતશીખ સોહામણી ॥ વલી જે
 સુનય અધીત ॥ સ૦ ॥ ૨૧ ॥ પ્રવચનસા-
 ખેરે એમ એ ભાષિયા ॥ વિગતે અરથ વિચાર
 ॥ તુજ આગમનીરે ગ્રહિએ પરંપરા ॥
 લહિએ જગ જયકાર ॥ સ૦ ॥ ૨૨ ॥ ગુણ
 તુજ સઘલારે પ્રભુ કોણુ ગણી શકે ॥ આણુ
 ગુણુ લવ એક ॥ એમ મેં થુણુતાંરે સમકિત
 દઢ કરયું ॥ રાખો આગમ ટેક ॥ સ૦ ॥
 ૨૩ ॥ આણુ તાહરીરે જો મેં શિરધરી ॥
 તો શું કુમતિનું જોર ॥ તિહાં નહિ પસરે
 રે બલ વિષધરતાણું ॥ કિંગારે જ્યહાં મોર
 ॥ સ૦ ॥ ૨૪ ॥ પવિત્ર કરીજેરે જીહા તુજ
 ગુણે ॥ ॥ શિર ધરીએ તુજ આણુ ॥ દિલથી
 કહીએરે પ્રભુ ન વિસારીએ ॥ લહીએ સુજશ
 કહ્યાણુ ॥ સ૦ ॥ ૨૫ ॥

॥ કલશ. ॥

॥ રાગ ધનાશ્રી ॥

વર્તમાન શાસનનો સ્વામી ॥ ચામીક-
 રસમ દેહો ॥ વીરજિનેશ્વર મેં એમ થુ-
 જિઓ ॥ મન ધરી ધર્મ સનેહો ॥ એહ
 તવન જે ભણુશે ગણુશે ॥ તસ ધર મંગલ-
 માલા ॥ સમકિતભાણુ હોશે ઘટ તેહને
 ॥ પરગટ ઝાક ઝમાલા ॥ ૧ ॥ અરથ
 એહના છે અતિ સુક્ષ્મ ॥ તે ધારો ગુરુ
 પાસે ॥ ગુરુની સેવા કરતાં લહીએ ॥
 અનુભવ નિજ અભ્યાસે ॥ જેહ બહુશ્રુત
 ગુરુ ગીતારથ ॥ આગમના અનુસારી ॥
 તેહને પૂછી શંશય ટાલો ॥ એ હિતશિખ
 છે સારી ॥ ૨ ॥ ઈંદલપુરમાં રહિય
 ચોમાસું ॥ ધર્મધ્યાન સુખ પાયા ॥ સંવત
 સત્તર તેત્રીશા વરસે ॥ વિજયદશમી મન ભા-
 યા ॥ શ્રી વિજયપ્રભસૂરિ સવાયા ॥

વિજયરતન યુવરાયાળ ॥ તસ રાજે ભવિ-
 જનહિત કાજે ॥ એમ મેં જિનગુણ ગાયા
 ॥ ૩ ॥ શ્રી કલ્યાણવિજય વર વાચક
 ॥ તપગચ્છ ગયણુદિણુંદાળ ॥ તાસ શિષ્ય
 શ્રી લાભવિજય બુધ ॥ ભવિજનકૈરવચુંદાળ
 ॥ તાસ શિષ્ય શ્રીજિતવિજય બુધ ॥ શ્રી
 નયવિજય મુણિંદાળ ॥ વાચક જશવિજયે
 તસ શિષ્યે ॥ થુણીયા વીરજિણુંદાળ ॥ ૪ ॥
 દોસીમૂલાસુત સુવિવેકી ॥ દોસી મેઘા હેતેળ
 ॥ એહ તવન મેં કીધુ સુંદર ॥ સિદ્ધાંત અક્ષર
 સંકેતળ ॥ એ જિનગુણ સુરતરુનો પરિમત્ર
 ॥ અનુભવ તો તે લેશેળ ॥ ભમર પરે જે
 અરથી હોઈને ॥ ગુરુઆણા શિર વહેશેળ ॥ પા ॥

॥ ઇતિ મહોપાધ્યાયશ્રીમદ્દશાવિજયગ-
 ણિવિરચિતં શ્રીમહાવીરજિનસ્તુતિગ-
 ભિતં કુંઠકમતનિરાકરણરૂપં
 સાદ્વિંશતગાથાસ્તવનમ ॥

શ્રીમદશોવિજયજી ઉપાધ્યાય

કૃત સાડાત્રાણસો ગાથાનું

સ્તવન પ્રારંભ.

॥ પ્રથમ અર્થકર્તાનું મંગલાચરણ. ॥

પ્રાર્થનાથપદ્મદંડ. નત્વા સીમંધરપ્રભુમ્ ॥

સ્તવસ્ય વાર્ત્તિકં કુર્વે, સ્વપરાનુગ્રહાય વે ॥ ૧ ॥

॥ દાદા પહેલી. ॥

॥ એ જીડિ કિલ્લરાખી ॥ એ દેશી ॥

શ્રીસીમંધર સહિય આગેં । વીનતડી એક
કીજેં ॥ મારગ શુદ્ધ મયાકરી મુઝને । મોહન

મૂરતિ દીજેરે ॥ જિનજી વીનતડી અવધારે
 ॥ એ આંકણી ॥ ૧ ॥ ચાલે સૂત્ર વિરૂદ્ધાચારે
 ॥ ભાષે સૂત્ર વિરૂદ્ધ ॥ એક કંઠે અમે મારગ
 રાખું ॥ તે કેમ માનૂ શુદ્ધરે ॥ જિન૦ વી૦ ૨ ॥
 આલંબન કૂડાં દેખાડી ॥ મુગધ લોકને પાડે ॥
 આણા ભંગતિલક તે કાઢું ॥ થાપે આપ નિદ્ધા
 ડરે ॥ જિન૦ વી૦ ૩ ॥ વિધિ જોતાં કલિ-
 યુગમાં હોવે ॥ તિરથનો ઉચ્છેદ ॥ જિમ ચાલે
 નિમ ચલવે જઈયે ॥ એહ ધરે મતિ ભેદરે
 ॥ જિન૦ વી૦ ૪ ॥ ઈમ ભાષિ તે મારગ લોપે ॥
 સૂત્રક્રિયા સવિ પીસી ॥ આચરણા શુદ્ધિ આચ-
 રિયે ॥ જોઈ યોગની વીસીરે ॥ જિન૦ વી૦ ૫ ॥
 પંચમે આરે જિમ વિષ મારે ॥ અવિધિ દો-
 ષ તિમ લાગે ॥ ઈમ ઉપદેશ પદ્મદિક દેખી
 ॥ વિધિરસીઓ જન જાગેરે ॥ જિન૦ વી૦
 ॥ ૬ ॥ કેઈ કંઠે જિમ બહુ જન ચાલે ॥

તિમ ચલિયે' સી ચર્ચા ॥ મારગ મહાજન
 ચાલે' ભાષ્યો । તેહમાં લહીયે' અર્ચારે ॥
 જિન૦ વી૦ ૭ ॥ એપણુ બોલ મૃષા મન ધ-
 રીયે' । બહુજન મત આદરતાં ॥ છેહ ન
 આવે બહુલ અનારય । મિથ્યા મતમાં ફિરતાંરે
 ॥ જિન૦ વી૦ ૮ ॥ થોડા આર્ય અનાર્ય
 જનથી । જૈનઆર્યમાં થોડા ॥ તેમાં પણ
 પરિણતજન થોડા । શ્રમણ અલપ બહુ મો
 (મું) ડારે ॥ જિન૦ વી૦ ૯ ॥ ભદ્રબાહુ ગુરૂ
 વદન વચન એ । આવશ્યકમાં લહિયે' ॥
 આણ શુદ્ધ મહાજન જાણી । તેહની સંગે
 રહિયેરે ॥ જિન૦ ॥ વી૦ ॥ ૧૦ ॥ અજ્ઞાની
 નવિ હોવે મહાજન । જો પણ ચલવે ટોલુ'
 ॥ ધર્મદાસગણી વચન વિચારી । મન નવિ
 કીજે ભોલુ'રે ॥ જિન૦ ॥ વી૦ ॥ ૧૧ ॥
 અજ્ઞાની નિજ છંદે ચાલે । તસ નિશ્ચયે' વિ-
 હારી ॥ અજ્ઞાની જે ગચ્છને ચલવે । તે તો

અનંત સંસારીરે ॥ જિનં વીં ૧૨ ॥ ખંડ
 ખંડ પંડિત જે હોવે । તે નવિ કહીયે નાણી
 ॥ નિશ્ચિત સમય લહે તે નાણી । સંમતિની
 સહિનાણીરે ॥ જિનં વીં ૧૩ ॥ જિમ જિમ
 બહુ ત બહુજન સંમત । બહુ શિષ્યે પર-
 વરિઓ ॥ તિમતિમ જિનશાસનનો વયરી ।
 જે નવિ નિશ્ચય દરીઓરે ॥ જિનં વીં ૧૪
 કોઇ કહે લોચાદિક કષ્ટે । મારગ લિક્ષાવૃત્તિ
 ॥ તે મિથ્યા નવિ મારગ હોવે । જનમનની
 અનુવૃત્તિરે ॥ જિનં વીં ૧૫ ॥ જે કષ્ટે
 મુનિ મારગ પાવે । બલદ થાયે તો સારે
 ॥ ભાર વહે જે તાવડે ભમતો । ખમતો
 ગાઠ પ્રહારોરે જિનં વીં ૧૬ ॥ લહે પાપ
 અનુબધી પાપે । બલહરણી જન લિક્ષા ॥
 પરવ ભવ વ્રતખંડન ફલ એ । પંચ વસ્તુની
 શિક્ષારે ॥ જિનં વીં ૧૭ ॥ કોઇ કહે અમે
 લિંગે તરશું । જૈન લિંગ છે વાડ ॥ તે મિ-

ધ્યાનવિ ગુણવીણું તરિયેં । ભુજવિણુ ન તરે
 તારૂરે ॥ જિન૦ વી૦ ૧૮ ॥ કુટલિંગ જિમ
 પ્રગટ વિડંબક । જાણી નમતાં દોષ ॥ નિર્દ્વં-
 દ્વસ જાણીને નમતાં ॥ તિમજ કહ્યો તસ પોષરે
 ॥ જિન૦ વી૦ ૧૯ ॥ શિષ્ય કહે જિમજિન
 પ્રતિમાને । જિનવર થાપી નમિયે ॥ સાધુવેસ
 થાપી અતિ સુંદર । તિમ અસાધુને નમિ-
 યેરે ॥ જિન૦ વી૦ ૨૦ ॥ ભદ્રબાહુ ગુરૂ
 બોલે પ્રતિમા । ગુણવંતી નહીં દુષ્ટ ॥ લિંગ
 માહે બે વાંતા દીસે । તે તું માન અદુષ્ટરે ॥
 જિન૦ વી૦ ૨૧ ॥ કોઈ કહે જિન આગે
 માંગી । મુક્તિ મારગ અમે લેશું ॥ નિર-
 ગુણને પણ સાહેબ તારે ॥ તસ ભકતે ગહ-
 ગહિશુંરે ॥ જિન૦ વી૦ ૨૨ ॥ પામી બોધ
 ન પાલે મૂરખ । માગે બોધ વિચારે ॥ લ
 ડિયેં તેહ કહો કુણુ મૂલે । બોલ્યું ઉપદેશ
 માલેરે ॥ જિન૦ વી૦ ૨૩ ॥ આણા પાલે

સાહેબ તૂસે । સકલ આપદા કાપે ॥ આજ્ઞા-
કારી જે જન માગે ! તસ જસલીલા આપેરે
॥ જિનં વીં ૨૪ ॥

॥ દાળ બીજ ॥

આદર જીવ લખાણુ આદર ॥ એ દેશી ॥

કોઈ કહે અમે ગુરૂથી તરસું, જિમ ના-
વાથી લોહારે । તે મિથ્યા ન લહે સહવાસે,
કાચ પાચની સોહારે ॥ ૧ ॥ શ્રીસીમધર
સાહેબ સુણુજે, ભરતખેત્રની વાતોરે । લહું
દેવ કેવલ રતિ ઇચ્છે યુગે, હુંતો તુજ ગુણ
રાતો રે ॥ શ્રીસીં ૨ ॥ કોઈ કહે જે ગચ્છ
થી ન ટડ્યા, તે નિરગુણ પણ સાધારે । નાતિ
માંહે નિરગુણ પણ ગણીયે, જશ નહીં નાતિ
બાધારે ॥ શ્રીસીં ૩ ॥ ગુણ અવગુણ ધમિ
સરિખા કરતો, તે જિનશાસન પૈરીરે । નિર-

ગુણુ જો નિજ છંદે ચાલે, તો ગચ્છ થાએ
 સ્વૈરીરે ॥ શ્રીસીં ૪ ॥ નિરગુણુનો ગુરૂ પક્ષ
 કરે જે, તસ ગચ્છ ત્યજવો હાખ્યોરે । તે
 જિનવર મારગનો ઘાતક, ગચ્છાચારે ભાખ્યોરે
 ॥ શ્રીસીં ॥ ૫ ॥ વિષમકાલમાં નિરગુણુ
 ગચ્છે, કારણથી જો વસીયેરે । દ્રવ્યથકી વ્ય-
 વહારે ચલીયે, ભાવે નવિ ઉદ્ધસીયેરે ॥
 શ્રીસીં ૬ ॥ જિમ કુવૃષ્ટિથી નગર લોકને,
 ઘડેલા દેખી રાજરે । મંત્રી સહિત ઘડેલા
 હોઇ ખેઠા, પણ મનમાંડે તાજરે ॥ શ્રીસીં
 ૭ ॥ ઇમ ઉપદેશ પદે એ ભાખ્યું, તિહાં
 મારગ અનુસારિરે । જાણીને ભાવે આહરીયે ।
 કલ્પભાષ્ય નિરધારિરે ॥ શ્રીસીં ૮ ॥ જ્ઞાના-
 દિક ગુણુવંત પરસ્પર, ઉપગરે આહરવેરે ।
 પંચ વસ્તુમાં ગચ્છ સુગુણુને, અવર કલ્પો છે
 ત્યજવોરે ॥ શ્રીસીં ॥ ૯ ॥ જે નિરગુણુ ગુણુ
 રત્નાકરને, આપ સરિખા હાખેરે ॥ સમકિત-

સાર રહિત તે જાણો, ધર્મઢાસગણી ભાખેરે
 ॥ શ્રીસીં ૧૦ ॥ કોઈ કહે જે વકુસ કુશીલા ।
 મૂલોત્તર પઠિસેવીરે । ભગવદ્અંગે ભાખ્યા
 તેથી, અંત વાત નવિ લેવીરે ॥ શ્રીસીં ૧૧ ॥
 તે મિથ્યા નિકારણુ સેવા, ચરણુઘાતીની ભા-
 ખીરે ॥ મુનિને તેહને સંભવ માત્રે, સત્તમઠાણું
 સાખીરે ॥ શ્રીસીં ૧૨ ॥ પડિસેવા વચને
 તે જાણો, અતિચાર બહુલાઈરે ॥ ભાવ બહુ
 લતાયે તે ટાલે, પંચ વસ્તુ મુનિ ધ્યાઈરે ॥
 શ્રીસીં ૧૩ ॥ સહસા દોષ લાગે તે છુટે,
 સંયતને તતકાલેરે । પચ્છિતે આકુટિયે
 કીધું, પ્રથમ અંગની ભાલેરે ॥ શ્રીસીં ૧૪ ॥
 પાપચિંતાદિક ભાવ ન રાખે, દોષ કરી
 નિઃસૂકોરે । નિદ્રંધસ સેઢીથી હેઠો, તે મારગથી
 ચૂકોરે ॥ શ્રીસીં ૧૫ ॥ કોઈ કહે જે પા-
 તિક કીધાં, પડિકમતાં છૂટીજેરે ॥ તે મિથ્યા
 ફલ પડિકમણાનું, અપુણુકરણુથી લીજેરે ॥

શ્રીસીં ૧૬ ॥ મિથ્યા દુષ્ટક દેષ પાતિક,
 તે ભાવે જે સેવેરે ॥ આવશ્યક સાખે તે પરગટ,
 માયા મોસને સેવેરે ॥ શ્રીસીં ૧૭ ॥ મૂલ
 પદે પડિકમણું લાખ્યું, પાપતાણું અણુ કરવુંરે ।
 સક્તિ ભાવતાણે અભ્યાસે, તે જસ અર્થે
 વરવુંરે ॥ શ્રીસીં ૧૮ ॥

॥ દાલ ત્રીજી. ॥

॥તુંગીયાગિરિ શિખર સોઢે ॥ એ દેશી ॥

દેવ તુઝ સિદ્ધાંત મીઠો, એક મને ધરિયે ।
 દુષ્ટ આલંબન નિહાલી, કહો કેમ તરીયે ॥
 દેવ તુઝં ૧ ॥ દુષ્ટ આલંબન ધરે જે, ભક્ત
 પરિણામી । તેહ આવશ્યકે લાખ્યા, ત્યજે
 મુનિ નામી ॥ દેવ તુઝં ૨ ॥ નિયતવાસ વિ-
 હાર ચેઇય, ભક્તિનો ધંધો ॥ મૂઢ અનજ્ઞલાભ
 થાપે, વિગય પડિબંધો ॥ દેવં ૩ ॥ કહે
 ઉચ્ચ વિહાર ભાગા, સંગમઆયરિઓ । નિયત

વાસ લજે બહુ શ્રુત, સુણિઓ ગુણદરિઓ ॥
 દેવ૦ ૪ ॥ ન જાણે તે બણુ જંઘા, બલ
 થીવર તેહો । ગોચરીના ભાગ કદપી, બહુ
 રહ્યો જેહો ॥ દેવ૦ ૫ ॥ ચૈત્યપૂજા મુકિત
 મારગ, સાધુને કરવી ॥ જિણે કીધી વચર
 મુનિવર, ચૈત્યવાસ ઠવી ॥ દેવ૦ ॥ ૬ ॥ તી-
 થંઉત્તતિ અન્યશાસન । મલિનતા ટાણે ॥
 પૂર્વ અવિચિત પુષ્પ મહિમા । તેહ નવિ
 જાણે ॥ દેવ૦ ॥ ૭ ॥ ચૈત્યપૂજા કરત સંચત
 । દેવ ભોઈ કહ્યો ॥ શુભમને પણ માર્ગનાશિ
 । મહાનિશીથે લહ્યો ॥ દેવ ૦ ॥ ૮ ॥ પુષ્પ-
 કારણુ વિના મુનિ, નવિ દ્રવ્ય અધિકારી ॥
 ચૈત્ય પૂજાયે ન પામે । ફલ અનધિકારી ॥
 દેવ૦ ॥ ૯ ॥ માર્ગ અનિયપુત્ત અજ્ઞા,
 લાભથી લાગા । કહે નિજ લાભે અતૃપ્તા,
 ગોચરી ભાગા ॥ દેવ૦ ॥ ૧૦ ॥ ન જાણે

ગત શિષ્ય અવમે, થિવિર બલહીણે । સુગુણ
 પરિચિત સંયતિકૃત, પિંડવિધિ લીણે ॥ દેવ૦
 ॥ ૧૧ ॥ વિગય લેવી નિત્ય સૂજે, લપ્ટ પુપ્ટ
 લણે । અન્યથા કિમ દોષ એહનો, ઉદ્ધાયન
 ન ગણે ॥ દેવ૦ ॥ ૧૨ ॥ ઉદ્ધાયન રાજર્ષિ
 તનુ નવિ, સીત લુક્ષ સહે । તેહ વ્રજમાં
 વિગય સેવે, શું તે ન લહે ॥ દેવ૦ ॥ ૧૩ ॥
 લોક આલંબન ભરિઓ, જન અસંયતને ।
 તેહ જગમાં કાંઈ દેખે, ધરે તેહ મને ॥
 દેવ૦ ॥ ૧૪ ॥ શિથિલ આલંબન ગહે મુનિ,
 મંદ સંવેગી । સંયતાલંબન સુજસ ગુણ,
 તીવ્ર સંવેગી ॥ દેવ૦ ॥ ૧૫ ॥

॥ ઢાલ ચોથી ॥

॥ પ્રભુપાસનું મુખકું જોવાં, બવભવનાં પાતીક
 જોવાં,—એ દેશી ॥

સુણજો સીમધરસ્વામી, વલી એક કહું
 રનામી । મારગ કરતાને પ્રેરે, દુર્જન જેસિ

દૂષણ હેરે ॥ ૧ ॥ કહે નિજ સાંખે વ્રત પાલો,
 પિણુ ધર્મદેશના ટાલો । જનમેલ્યાનું સુંકામ,
 બહુ બોલ્યું નિંદા ઠામ ॥ ૨ ॥ એમ કહેતાં
 મારગ ગોપે, બોલું દૂષણ આરોપે । જે
 નિર્ભય મારગ બોલે, તે કહ્યો દ્વીપને તોલે ॥
 ૩ ॥ અજ્ઞાની ગારવ રસિયા, જે જન છે
 કુમતેં યસીયાં । તેહનો કુણુ ટાલણુહાર, વિણુ
 ધર્મ દેશનાસાર ॥ ૪ ॥ ગીતારથ જયણાવંત,
 ભવ ભીરુ જેહ મહંત । તસવયણુ લોકે
 તરીયેં, જેમ પ્રવહણુથી ભરદરીયેં ॥ ૫ ॥
 બીજે તો બોલી બોલે, સું કોજે નિર્ગુણ ટોલો
 ભાષા કુશીલનો લેખો, જન મહાનિશીથેં દેખો
 ॥ ૬ ॥ જનમેલનની નહીં ઈહા, મુનિ ભાષે
 મારગ નીરીહા । જો બહુ જન સુણુવા આવે,
 તો લાલ ધર્મનો પાવે ॥ ૭ ॥ તેહને જો
 મારગ ન ભાષે, તો અંતરાય ફલ આપે ।
 મુનિ શક્તિ નવિ ગોપે, વારે તેહને શ્રુત

કોપે ॥ ૮ ॥ નવિ નિંદા મારગ કહેતાં, સમ-
 પરિણામે ગહગહતાં । મુનિ અદ્રચરિત મન
 રંગે, જોઈ લીજે ખીજે અંગે ॥ ૯ ॥ કોઈ
 ભાષે નવી સમજવો, શ્રાવકને ગૂઢા ભાવો ।
 તે જુઠ કહ્યા લદ્દકા, શ્રાવક સૂત્રે ગહિયકા ॥
 ૧૦ ॥ કહે કોઈ નવી સિ જોડી, શ્રુતમાં નહીં
 કાંઈ જોડી । તે મિથ્યા ઉદ્ધત ભાવા, શ્રુત
 જલધિ પ્રવેશે નાવા ॥ ૧૧ ॥ પૂરવ સૂરિયે
 કીધી, તેણે જો નવિ કરવી સિદ્ધિ । તો સર્વે
 કીધો ધર્મ, નવી કરવો જોયો મર્મ ॥ ૧૨ ॥ પૂરવ
 ખુધને ખહુ માંને, નિજ શક્તિ મારગ જ્ઞાને ।
 ગુરુકુલવાસીને જોડી, યુગતિ એહમાં નહીં
 જોડી ॥ ૧૩ ॥ એમ શ્રુતનો નહીં ઉચ્છેદ, એ તો
 એક દેશનો ભેદ । એ અર્થ સુણિ ઉલાસે,
 ભવી વરતે શ્રુત અભ્યાસે ॥ ૧૪ ॥ ઈહાં
 દૂષણ એક કહાય, જે ખલને પીડા થાય ।
 તો પણ એ નવી છોડીજે, જો સજ્જનને સુખ

દીજે' ॥ ૧૫ ॥ તે પુણ્યે હોસે તોષ, તેહને
 પણ ઇમ નહીં દોષ । ઉજમતાં હીયડે હીસી,
 જોઈ લીજે' પેહેલી વીસી ॥ ૧૬ ॥ કહે
 કોઈક જુદી રીતે', મુનિ લિક્ષા ભાંજે ભીતે' ।
 તે જુહું શુભ મતિ ઇહે, મુનિ અંતરાયથી
 બીહે ॥ ૧૭ ॥ જે જન છે અતિ પરિણામી,
 વલી જેહ નહીં પરિણામી । તેહને નિતે' સમ-
 જાવે, ગુરૂકંપ વચન મન ભાવે ॥ ૧૮ ॥
 ખલ વચણ ગણે કુણ સૂરા, જે કાઠે પયમાં
 પૂરા । તુજ સેવામાં જો રહીયે', તો પ્રભુ જશ
 લીલા લહીયે' ॥ ૧૯ ॥

॥ ઢાલ પાંચમી. ॥

—::—

રાગ ॥રામઘો-મંત્રી કહે એક રાજસભામાં-એ દેશી.॥

વિષમકાલને' જોરે' કેઇ, ઉઠ્યા જડ
 મલધારીરે । ગુરૂ ગચ્છ છોડી મારગ લોપી,

કહે અમે' ઉગ્ર વિહારીરે ॥ ૧ ॥ શ્રીજિન
 તું આલંબન જગને, તુજ વિણ કવણુ આ-
 ધારોરે । ભગત લોકને કુમતિ જલધિથી,
 બાંહિત્રહીને તારોરે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૨ ॥
 ગીતારથ વિણ બૂલા ભમતા, કબ્ઠ કરે અભિ-
 માનેરે । પ્રાયે' ગંઠી લગે' નવી આવ્યા, તે
 ખૂતા અજાનેરે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૩ ॥ તેહ કહે
 ગુરુ ગચ્છ ગીતારથ, પ્રતિખંધે શું કીજે'રે ।
 દર્શન જ્ઞાન ચરિત આદરિયે', આપે' આપ
 તરોજે'રે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૪ ॥ નવી જાણે
 તે પ્રથમ અંગમાં, આદિ ગુરુકુલ વાસોરે ।
 કહ્યો ન તે વિણ ચરણુ વિચારો, પંચાશકનય
 ખાસોરે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૫ ॥ નિત્યે' ગુરુકુલ
 વાસે' વસવું, ઉત્તરાધ્યયને ભાખ્યું'રે । તેહને
 અપમાને વલી તેહમાં, પાપશ્રમણપણું દાખ્યું-
 રે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૬ ॥ હસ વૈકાલિક ગુરુ
 શુશ્રૂષા, તસ નિંદા ફલ દાખ્યારે । આવ-

તિમાં દ્રહસમ સદ્ગુરુ, મુનિકુલ મચ્છસમ
 ભાખ્યારે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૭ ॥ ગુરુ દૃષ્ટિ અ-
 નુસારે રહેતા, લહે પ્રવાહ પ્રવાહેરે । એ પણ
 અર્થ તિહાં મન ધરિયે, બહુ ગુણ સુગુરુ
 પ્રસાદેરે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૮ ॥ વિનય વધે
 ગુરુ પાસે વદતાં, જે જિનશાસન મૂલોરે ।
 દર્શન નિર્મલ ઉચિત પ્રવૃત્તિ, શુભરાગે અનુ-
 કૂલોરે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૯ ॥ વૈયાવચ્ચે પા-
 તક ત્રુટે, ખંતાદિક ગુણ શક્તિરે । હિતો-
 પદેશે સુવિહિત સંગે, બ્રહ્મચર્યાની ગુપ્તિરે
 ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૧૦ ॥ મન વાધે મૃદુ બુદ્ધિ
 ફેરા, મારગ ભેદ ન હોવેરે । બહુ ગુણ જાણે
 એ અધિકારે, ધર્મરચણ જે જોવેરે ॥
 શ્રીજિન૦ ॥ ૧૧ ॥ નાણુ તણે સંભાગી
 પાવે, ધિર મન દર્શન ચરિત્તેરે । ન ત્યજે
 રૂ કહિયે એ બુધ ભાળ્યું, આવશ્યક નિર્ચુ-
 તેરે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૧૨ ॥ ભૌતપ્રતે જેમ બાણુ

હણતા, પગ આણકરસી સખરાંરે । ગુરૂ છોડિ
 આહારતણા ખપ, કરતા તે મુનિ નિવરાંરે
 ॥ શ્રીજિનં ॥ ૧૩ ॥ ગુરૂકુલવાસે' જ્ઞાના-
 દિક ગુણ, વાચ'યમને વાધેરે । તે આહાર-
 તણા પણ દૂષણ, ખપ કરતાં નવિ બાધેરે ॥
 શ્રીજિનં ॥ ૧૪ ॥ ધર્મરતન ઉપદેશપદ્ધતિક,
 બાણી ગુરૂ આદરવોરે । ગચ્છ કહો તેકનો
 પરિત્રારે, તે પણ નિત અનુસરવોરે ॥ શ્રી-
 જિનં ॥ ૧૫ ॥ સારણુવારણુ પ્રમુખ લહીને, મુક્તિ
 મારગ આરાધેરે । સુલવીરય તિહાં સુવિહિત
 કિરિયા, દેખાદેખે' વાધેરે ॥ શ્રીજિનં ॥ ૧૬ ॥
 જલધી તણા સંખોલ અસહતા, જેમ નીક-
 લતા મીનોરે । ગચ્છ સારણુદિક અણુસહતા,
 તિમ મુનિ દુખિયા દીનોરે ॥ શ્રીજિનં ॥ ૧૭ ॥
 ઠાક નર્મદાતટ જેમ મૂકી, મૃગ તૃણજલ
 જતાંરે । દુઃખ પામ્યા તેમ ગચ્છ તણને
 પ્રાપમતિ મુનિ થાતાંરે ॥ શ્રીજિનં ॥ ૧૮ ॥

પાલવિના જેમ પાણી ન રહે, જીવવિના જેમ
 કાચારે । ગીતારથવિષ્ણુ તેમ મુનિ ન રહે,
 જુઠું કષ્ટની માચારે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૧૯ ॥
 અંધપ્રતે જેમ નિર્મળ લોચન, મારગમાં લેઇ
 જાયરે । તેમ ગીતારથ મૂરખ મુનિને, દઢ
 આલંબન થાયરે ॥ શ્રીજિન ॥ ૨૦ ॥ સમ-
 ભાષી ગીતારથનાણી, આગમમાંહેં લહિયેં રે ।
 આતમઅરથી સુભમતિ સજ્જન, કહો તે વિષ્ણુ
 કેમ રહિયેં રે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૨૧ ॥ લોચન આ-
 લંબન જિનશાસન, ગીતારથ છે મેઢીરે । તે
 વિષ્ણુ મુનિ ચઢતી સંયમની, આરોહે કેમ
 સેઢીરે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૨૨ ॥ ગીતારથને
 મારગ પૂછી, છાંડી જે ઉન્માદોરે । પાલે
 કિરિયા તે તુજ લક્ષિત. પામે જગજશ વા-
 ઘોરે ॥ શ્રીજિન૦ ॥ ૨૩ ॥

॥ ઢાલ છઠી ॥

॥ રાસુકાની દેશી અથવા હિતશિક્ષા છત્રોશીની દેશી ॥

પ્રથમ જ્ઞાન ને પછે અહિંસા, દસવૈકાલિક સાખીરે । જ્ઞાનવંત તે કારણ ભજિયે, તુજ આણા મન રાખીરે ॥ સાહેબ સુણુભેરે ॥ ૧ ॥ દ્રવ્ય ખેત્રને કાલ ન જાણે, ભાવ પુરૂષ પડિસેવરે । નવિ ઉત્સર્ગ લહે અપવાદહ, અગીતારથ નિત મેવરે ॥ સાં ૨ ॥ સચિત્ત અચિત્તમિશ્ર નવિ જાણે, કલ્પ અકલ્પ વિચારરે । યોગ્ય ન જાણે નિજ નિજ ઠામે, દ્રવ્ય યથાસ્થિત સાગરે ॥ સાં ૩ ॥ ખેત્ર ન જાણે તેહ યથાસ્થિત, જન પદ અધ્વવિશેષરે । સુભિક્ષ દુર્ભિક્ષ કલ્પ ન જાણે, કાલ વિચાર અશેષરે ॥ સાં ૪ ॥ ભાવ હિકુ ગિલાણુ ન જાણે, ગાઠ અગાઠહ કલ્પરે । ખમતો અખમતો જન ન લહે, વસ્તુ અવસ્તુ અનલ્પરે ॥ સાં ૫ ॥ જે આકુટી પ્રમાદે દપે, પડિ સેવા વલિ કલ્પરે । નવિ જાણે તે તાસ યથા-

સ્થિત, પાયચ્છિત વિકલ્પરે ॥ સાં ૬ ॥
 નયણ રહિત જેમ અનિપુણદેશે, પંથ નકું
 જેમ સત્યરે । જાણે હું ઠામે પોચાવું, પણ
 નહીં તેહ સમત્યરે ॥ સાં ૭ ॥ અગીતાર્થ
 તેમ જાણે ગરવે, હું ચલવું સવિ ગચ્છરે ।
 પણ તસપાસે ગુણગણ આસે, હોઈ ગલાગલ
 મચ્છરે ॥ સાં ૮ ॥ પચ્છિત્તે અતિમાત્ર
 દિવ્યે જે, અપચ્છિતે પચ્છિત્તરે । આસાયણ
 તસ સૂત્રે બોલી, આસાયણ મિચ્છિત્તરે ॥
 સાં ૯ ॥ તવસી અખડુશ્રુત વિચરંતો,
 કરી દોષની શ્રેણિરે । નવિ જાણે તે
 કારણ તેહને, કેમ વાધે ગુણ શ્રેણિરે ॥ ૧૦ ॥
 માર્ગમાત્ર જાણે જેમ પંથી, અલહી તાસ
 વિસેસરે । લિંગાચાર માત્ર તે જાણે, પામે
 મૂઠ કલેશરે ॥ સાં ૧૧ ॥ ભેદ લહ્યાવિણ
 નાનાપરિણતિ, મુનિમનની ગત બોધરે । ખિ-
 ણુરાતા ખિણુતાતા થાતા, અંતે ઉપાધિ નિરો-

ધરે ॥ સાં ૧૨ ॥ પથ્થરસમ પામર આદ-
 રતાં, મણિસમ બુધ જન છોડિરે । લહ્યાવિણ
 આગમથિતિનો, તે પામેં બહુ ખોડિરે ॥
 સાં ૧૩ ॥ જ્ઞાનભક્તિ ભાંજી અણુલહેતા,
 જ્ઞાનતણો ઉપચારરે । આરાસારેં મારગ લોપે,
 ચરણ કરણનો સારરે ॥ સાં ૧૪ ॥ ઉત્કર્ષી
 તેહને ઘે શિક્ષા, ઉદાસીન જે સારરે । પડ્પ-
 વચન તેહને તે ખોલે, અંગ કહે આચારરેં
 ॥ સાં ૧૫ ॥ અમસરિખા હો જે તુમ
 જાણો, નહીં તો સ્યા તુમ ખોલરે । એમ
 ભાષિ જાત્યાદિક દૂષણ, કાઢે તેહ નીટોલરે.
 ॥ સા. ૧૬ ॥ પાસત્યાદિક દૂષણ કાઢી, હિલે જ્ઞાની
 તેહરે । યથા છંદતા વિણ ગુરૂ આણા, નવિ
 જાણે નિજરેહરે ॥ સાં ૧૭ ॥ જ્ઞાનીથી તેમ
 અલગા રહેતા, હંસ થકી જેમ કાકરે । ભેદ
 વિનયના ખાવન ભાખ્યા, ન લહે તસ પરિ-
 ખાકરે ॥ સાં ૧૮ ॥ સર્વ ઉગમેં પણ તસ

બહુ ફલ, પડે કષ્ટ અન્નાણુરે । સૂત્ર અભિન-
 તણે અનુસારે, ઉપદેશમાલા વાણુરે ॥ સાં
 ૧૯ ॥ તે તો ઋણુભાવે એકાકી, ચાલે તેહને
 જીતરે । વામ્ય કુવાસન જે અકુવાસન, દેશા-
 રાધક ઉત્તરે ॥ સાં ૨૦ ॥ અજ્ઞાની ગુરૂતણે
 નિયોગે, અથવા શુભ પરિણામરે । કમ્મપયડી
 સામે સુદૃષ્ટિ, કહિયેં એહનો ઠામરે ॥ સાં
 ૨૧ ॥ જે તો હઠથી ગુરૂને છાંડિ, ભગ્નચરણ
 પરિણામરે । સર્વ ઉદ્યમેં પણ તસ નિશ્ચય,
 કાંઈ ન આવે ઠામરે ॥ સાં ૨૨ ॥ આણુ રૂચિ-
 વિણ ચરણ નિષેધેં, પંચાશકેં હરિભદ્રે ।
 વ્યવહારેં તો થોડું લેખે, જેહ સમ્મારેં સદ્રે
 ॥ સાં ૨૩ ॥ શિષ્ય કહે જે ગુરૂ અજ્ઞાની,
 ભણુતાં ગુણુનિધિ જાણીરે । જે સુવાસના તો
 કિમ ત્યજતાં, તેને અવગુણુ જાણીરે ॥ સાં
 ૨૪ ॥ ગુરૂ ખોલે શુભ વાસના કહિયેં, પત્ત-
 વણિજ્જ સ્વભાવરે । તે આયત્તપણે છે આદ્યેં,

જશ મને લદ્દક લાવરે ॥ સાં ૨૫ ॥ સૂધું
માનીસૂધું થાતાં, ચઉલંગી આચારરે । ગુરૂ
કહણું તેહમાં ફલ જાણી, લહીયેં સુજશ
અપારરે ॥ સાં ૨૬ ॥

॥ ઢાલ સાતમી.॥

॥ રાજગીતાની દેશી અથવા મુરતિ મદિનાની ॥

કોઈ કહે ગુરૂ ગચ્છ ગીતારથ સારથ શુદ્ધ,
માનુ પણ નવિ દિસે જોતાં કોઈ વિપુદ્ધ ।
નિપુણ સહાય વિના કહ્યો સૂત્રેં એક વિહાર,
તેહથી એકાકી રહેતાં નહીં દોષ લગાર
॥ ૧ ॥ અણુ દેખતાં આપમાં તે સવિ ગુણનો
યોગ, કિમ જાણે પરમાં વ્રત ગુણનો મૂલ
વિયોગ । છેદ દોષ તાંઈ નવી કહ્યા પ્રવચને
મુનિ દુઃશીલ, દોષ લવેં પણ થિર પરિણામી
બકુસ કુશીલ ॥ ૨ ॥ જ્ઞાનાદિક ગુણ પણ

ગુરુવાદિક માંહે જોય, સર્વ પ્રકારેં નિર્ગુણ
 નવિ આદરવો હોય । તે છાંડે ગીતારથ જે
 જાણે વિધિ સર્વ, ગ્લાનૌષધ દૃષ્ટાંતે મૂઢ ધરે
 મન ગર્વ ॥ ૩ ॥ તે કારણ ગીતારથને છે
 એક વિહાર, અગીતાર્થને સર્વ પ્રકારેં તે
 નહીં સાર । પાપ વરજતો કામ અસજતો
 ભાંખ્યો જેહ, ઉત્તરાધ્યયને ગીતારથ એકાકી
 તેહ ॥ ૪ ॥ પાપ તણો પરિવર્જનને વલિ
 કામ અસંગ, અજ્ઞાનીને નવી હુએ તે
 નવિ જાણે ભંગ । અજ્ઞાની સું કરશે શું લહશે
 શુભ પાપ, દશવૈકાલિક વયણે પંચાશક આ-
 લાપ ॥ ૫ ॥ એક વિહારે દેખો આચારેં
 સંવાદ, બહુ કોધાદિક દૂષણ વલી અજ્ઞાન
 પ્રમાદ । વલિય વિશેષે વાર્યો છે અવ્યક્ત
 વિહાર, પંખીપોત દૃષ્ટાંતે જાણો પ્રવચનસાર
 ॥ ૬ ॥ એકાકીને સ્ત્રી રિપુ શ્વાનતણો ઉપ-
 ધાત, લિક્ષાની નવી શુદ્ધિ મહા વ્રતનો પણ

ધાત । એકાકી સચ્છંદપણે નવિ પામે ધર્મ,
 નવિ પામે પૃચ્છાદિક વિણુ તે પ્રવચન મર્મ
 ॥ ૭ ॥ સુમતિ ગુપતિ પણુ ન ધરે એકાકી
 નિઃશંક, ભાવ પરાવતે આલંબન ધરે સપંક ।
 જુદા જુદા થાતાં થવિર કદ્યનો ભેદ, ડોલાએ
 મન લોકના થાએ ધર્મ ઉચ્છેદ ॥ ૮ ॥ ટોલે
 પણુ જો ભોલે અંધ પ્રવાહ નિપાંત, આણુ
 વિણુ નવિ સંઘ છે અસ્થિ તણે સંઘાત ।
 તો ગીતારથ ઉદ્ધરે જેમ હરી જલથી વેદ,
 અગીતારથ નવિ જાણે તે સવિ વિધિનો
 ભેદ ॥ ૯ ॥ કારણથી એકાકીપણું પણુ ભા-
 પ્યું તાસ, વિષમકાલમાં તો પણુ રૂડો ભેલો
 ખાસ । પંચકદ્ય ભાળ્યે ભણ્યું આતમ ર-
 ક્ષણુ એમ, શાલિ એરંડ તણે એમ ભાંગે
 લહિયો જેમ ॥ ૧૦ ॥ એકાકી પાસતથા
 સચ્છંદો ગતયોગ, ઠાણુવાસી ઉસન્નો બહુ
 દૂષણુ સંયોગ । ગચ્છવાસી આણુઓગો ગુરૂ

સેવી વલિ હોય, અનિયતવાસી આઉ તે
 બહુગુણ એમ જોય ॥ ૧૧ ॥ દોષહાણી ગુણ
 વૃદ્ધિ જયણા લાખેં સૂરિ, તે શુભ પરિવારે
 હુયે વિધન ટલે સખિ દૂરિ । દેવ ક્ષે જો
 આંગણે તુઝ કરૂણા સુર વેલિ, શુભ પરિવારે
 લહિયે તે સુખ જસ રંગરેલિ ॥ ૧૨ ॥

॥ ઢાલ આઠમી. ॥

॥ પ્રભુ ચિત્ત ધરીને અવધારે મુજ વાત-એ દેશી ॥

કોઈ કહે સિદ્ધાંતમાંજ, ધર્મ અહિંસા
 સાર । આદરિયે તે એકલીજ, લ્યજ્યે બહુ
 ઉપચાર ॥ મનમોહન જનજી, તુજવચણે
 મુજરંગ ॥ ૧ ॥ નવિ જાણે તે સર્વ લ્યજને,
 એક અહિંસા રંગ । કેવલ લૌકિક નીતિ
 હોવે, લોકોત્તર પંથ લંગ ॥ મન૦ ॥ ૨ ॥
 વનમાં વસતો બાલ તપસ્વી, ગુરૂ નિશ્રાવિણુ
 સાધ । એક અહિંસાયે તે રાચે, ન લહે

મર્મ અગાધ ॥ મન૦ ॥ ૩ ॥ જીવાદિક જેમ
 બાલ તપસ્વી, અણુજાણતો મૂઠા ગુરુલઘુ-
 ભાવ તથા અણુલહેતો, ગુરુવર્જિત મુનિ
 ગૂઢ ॥ મન૦ ॥ ૪ ॥ ભાવ મોચક પરિણામ
 સરિખો, તેહનો શુભ ઉદ્દેશ । આણુરહિત-
 પણે જાણીજે, જોઈ પદ ઉપદેશ ॥ મન૦
 ૫ ॥ એક વચન ઝાલીને છાંડે, બીજા લોક-
 ક નીતિ । સકલ વચન નિજ ઠામે જોડે, એ
 લોકોત્તર નીતિ ॥ મન૦ ॥ ૬ ॥ જિનશાસન
 છે એક ક્રિયામાં, અન્ય ક્રિયામાં સંબંધ ।
 જેમ લાખી જે ત્રિવિધ અહિંસા, હેતુ સ્વરૂપ
 અનુબંધ ॥ મન૦ ॥ ૭ ॥ હેતુ અહિંસા
 જયણારૂપે, જંતુ અઘાત સ્વરૂપ । ફલરૂપે
 જે તેહ પરિણામે, તે અનુબંધ સ્વરૂપ ॥
 મન૦ ॥ ૮ ॥ હેતુ સ્વરૂપ અહિંસા આપે
 શુભ ફલ વિણ અનુબંધ । દૃઢ અજ્ઞાન થકી
 તે આપે, હિંસાનો અનુબંધ ॥ મન૦ ૯ ॥

નિન્હવ પ્રમુખતણી જેમ કિરિયા, જેહ અ-
 હિંસારૂપ । સુર દુરગતિ દેઈ તે પાડે, દુત્તર
 લવજલ રૂપ ॥ મન૦ ૧૦ ॥ દુર્ખલ નમ
 માસ ઉપવાસી, જે છે માયા રંગ । તોપણ
 ગરલ અનંતા લેશે, બોલે બીજું અંગ ॥ મન
 ૧૧ ॥ નિંદિત આચારે જિનશાસન. જેહને
 હીલે લોક । માયા પેહેલી તસ અજાને, સર્વ
 અહિંસા ફેલ ॥ મન૦ ૧૨ ॥ સ્વરૂપથી નિ-
 રવદ તથા જે, છે કિરિયા સાવદ । જ્ઞાન
 શક્તિથી તેહ અહિંસા, દિયે અનુબંધે સદ
 ॥ મન૦ ૧૩ ॥ જિનપૂજા અપવાદ પદાદિક,
 શીલવ્રતાદિક જેમ । પુણ્ય અનુત્તર મુનિને
 આપી, દિયે શિવપદ બહુ જેમ ॥ મન૦ ૧૪
 ॥ એહ લેહ વિણ એક અહિંસા, નવિ હોવે
 થિર થલ । યાવત યોગ ક્રિયા છે તાવત,
 બોલ્યો છે આરંભ ॥ મન૦ ૧૫ ॥ લાગે પણ
 લગવે નહિં હિંસા. મુનિ એ માયા વાણી ।

શુભ કિરિયા લાગી જે આવે; તેમાં તો નહિ
 હાણી ॥ મન૦ ૧૬ ॥ હિંસા માત્ર વિના જો
 મુનિને, હોય અહિંસક ભાવ । સૂક્ષ્મ એકે દ્રિ-
 નેં હોવે, તો તે શુદ્ધ સ્વભાવ ॥ મન૦ ૧૭ ॥
 ભાવેં જે અહિંસા માને, તે સવિ જોડે ઠામ ।
 ઉત્સર્ગે અપવાદેં વાણી, જિનની જાણે જામ
 ॥ મન૦ ૧૮ ॥ કોઈ કહે ઉત્સર્ગે આણા, છાંદો
 છે અપવાદ । તે મિથ્યા આણુપામેં અર્થે, સા-
 ધારણુ વિધિવાદ ॥ મન૦ ૧૯ ॥ મુખ્યપણે
 જેમ ભાવે આણા, તેમ તસ કારણુ તેહ ।
 કાર્ય ઇચ્છતો કારણુ ઇચ્છે, એ છે શુભ મતિ
 રેહ ॥ મન૦ ૨૦ ॥ કહ્યેં વચન કહ્યું અપ-
 વાદેં, તે આણાનું મૂલ । મિશ્રપક્ષ તો મુનિને
 ન ઘટે, તેહ નહીં અનુકૂલ ॥ મન૦ ૨૧ ॥
 અપુનર્જંધકથી માંડીને, જાવ ચરમ ગુણઠાણુ ।
 ભાવ અપેક્ષાયેં જિન આણા, મારગ ભાષે
 જાણુ ॥ મન૦ ૨૨ ॥ એક અહિંસામાં જે

આણી, ભાષે પૂરવ સૂરિ । તે એકાંત મતિ
 નવિ અહિયે, તિહાં નયવિધિ છે ભૂરિ ॥ મન૦
 ૨૩ ॥ આતમભાવ હિંસનથી હિંસા, સધલા
 એ પાપ સ્થાન । તેહથકી વિપરિત અહિંસા,
 તાસ વિરહનું ધ્યાન ॥ મન૦ ૨૪ ॥ તસ
 ઉપય જે જે આગમમાં, બહુવિધ છે વ્યવ-
 હાર । તે નિઃશેષ અહિંસા કહિયે, કારણ ફલ
 ઉપચાર ॥ મન૦ ૨૫ ॥ જીવ અજીવ વિષય
 છે હિંસા, નૈગમનય મત્ત જુત્ત । સંશ્ચલ
 વ્યવહારેં પટકારેં, પ્રતિ જીવેં રૂબુ સૂત્ત ॥
 મન૦ ૨૬ ॥ આતમરૂપ શબ્દનય તિને;
 માને એમ અહિંશ । ઓઘવૃત્તિ જોઈને
 લહિયેં, સુખ જશ લીલ પ્રશંસ ॥ મન૦ ૨૭ ॥

॥ ઢાલ નવમી. ॥

॥ યૈત્રી પુનમ અનુક્રમે—એ દેશી, ॥

કોઈક સૂત્રજ આદરે, અર્થ ન માને સાર;

જિનજી । આપમતિ અવલું કરે, ભૂલા તેહ
 ગમાર; જિનજી । તુઝ વયણું મન
 રાખીયે ॥ ૧ ॥ પ્રતિમા લોપે પાપીઆ,
 યોગ અને ઉપધાન; જિં ૧ વાસ ન સિર
 ધરે, માયાવી અજ્ઞાન ॥ જિં ૧ તુઝં ॥ ૨ ॥
 આચરણા તેહની નવી, કેતિ કહિયે દેવ;
 જિં ૧ નિત ત્રુટે છે સાંધતા, ગુરૂધિણ તેહ-
 ની દેવ ॥ જિં ૧ તુઝં ॥ ૩ ॥ વૃત્તિ પ્રમુખ
 જોઈ કરી, લાષે આગમ આપ; જિં ૧ તેહ
 મૂઢા ઓલવે, જેમ કુપુત્ર નિજ ખાપ ॥
 જિં ૧ તુઝં ૪ ॥ વૃત્ત્યાદિક અણુમાનતા, સૂત્ર
 વિરાધે દિન; જિં ૧ સૂત્ર અરથ તદુલય થકી,
 પ્રત્યનીક કહ્યા તીન ॥ જિં ૧ તુઝં ૫ ॥ અક્ષર
 અર્થજ એકલો, જો આદરતા ખેમ, જિં ૧
 લગવઈ અંગે લાધિઓ, ત્રિવિધ અર્થતો કેમ
 ॥ જિં ૧ તુઝં ૬ ॥ સૂત્ર અરથ પહેલો બીજો,
 નિજજીતીયે મીસ, જિં ૧ નિરવિશેષ ત્રીજો

વલી, ઇમ ભાષે જગદીશ ॥ જિં તુજં ૭ ॥
 છાયા નર ચાલેં ચલે, રહે થિતિ તસ જેમ !
 જિં । સૂત્ર અરથ ચાલેચલે, રહે થિતિ તસ તેમ
 ॥ જિં તુજં ૮ ॥ અર્થ કહે વિધિ વારણા,
 ઉભય સૂત્ર જેમ ઠાણુ, જિં તેમ પ્રમાણુ સામા-
 ન્યથી, નવિ પ્રમાણુ અપ્રમાણુ ॥ જિં તુજં ૯ ॥
 અધપંગુ જેમ બે મલે, ચાલે ઇચ્છિત ઠાણુ;
 જિં । સૂત્ર અરથ તેમ જાણીયેં, કદપ ભાષ્યની
 વાણુ ॥ જિં તુજં ૧૦ ॥ વિધિ ઉદ્યમ ભય
 વાણુના, ઉત્સર્ગહ અપવાહ; જિં । તદુભય
 અર્થે જાણીયેં, સૂત્ર ભેદ અવિવાહ ॥ જિં
 તુજં ૧૧ ॥ એહ ભેદ જાણ્યા વિના, કંખા
 મોહ લહંત; જિં । ભંગંતર પ્રમુખે કરી.
 ભાષ્યું ભગવદં તંત ॥ જિં તુજં ૧૨ ॥
 પરિવાસિતવારી કરી, લેપન અશન અશેષ;
 જિં । કારણથી અતિ આદરયા, પંચકલ્પ
 ઉપદેશ ॥ જિં તુજં ૧૩ ॥ વર્ષાગમન નિ
 વારીઓ, કારણે ભાષ્યું તેહ; જિં । ઠાણુંગે

શ્રમણીતાણું, અવલંબાદિક જેહ ॥ જિં તુજ
 ૦ ૧૪ ॥ આધાકર્માદિક નહીં, બંધ તણે એ-
 કંત; જિં ૧ સુંયગડે તે કેમ ઘટે, વિણ વૃત્યા-
 દિક તંત ॥ જિં તુજ ૦ ૧૫ ॥ વિહરમાન
 ગણધર પિતા, જિન જનકાદિક જેહ; જિં
 કમવલી આવશ્યકતણે, સૂત્ર માત્ર નહીં તેહ
 ॥ જિં તુજ ૦ ૧૬ ॥ અર્થ વિના કેમ પામિયે,
 ભાવ સકલ અનિબદ્ધ; જિં ગુરૂ મુખ વાણી
 ધારતાં, હોવે સર્વ સુખદ્ધ ॥ જિં તુજ ૦ ૧૭ ॥
 પુસ્તક અર્થ પરંપરા, સઘળી જેહને હાથ;
 જિં ૧ તે સુવિહત અણુમાનતાં, કેમ રહેસે
 નિજ આથ ॥ જિં તુજ ૦ ૧૮ ॥ સદગુરૂ પાસે
 શિખતાં, અર્થ ન માંહે વિરોધ; જિં ૧ હેતુ
 વાદ આગમપ્રતે, જાણે જેહ સુબોધ ॥ જિં
 તુજ ૦ ૧૯ ॥ અર્થે મત ભેદાદિકે, જેહ
 વિરોધ ગણુંત, જિં ૧ તે સૂત્રે પણ દેખશે, જો
 કોશે એકંત ॥ જિં તુજ ૦ ૨૦ ॥ સંહરતા

જાણે નહીં, વીર કહે એમ કહ્યું; જિં ૦ ।
 સંહરતા પણ નાણોના, પ્રથમ અંગ છે
 જડ્ય ॥ જિં ૦ તુજ ૦ ૨૧ ॥ ઋષભકૂટ
 અડજોયણે, જ'ખૂપન્નત્તિ સાર; જિં ૦ ।
 બાર વલી પાઠાંતરે, મૂલ કહે વિસ્તાર ॥
 જિં ૦ તુજ ૦ ૨૨ ॥ સત્તાવન સય મહિને,
 મન નાણી સમવાય; જિં ૦ । આઠ સયાજાતા
 કહે, એ તો અવર ઉપાય ॥ જિં ૦ તુજ ૦
 ૨૩ ॥ ઉત્તરાધ્યયને સ્થિતિ કહી, અંતર-
 મૂહુર્ત જઘન્ય; જિં ૦ । વેદનીયની બાર તે,
 પદ્મવણુમા અન્ય ॥ જિં ૦ તુજ ૦ ૨૪ ॥
 અનુયોગદ્વારે કહ્યા, જઘન નિષેષા ચાર;
 જિં ૦ । જીવાદિક તો નવિ ઘટે, દ્રવ્ય લેહ
 આધાર ॥ જિં ૦ ॥ તુજ ૦ ૨૫ ॥ એમ બહુ-
 વચન નયંતરે, કોઈ વાચના લેહ; જિં ૦ ।
 એમ અર્થે પણ જાણીયે, નવિ ધરીયે મન
 ખેહ ॥ જિં ૦ તુજ ૦ ૨૬ ॥ અરથકારથી આજ-

ના, અધિકા શુભ મતિ કોણુ; જિં ॥ તોલે
 અમિયતણે નહિ, આવે કહિયેં લુણુ ॥
 જિં ૦ તુજ ૨૭ ॥ રાજા સરિખું સૂત્ર છે, મંત્રી
 સરિખો અર્થ; જિં ૦ ॥ એમાં એક હેલીઓ,
 દિયે સંસાર અનર્થ ॥ જિં ૦ તુજ ૦ ૨૮ ॥
 જે સમતોલેં આચરે, સૂત્ર અર્થસું પ્રીતિ;
 જિં ૦ ॥ તે તુજ કરણાયેં વરે, સુખ જશ
 નિર્મલ નીતિ ॥ જિં ૦ તુજ ૦ ૨૯ ॥

॥ ઢાલ દશમી ॥

॥ આપ હંદે છપીલા હલવરે—એ દેશી. ॥

જ્ઞાનવિના જે જીવનેરે, કિયામાં છે દોષરે ।
 કર્મબંધ છે તેહથીરે, નહિ સમ સુખ સંતો-
 ષરે ॥ ૧ ॥ પ્રભુ તુજવાણી મીઠીરે; મુઝમન
 સેહેજ સુહાયરે । અમીયસમી મન ધારતારે,
 પાપ તાપ સવિ બાયરે । પ્રભુ તુજવાણી
 મીઠીરે એ આંકણી ॥ ૨ ॥ લોકપંતિ
 કિરિયા કરેરે, મન મેલે અત્રાણુરે । ભવઈઅછા—

ના જોરથીરે, વિણ શિવસુખ વિનાણુરે ॥
 પ્રભુ૦ મુજ૦ ૩ ॥ કામકુંભસમ ધર્મનુરે,
 મૂલ કરી એમ તુચ્છરે । જનરંજન કેવલ
 લહેરે, ન લહે શિવતરુ ગુચ્છરે ॥ પ્રભુ૦
 મુજ૦ ૪ ॥ કરુણા ન કરે હીનનીરે, વિણ
 પાણિહાણુ સનેહરે । દ્રેષ ધરંતાં તેહશુંરે,
 હેઠા આવે તેહરે ॥ પ્રભુ૦ મુજ૦ ૫ ॥
 એક કાજમાં નવિ ધરેરે, વિણ પ્રવત્તિ
 થિર ભાવરે । જિહાં તિહાં મોહોડું
 ઘાલતાંરે, ધારે ઢોર સ્વભાવરે ॥ પ્રભુ૦ મુજ૦
 ૦ ૬ ॥ વિના વિધન જ્ય સાધુનેરે, નવિ
 અવિછિન્ન પ્રયાણુરે । કિરિયાથી શિવપુરી
 હોવરે, કેમ જાણે અન્નાણુરે ॥ પ્રભુ૦ મુજ૦ ૭ ॥
 શીત તાપ મુખ વિધન છેરે; બાહર અંતર
 વ્યાધિરે । મિથ્યાદર્શન એહનીરે, માત્રા મદુ
 મધ્યાધિરે ॥ પ્રભુ૦ મુજ૦ ૮ ॥ આસન
 અશન જ્યાદિકેરે, ગુરૂયોગે જજ તાસરે ।

વિધન જોર એ નવિ ટલેરે, વગર જ્ઞાન અ-
 ભ્યાસરે ॥ પ્રભુ૦ મુજ૦ ૯ ॥ વિનય અધિક
 ગુણ સાધુનેરે, મધ્યમનો ઉપગારરે । સિદ્ધિ
 વિના હોવે નહીંરે, કૃપા હીનની સારરે ॥
 પ્રભુ૦ મુજ૦ ૧૦ ॥ વિણ વિનિયોગ ન સં-
 ભવેરે, પરને ધર્મે યોગરે । તેહ વિના જન-
 માંતરેરે, નહિ સંતતિ સંયોગરે ॥ પ્રભુ૦
 મુજ૦ ૧૧ ॥ કિરિયામાં ખેદે કરીરે, દૃઢતા
 મનની નાહિરે । મુખ્ય હેતુ તે ધર્મનોરે,
 જેમ પાણી કૃષિમાંહિરે ॥ પ્રભુ૦ મુજ૦
 ॥ ૧૨ ॥ ખેડા પણ જે ઉપજેરે, કિરિ-
 યામાં ઉદ્દેગરે । યોગદેવથી તે કિયારે,
 રાજવેઠસમ વેગરે ॥ પ્રભુ૦ મુજ૦ ૧૩ ॥
 ભ્રમથી જેહ ન સાંભરેરે, કાંઈ અકૃત કૃત
 કાજરે । તેહથી શુભકિરિયા થકીરે, અર્થ
 વિરોધી અકાજરે ॥ પ્રભુ૦ મુજ૦ ૧૪ ॥
 શાંત વાહિતા વિણ હોવેરે, જે યોગે ઉત્થાનરે

। ત્યાગ યોગ છે તેહથીરે, અણુછંડાતું ધ્યાનરે
 ॥ પ્રભુ૦ મુજ૦ ૧૫ ॥ વિચે વિચે બીજા
 ઠાજમાંરે, જાએ મન તે ખેપરે । ઉખણતાં જિમ
 શાલિનુરે, ફલ નહીં તિહાં નિર્લેપરે ॥ પ્રભુ
 ૦ મુજ૦ ૧૬ ॥ એકજ ઠામે રંગથીરે, કિરિ-
 યામાં આસંગરે । તેહજ ગુણઠાણે ધિતિરે,
 તેહથી ફલ નહીં ચંગરે ॥ પ્રભુ૦ મુજ૦
 ૧૭ ॥ માંડી કિરિયા અવગણીરે, બીજે ઠામે
 હપરે । ઇષ્ટ અર્થમાં જાણીયેરે, અંગારાનો
 વર્ષરે ॥ પ્રભુ૦ મુજ૦ ૧૮ ॥ રોગ હોએ
 સમજણવિનારે, પીડા ભંગ સુરૂપરે । શુદ્ધ
 ક્રિયા ઉચ્છેદથીરે, તેહ વંધ્ય ફલ રૂપરે ॥
 ॥ પ્રભુ૦ મુજ૦ ૧૯ ॥ માનહાનીથી દુઃખ
 દિએરે, અંગવિના જેમ ભોગરે । શાંતોદાત્ત
 પણાવિનારે, તેમ કિરિયાનો યોગરે । ॥ પ્રભુ
 ૦ મુજ૦ ૨૦ ॥ શાંત તે કષાય અજાવથીરે,
 જે ઉદાત્ત તે ગંભીરરે । કિરિયા દોષ ત્યજ

૯૨

લહેરે, તે સુખજશ ભર ધીરરે ॥ પ્રભુ
મુજ ૦ ૨૧ ॥

॥ ઢાળ અગ્યારમી ॥

દોહા.

એકવીસ ગુણુ પરિણમે. જાસ ચિત્ત નિત-
મેવ । ધરમ રતનની યોગ્યતા, તાસ કહે તું
હેવ ॥ ૧ ॥ ૧ ખુદા નહીં ૨ વલિ રૂપનિધિ,
૬ સોમ ૪ જનપ્રિયજ ધન્ય । ૬ ફૂર નહીં
૫ બીરૂવલી, ૭ અસઠ ૮ સાર હખિત ॥૨॥
૯ લજ્જાલુઓ ૧૦ હયાલુઓ, ૧૧ સોમઢિઠી
મજ્જથ્થ ૧૨ ગુણુરાગી ૧૩ સતકથ ૧૪ સુપ-
ખ ૧૫ હીરધરશિ અથ્થ ॥૩॥ ૧૫ વિશેષર
૧૭ વૃદ્ધાનુગત, ૧૮ વિનયવંત ૧૯ કૃતજાણુ
૧૨૦ પરહિતકારી ૨૧ લગ્નલખખ, ગુણુ

એકવીસ પ્રમાણુ ॥૪॥ ખુદ નહીં તે જેહ મને,
 અતિ ગંભીર ઉદાર । ન કરે જન ઉતાવલો,
 નિજપરનો ઉપગાર ॥ ૫ ॥ શુભ સંઘયણી
 રૂપનિધિ, પૂરણુ અંગઉપંગ । તે સમ-
 રથ સેજેં ધરે, ધર્મ પ્રભાવન અંગ
 ॥ ૬ ॥ પાપ કર્મે વરતે નહીં, પ્રકૃતિ સોમ્ય
 જગ મિત્ત । સેવનીક હોવે સુખે, પરને પ્રશમ
 નિમિત્ત ॥ ૭ ॥ જન વિરૂદ્ધ સેવે નહીં, જન
 પ્રિય ધર્મે સૂર । મલિન ભાવ મનથી તણ,
 કરી શકે અકૂર ॥ ૮ ॥ ઇહ પરલોક અપાય
 થી, ખીલે ભીરૂક જેહ । અપયશથી વલી
 ધર્મનો, અધિકારી છે તેહ ૯ ॥ અસઠ ન
 વાંચે પરપ્રતે; લહે કીર્તિ વિશ્વાસ । ભાવ
 સાર ઉદમ કરે, ધર્મ ઠામ તે ખાસ ॥ ૧૦
 ॥ નિજ કાર્ય છાંડી કરી, કરે અન્ય ઉપકાર ।
 સુહૃદ્ધિ જન સર્વને, ઉપાદેય વ્યવહાર ॥ ૧૧
 ॥ અંગીકૃત ન ત્યજેત્યજે, લજ્જાલુઓ અકાજ
 । ધરે દયાલુ ધર્મની, દયા મૂલની લાજ ॥

૧૨ ॥ ધર્મ મર્મ અવિત્ય લહે, સોમહિત્તિ
 મજ્જત્ય ॥ ગુણસંયોગ કરે સદા, વરને દોષ
 અણુત્ય ॥ ૧૩ ॥ ગુણ રાણી ગુણ સંગ્રહે દ્વસે
 ગુણ અનંત ॥ ઉવેખે નિર્ગુણ સદા, બહુ માને
 ગુણવંત ॥ ૧૪ ॥ અશુભ કથા કલુષિત મતિ,
 નાસે રતન વિવેક ॥ ધર્મમાર્થી સતકથા હુએ,
 ધર્મનિદાન વિવેક ॥ ૧૫ ॥ ધર્મશીલ અનુકૂલ
 યશ, સદાચાર પરિવાર ॥ ધર્મ સુપકબ વિધને
 રહિત, કરી શકે તે સાર ॥ ૧૬ ॥ માંડે
 સવિ પરિણામ હિત, દીરઘદર્શી કામ ॥ લહે
 ગુણ દોષ વસ્તુના, વિવેષણ ગુણધામ ॥ ૧૭ ॥
 વૃદ્ધાનુગત સુસંગતે, હોવે પરિણત બુદ્ધિ ॥
 વિનયવંત નિયમા કરે, જ્ઞાનાદિકની શુદ્ધિ ॥
 ॥ ૧૮ ॥ ગુણ જોડે ગુરુઆદરે, તત્ત્વબુદ્ધિ કૃત-
 બાણ ॥ પરહિતકારી પરપ્રતે, થાપે માર્ગ સુબાણ
 ॥ ૧૯ ॥ શીખેલખે સુખે સકલ, લબ્ધલક્ષ શુભકા-
 જ ॥ એમ એકવીશ ગુણે વર્યો, લહે ધર્મનું રાજ

॥૨૦॥ પૂરણ ગુણ ઉત્તમ કહેા, દ્યમ પાદે
હીન । અર્દ્ધહીન જયન્ય જન, ઉપર દરિદ્રી દીન
॥૨૧॥ અરજે વરજ પાપને, એહ ધર્મ સા-
માન્ય । પ્રભુ તુઝ ભક્તિ જશલહે, તેહ હોયે
જનમાન્ય ॥ ૨૨ ॥

॥ ઢાલ ખારમી ॥

॥ ચોપાઇની દેશી ॥

એકવીસ ગુણ જેણે લહ્યા, જે નિજ મ-
યોદામાં રહ્યા । તેહ ભાવ શ્રાવકના લહે, તસ
લક્ષણુ એ તું પ્રભુ કહે ॥ ૧ ॥ કૃત વ્રત
કર્મા શીલાધાર, ગુણવંતો ને ઋગ્નુ વ્યવહાર ।
ગુરુ સેવીને પ્રવચન દક્ષ, શ્રાવક ભાવે એ
પ્રત્યક્ષ ॥ ૨ ॥ શ્રવણુ જાણણુા અહણુ ઉદાર,
પડિસેવા એ ચાર પ્રકાર । પ્રથમ ભેદના મન
ધારિયે, અર્થ તાસ ઇમ અવતારીયે ॥ ૩ ॥
બહુમાને નિસુણે ગીયત્ય, પાસે ભંગાદિક બહુ
અત્ય । જાણુગુરુ પાસે વ્રત અહે, પાલે ઉપ-

સર્ગાદિક સહે ॥ ૪ ॥ સેવે આયતણા ઉદ્દેશ,
 પરગૃહ તજે આણુખમડવેસ । વચન વિકાર
 ત્યજે શિશુલીલા, મધુર ભણે એ ષટ વિધ
 શીલ. ૫. આયતન સેવે ગુણુ પોષ, પરગૃહ
 ગમને વાધે દોષ । ઉદ્ભટ વેષ ન શોભા
 લાગ । વચન વિકારેં જાગે રાગ ॥ ૬ ॥
 મોહતણા શિશુલીલા લિંગ, અનર્થ ઠંડ અછે
 એ ચંગ । કઠિન વચનનું જડપન જોહ, ધર્મિને
 નહિ સમ્મત તેહ ॥ ૭ ॥ ઉદ્ગમ કરે સદા
 સન્નિવેશ, કરણુ વિનયમાં સર્વ ઉપાય । અન-
 ભિનિવેશી રૂચિ જિન આણુ, ધરે પંચગુણુ
 એહ પ્રમાણુ ॥ ૮ ॥ સન્નિવેશ ધારે વૈરાગ,
 તપ નિયમાદિક કરણુ રાગ । વિનય પ્રયુજે
 ગુણુ નિધિતણા, જેમ મનવાધે આદર ધણા
 ॥ ૯ ॥ અનભિનિવેશી અવિતત્ત્વ ગણુ, ગી-
 તારથ ભાષીત જે સુણુ । સદહણુએ સુણુવા
 આહ, સમકિતનો મોટો ઉચ્છાહ ॥ ૧૦ ॥

અવિતથ કથન અવંચક ક્રિયા, પાતિક પ્રકટન
 મૈત્રીપ્રિયા । બોધ બીજ સદ્ભાવે' સાર, ચાર
 ભેદ એ જાળુ વવહાર ॥ ૧૧ ॥ ગુરૂ સેવી
 ચઉવિહ સેવના, કારણ સંપાદન ભાવના । સેવે
 અવસરે ગુરૂને તેહ, ધ્યાનયોગનો ન કરે છેહ
 ॥ ૧૨ ॥ તિહાં પ્રવર્તાવે પરપ્રતે', ગુરૂગુણ
 ભાવે નિજ પર છતે' । સંપાદે ઔષધ મુખ
 વલી, ગુરૂભાવે' ચાલે અવિચલી ॥ ૧૩ ॥
 સૂત્ર અર્થ ઉત્સર્ગવવાય, ભાવે' વ્યવહારે'
 સોપાય । નિપુણપણું પામ્યો છે જેહ, પ્રવ-
 ચન દક્ષ કહિજે તેહ ॥ ૧૪ ॥ ઉચિત સૂત્ર
 ગુરૂ પાસે' ભણે, અર્થ સુતીર્થે તેહનો સુણે ।
 વિષય વિભાગ લહે અવિવાદ, વલી ઉત્સર્ગ તથા
 અપવાદ ॥ ૧૫ ॥ પક્ષભાવ વિધિમાંહે ધરે
 દેશકાલ મુખ જેમ અનુસરે । જાણે ગીતા
 રથ વ્યવહાર તેમ સર્વિ પ્રવચન કુશલ ઉદ્ધા
 ॥ ૧૬ ॥ કિરિયાગત એ પદવિધ સિંગ

ભાષે તું જિનરાજ અભંગ । એ વિધિ શ્રાવક
જે આચરે, સુખ જશ લીલા તે આદરે ॥૧૭॥

॥ ઠાલ ૧૩ મી ॥

॥ છઠી ભાવના મન ધરે—એ દેશી ॥

ભાવ શ્રાવકનાં ભાવિયેં, હવે સત્તર ભાવ ગત
તેહોરે,—નેહોરે, પ્રભુ તુઝ વચને અવિચલ
હોજે એ ॥ ૧ ॥ ઇત્થી ચંચલ ચિત્તથી, જે
વાટ નરકની મોટીરે । ખોટીરે, છાંડે એ ગુણ
ધુરેં ગણે ॥ એ ॥ ૨ ॥ ઈંદ્રિય ચપલ તુરંગને,
જે રૂઢે જ્ઞાનની રાશેરે । પાસેરે, તે ખીજે
ગુણ શ્રાવક ધરે એ ॥ ૩ ॥ કલેશતાણું કારણ
ધણું, જે અર્થ અસારજ જાણુરે ॥ આણુરે. તે
ત્રીજે ગુણ નિજ સંનિધિ એ ॥ ૪ ॥ ભવવિ-
ઠંખનામય અછે, વલી દુઃખરૂપી દુઃખ હેતોરે ।
ચેતોરે, એમ ચોથો ગુણ અંગી કરે એ ॥ ૫
ખીણુ સુખ વિષય વિષોપમા, એમ જાણી નવી

બહુ ઇહેરે । બીહેરે, તેથી પંચમ ગુણુ વર્યો
 એ ॥ ૬ ॥ તીવ્રારંભ તજે સદા, ગુણુ છઠા-
 નો સંભાગીરે । રાગીરે. નિરારંભ જનનો ધણુ
 એ ॥ ૭ ॥ માને સત્તમ ગુણુ વર્યો, જન પાસ
 સદશ ગૃહવાસોરે । અભ્યાસોરે, મોહ જિત-
 વાનો કરે એ ॥ ૮ ॥ અઠમ ઇંસણુ ગુણુલયો,
 બહુ ભાંતે કરે ગુરૂ ભક્તિરે । શક્તિરે, નિજ સદ-
 હણુની ફેરવે એ ॥ ૯ ॥ લોકસન્નાહવિ પરિ-
 હરે, જાણે ગાડરિઓ પરવાહોરે । લાહોરે,
 એમ નવમા ગુણુનો સંપજે એ ॥ ૧૦ ॥
 આગમને આગલ કરે, તે વિણુ કુણુ મારગ
 સાખીરે । ભાષીરે, એમ કિરિયા દશમા
 ગુણુ થકીએ ॥ ૧૧ ॥ આપ અબાધાયે કરે,
 હાનાદિક ચાર શક્તિરે । વ્યક્તિરે, એમ આવે
 ગુણુ ઇંચારમો એ ॥ ૧૨ ॥ ચિંતામણિ
 સરિખો લહી, નવિ મુગ્ધ હર્યો પણ લાજે
 રે । ગાજેરે, નિજ ધર્મે એ ગુણુ આરમો

એ ॥ ૧૩ ॥ ધન ભવનાદિક ભાવમાં, જેમ
 નવી રાગી નવિ દ્વેષીરે । સમપેષીરે, તે વિલસે
 ગુણ તેરમે એ ॥ ૧૪ ॥ રાગ દ્વેષ મધ્યસ્થનો,
 સમગુણ ચઉદમે ન બાધેરે । સાધેરે, તે હઠ
 છાંડી મારગ ભલો એ ॥ ૧૫ ॥ ક્ષણભંગુરતા
 ભાવતો, ગુણ પત્તરમે સેવતોરે । સંતોરે, ન
 ધનાદિ સંગતિ કરે એ ॥ ૧૬ ॥ ભાવ
 વિરતી સેવે મને, ભાગાદિક પર અનુરોધેરે ।
 બાધેરે, એમ ઉલ્લસે ગુણ સોલમે એ ॥ ૧૭ ॥
 આજ કાલ એ છાંડિસુ, એમ વેશ્યાપરે
 નિસનેહોરે । ગેહોરે, પર માને ગુણ સત્તરમે
 એ ॥ ૧૮ ॥ એ ગુણવૃંદે જે ભર્યા, તે શ્રાવક
 કહિયે ભાવેરે । પાવેરે, સુજશપૂર તુઝ ભક્તિ-
 થી એ ॥ ૧૯ ॥

॥ ઢાલ ચઉદમી. ॥

તે ભાવસાધુપણું લહે, જે ભાવ શ્રાવક
 સાર; તેહનાં લક્ષણ સાત છે । સવિ જાણે
 હો તું ગુણ ભંડાર, સાહેબજી સાચી તાહરી
 વાણી ॥ ૧ ॥ કિરિયા મારગ અનુસારણી,
 શ્રદ્ધા પ્રવર અવિવાહ; રૂબુભાવે પત્રવણિ-
 જજતા । કિરિયામાં હો નિત્યે અપ્રમાદ ॥
 સાં ॥ ૨ ॥ નિજ શક્તિ સાડું કાજનો,
 આરંભ ગુણ અનુરાગ; આરાધના ગુરૂ આ-
 ણીની । જેહથી લહિયે હો ભવજલ તાગ ॥
 સાં ॥ ૩ ॥ માર્ગ સમયની યિતિ તથા,
 સંવિજ્ઞ બુધની નીતિ । એ દોઢ અનુસારે
 ક્રિયા, જે પાલે હો તે ન લહે ભીતિ ॥ સાં
 ॥ ૪ ॥ સૂત્રે લખ્યું પણ અન્યથા, જૂઠુંજ
 બહુગુણ જાણુ । સંવિજ્ઞ વિબુધે આચર્યું,
 કાંઈ દિજે હો કાલાદિ પ્રમાણુ ॥ સાં ॥ ૫ ॥

કલ્પનું ધરવું ઝોલિકા, લાજને દવરક દાન ।
 તિથિ પજૂસણની પાલટી, લોજન વિધિ હો
 ઈત્યાદિ પ્રમાણુ ॥ સા૦ ॥ ૬ ॥ વ્યવહાર
 પાંચે લાખીયા, અનુક્રમે જેહ પ્રધાન । આજ
 તો તેમાં જીત છે, તે તજીયે હો કેમ વગર
 નિદાન ॥ સા૦ ॥ ૭ ॥ શ્રાવક મમત્વ અશુદ્ધ
 વલી, ઉપકરણ વસતિ આહાર । સુખ શીલ
 જે જન તે અપ્યરે, નવિ ધરિયે હો ચિત્ત
 લગાર ॥ સા૦ ૮ ॥ વિધિ સેવના અવિતૃપ્તિ
 શુભ, દેશના ખલિત વિશુદ્ધિ । શ્રદ્ધા ધર્મ
 ઈચ્છા ધણી, ચઉ ભેદે હો એમ જાણે સુ-
 ખુદ્ધિ ॥ સા૦ ॥ ૯ ॥ દૃઢ રાગ છે શુભ-
 ભોજ્યમાં, જેમ સેવતાયે વિરૂદ્ધ । આપદા-
 માં રસ જાણુને, તેમ મુનિને હો ચરણ તે
 શુદ્ધ ॥ સા૦ ॥ ૧૦ ॥ જેમ તૃપ્તિ જગ પામે
 નહિ, ધનહીન લેતો રત્ન । તપ વિનય વેચા-
 વચ્ચ પ્રમુખ, તેમ કરતો હો મુનિવર બહુ

યત્ન ॥ સાં ૧૧ ॥ ગુરૂની અનુજા લેઈને,
 જાણુતો પાત્ર કુપાત્ર । તેમ દેશના શુદ્ધિ
 દિએ, જેમ દીપે હો નિજ સંયમ ગાત્ર ॥
 સાં ॥૧૨॥ જે કદાચિત લાગે વ્રતે, અતિ-
 ચાર પંક કલંક । આલોચણે તે શોધતાં, મુનિ
 ધરે હો શ્રદ્ધા નિઃશંક ॥ સાં ॥ ૧૩ ॥
 શ્રદ્ધા થકી જે સર્વ લહે, ગંભીર આગમ
 ભાવ । ગુરૂવચને પત્રવણિજ્ઞ તે, આરાધક
 હો હોવે સરલ સ્વભાવ ॥ સાં ॥ ૧૪ ॥
 ષટકાય ઘાત પ્રમત્તને, પઠિલેહણાદિક યોગ ।
 જાણી પમાદી નવિ હોએ, કિરિયામાં હો
 મુનિ શુભ સંયોગ ॥ સાં ૧૫ ॥ જેમ ગુરૂ
 આર્ય મહાગિરિ, તેમ ઉજમે બલવંત । બલ
 અવિષય નવી ઉજમે, શિવ ભૂતિ હો જેમ
 તરૂ હીલંત ॥ સાં ॥ ૧૬ ॥ ગુણવંતની
 સંગતિ કરે, ચિત્ત ધરત રાગ અનુરાગ ।
 ગુણ લેશ પણ પરનું થુણે, નિજ દેખે હો

અવગુણ વડલાગ ॥ સાં ॥ ૧૭ ॥ ગુરૂ
ચરણ સેવા રત્ત હોઈ, આરાધતો ગુરૂ આણુ ।
આચાર સર્વના મૂલ ગુરૂ, તે જાણે હો ચતુર
સુજાણુ ॥ સાં ॥ ૧૮ ॥ એ સાત ગુણ
લક્ષણુ વર્યો, જે ભાવ સાધુ ઉદાર । તે વરે
સુખજશ સંપદા, તુજ ચરણે હો જશ ભક્તિ
અપાર ॥ સાં ॥ ૧૯ ॥

॥ ઢાલ પત્રમી. ॥

॥આજ મારે એકાદશીરે, નણદલ મૌનકરી મુખ રહીયેં
—એ દેશી. ॥

ધન્ય તે મુનિવરારે, જે ચાલે સમભાવેં ।
બવસાયર લીલાએ ઉતરે, સંયમ કિરિયા
નાવેં ॥ ધન્ય ૦ ૧ ॥ ભોગ પંક તણ ઉપર
ખેઠા, પંકજ પરેં જે ન્યારા ॥ સિંહપરેં નિજ
વિક્રમ શૂરા. ત્રિભુવન જન આગારા ॥ ધન્ય ૦

૨ ॥ જ્ઞાનવંત જ્ઞાનીશું મળતા, તન મન વચને
 સાચા । દ્રવ્ય ભાવ સુધા જે ભાષે, સાચી
 જિનની વાચા ॥ ધન્ય૦ ૩ ॥ મૂલ ઉત્તર
 ગુણ સંગ્રહ કરતા; તજતા ભિક્ષા દોષો ।
 પગ પગ વ્રત દ્વષણ પરિહરતા, કરતા સંયમ
 પોષો ॥ ધન્ય૦ ૪ ॥ મોહ પ્રતે હણતા નિત
 આગમ, લણતા સદ્ગુરૂ પાસે । દ્વષમ કાલે
 પણ ગુણવંતા, વરતે શુભ અભ્યાસે ॥ ધન્ય૦
 ૫ ॥ છર્ફું ગુણઠાણું ભવ અડવી, ઉલંઘણ જેણે
 લહિઉં । તસ સોભાગ સકલ મુખ એકે, કેમ
 કરિ જાએ કહિઉં ॥ ધન્ય૦ ૬ ॥ ગુણઠાણા-
 ની પરિણતિ જેહની, ન છીપે ભવ જંજાલે ।
 રહે શેલડી ઢાંકી રાખી, કેતો કાલ પરાલે ॥
 ધન્ય૦ ૭ ॥ તેહવા ગુણ ધરવા અણુધીરા,
 જો પણ સૂધું ભાષી । જિનશાસન શોભાવે તે
 પણ, સુધા સંવેગ પાખી ॥ ધન્ય૦ ૮ ॥
 સદ્ગુણા અનુમોહન કારણ, ગુણથી સંયમ

કિરિયા । વ્યવહારે રહિયા તે કરસે, જે નિશ્ચય
 નય દરિયા ॥ ધન્ય૦ ૯ ॥ દુઃકરકારથકી પણ
 અધિકા, જ્ઞાન ગુણે ઇમ તેહો । ધર્મ દાસ ગણી
 વચને લહિયે, જેહને પ્રવચન નેહો ॥ ધન્ય૦
 ૧૦ ॥ સુવિહિત ગચ્છ કિરિયાનો ધોરી, શ્રી
 હરિભદ્ર કહાય । એહ ભાવ ધરતો તે કારણ,
 મુઝ મન તેહ સુહાય ॥ ધન્ય૦ ૧૧ ॥ સંય-
 મઠાણુ વિચારી જોતાં, જો ન લહે નિજ સાખે ।
 તો જૂઠું બોલીને દુરમતી, શું સાધે ગુણ પાખે
 ॥ ધન્ય૦ ૧૨ ॥ નવિ માયા ધર્મે નવિ કહેવું,
 પરજનની અનુવૃત્તિ । ધર્મ વચન આગમમાં
 કહિયે, કપટ રહિત મન વૃત્તિ ॥ ધન્ય ૦
 ૧૩ ॥ સંયમ વિણ સંયતતા થાપે, પાપ
 શ્રમણ તે ભાખ્યો । ઉત્તરાધ્યયને સરલ સ્વભાવે,
 શુદ્ધ પદ્મક દાખ્યો ॥ ધન્ય૦ ૧૪ ॥ એક
 બાલ પણ કિરિયાનયે તે, જ્ઞાન નયે નવિ
 બાલા । સેવા યોગ્ય મુસંયતને તે, બોલે ઉપ-

દેશ માલા ॥ ધન્ય૦ ૧૫ ॥ કિરિયાનયે' પણ
એક બાલતે, જે લિંગી મુનિ રાગી । જ્ઞાનયો-
ગમાં જસ મન વરતે, તે કિરિયા સોભાગી ॥

ધન્ય૦ ૧૬ ॥ બાલાહિક અનુકૂલ ક્રિયાથી,
આપે' ઇચ્છા યોગી । અધ્યાત્મ મુખ યોગ
અભ્યાસે', કેમ નવિ કહિયે' યોગી ॥ ધન્ય૦
૧૭ ॥ ઉચિત ક્રિયા નિજ શક્તિ છાંડિ, જે
અતિ વેગે ચઢતો । તે ભવચિતિ પરિપાક થયા
વિણ, જગમાં દિસે પડતો ॥ ધન્ય૦ ૧૮ ॥
માયે મોટાઈમાં જે મુનિ, ચલવે ડાકડમાલા
શુદ્ધ પદ્મપણુ ગુણ વિણ ન ઘટે, તસ ભવ
અરહટમાલા ॥ ધન્ય૦ ૧૯ ॥ નિજ ગણ
સંચે મન નવિ ખંચે, અંથ ભણી જન વંચે ।
હુંચે કેશ ન મુંચે માયા, તો વ્રત ન રહે
પંચે ॥ ધન્ય૦ ૨૦ ॥ યોગ અંથના ભાવ ન
ભણે ભણે તો ન પ્રકાશે । ફેગટ મોટાઈ
મન રાખે, તસ ગુણ દૂરે' નાસે ॥ ધન્ય૦

૨૧ ॥ મેલે વેશે' મહિયલ મ્હાલે, બક પરે' નીચો ચાલે । જ્ઞાન વિના જગ ધંધે ઘાલે, તે કેમ મારગ ચાલે ॥ ધન્ય૦ ૨૨ ॥ પર પરિણુતિ પોતાની માને, વરતે આરત ધ્યાને । બંધ મોક્ષ કારણ ન પીછાને, તે પહિલે ગુણુ-ઠાણુ ॥ ધન્ય૦ ૨૩ ॥ કિરિયા લવ પણ જે જ્ઞાનીનો, દૃષ્ટિ થિરાદિક લાગે । તેથી સુજશ લહિજે' સાહિબ, સીમંધર તુઝ રાગે ॥ ધન્ય૦ ૨૪ ॥

॥ ઢાલ સોલમી. ॥

॥ સકલ સંસાર અવતાર એ હું ગણું ॥ એ દેશી ॥
સ્વામી સીમંધરા તું લલે ધ્યાધયે';
આપણો આતમા જેમ પ્રકટ પાઘયે' । દ્રવ્ય-
ગુણુપજ્જવા તુઝ યથા નિર્મલા, તેમ મુઝ
શક્તિથી જઈવિ લવ સામલા ॥ ૧ ॥ આર

છે ચેતનાની દશા અવિતથા; બહુશયન શયન
 જાગરણ ચોથી તથા । મિચ્છ અવિરત સુયત
 તેરમે તેહની, આદિ ગુણઠાણે નયચક માંહે
 મુણી ॥ ૨ ॥ ભાવ સંયોગજા કર્મ ઉદયા-
 ગતા, કરમ નવિ જીવ નવિ મૂલતે નવિ
 છતા । ખડીયથી ભિત્તિમાં જેમ હોયે શ્વે-
 તતા, ભિત્તિ નવિ ખડીય નવિ તેહ જ્રમ-
 સંગતા ॥ ૩ ॥ દેહ નવિ વચન નવિ જીવ
 નવિ ચિત્તછે, કર્મ નવિ રાગ નવિ દ્વેષ ન
 વિચિત્ત છે । પુદ્ગલી ભાવ પુદ્ગલપણે પરિ-
 ભ્રમે, દ્રવ્ય નવિ જૂઠું જૂઠું એક હોવે કિમે
 ॥ ૪ ॥ પંથી જન લુટતાં ચોરને જેમ ભણે,
 વાટે કો લુટિયે તેમજ મૂઢા ગિણે । એક
 ક્ષેત્રે મદ્યા અણુતણી દેખતો, વિકૃતિએ જી-
 વની પ્રકૃતિ ઉવેખતો ॥ ૫ ॥ દેહ કર્માદિ
 સવિકાજ પુદ્ગલતણાં, જીવના તેહ વ્યવહાર
 માને ઘણાં । સયલ ગુણઠાણુ જીઅઠાણુ સં-

યોગથી, શુદ્ધ પરિણામ વિણ જીવ કાર્ય
 નથી ॥ ૬ ॥ નાણુ દંસણુ ચરણુ શુદ્ધ પ-
 રિણામ જે, તંત જોતા ન છે જીવથી ભિન્ન
 તે । રત્ન જેમ જ્યોતિથી કાજ કારણ પણે,
 રહિત એમ એકતા સહજ નાણી મુણે ॥૭॥
 અંશ પણ નવિ ઘટે પૂરણુ દ્રવ્યના, દ્રવ્ય પણ
 કેમ કહું દ્રવ્યના ગુણ વિના । અકલ ને અલખ
 એમ જીવ અતિ તંતથી, પ્રથમ અંગે વં-
 દિઉં અપદને પદ નથી ॥ ૮ ॥ શુદ્ધતા ધ્યાન
 એમ નિશ્ચયે આપનું, તુઝ સમાપત્તિ ઔ-
 વધ સકલ પાપનું । દ્રવ્ય અનુયોગ સંમતિ
 પ્રમુખથી લહી, ભક્તિ વૈરાગ્યને જ્ઞાન ધરિયે
 સહી ॥ ૯ ॥ જેહ અહંકાર મમકારનું બં-
 ધનં, શુદ્ધ નય તે હહે હહન જેમ ઇંધનં ।
 શુદ્ધ નય દીપિકા મુક્તિ મારગ લાણી, શુદ્ધ
 નય આથિ છે સાધુને આપણી ॥ ૧૦ ॥
 સકલ ગણી પિટકનું સાર જેણે લહ્યું, તેહને

પણ પરમ સાર એહજ કહ્યું । ઓઘનિયું-
 ક્તિમાં એહ વિણ નવિ મિટે, દુઃખ સવિ
 વચન એ પ્રથમ અંગે ઘટે ॥ ૧૧ ॥ શુદ્ધ
 નય ધ્યાન તેહને સદા પરિણમે, જેહને શુદ્ધ
 વ્યવહાર હીયડે રમે ॥ મલિન વસ્ત્રે યથા
 રાગ કુંકુમતણે, હીન વ્યવહાર ચિત્ત એહથી
 નવિ ગુણે ॥ ૧૨ ॥ જેહ વ્યવહાર સેઠી
 પ્રથમ છાંડતા, એક એ આદરે આપ મત
 માંડતાં । તાસ ઉતાવલે નવિ ટલે આપદા,
 ક્ષુધિત ઈચ્છાયે ઉંખર ન પાચે કદા ॥ ૧૩ ॥
 ભાવ લવ જેહ વ્યવહાર ગુણથી ભલે, શુદ્ધ
 નય ભાવના તેહથી નવિ ચલે । શુદ્ધ વ્ય-
 વહાર ગુરૂયોગ પરિણતપણું, તેહ વિણ શુદ્ધ
 નયમાં નહિ તે ઘણું ॥ ૧૪ ॥ કેઈ નવિ ભેદ
 જાણે અપરિણતમતિ, શુદ્ધ નય અતિહિ ગં-
 બીર છે તે વતી । ભેદ લવ જાણતાં કેઈ
 મારગ તજે, હોય અતિ પરિણતિ પરસમય

સ્થિતિ ભજે ॥ ૧૫ ॥ તેહ કારણ થકી સર્વે
 નય નવિ કહ્યા, કાલિકશ્રુત માંહે ત્રીન પ્રાયે
 લહ્યા । દેખી આવશ્યકેં શુદ્ધ નય ધુરે
 ભણી, જાણિયેં ઉલટી રીતિખેટિકતણી ॥ ૧૬ ॥
 શુદ્ધ વ્યવહાર છે ગચ્છ કિરિયા થિતિ, હુ-
 પ્પસહ જાવ તીરથ કહ્યું છે નીતિ ॥ તેહ
 સંવિજ્ઞ ગીતાર્થથી સંભવે, અવર એરંડ
 સમ કોણ જગ લેખવે ॥ ૧૭ ॥ શાસ્ત્ર અ-
 નુસાર જે નવિ હઠે તાણિયેં, નીતિ તપગ-
 ચ્છની તે ભલી જાણિયેં ॥ જીત દાખે જિહાં
 સમય સારુ બુઘા, નામને ઠામ કુમતે નહીં
 જસ બુઘા ॥ ૧૮ ॥ નામ નિર્ઞેય છે પ્રથમ
 એહનું કહ્યું, પ્રથમ અડપાટ લગેં ગુરુ ગુણે
 સંગ્રહ્યું । મંત્ર કોટી જપી નવમ પાટે ચદા,
 તેહ કારણ થયું નામ કોટિક તદા ॥ ૧૯ ॥
 પંનરમે પાટેં શ્રી ચંદ્રસૂરેં કર્યું, ચંદ્ર ગચ્છ
 નામ નિર્મલપણેં વિસ્તરયું । સોલમે પાટ

વનવાસ નિર્મમ મતિ, નામ વનવાસી સા-
 મંતલદ્રો યતિ ॥ ૨૦ ॥ પાટ છત્રીસમે સ-
 વંદેવાલિધા, સૂરિ વડગચ્છ તિહા નામ
 શ્રવણે સુધા । વડતલે સૂરિપદ આપીઉં તે
 વતી વલ્લીય તસ બહુ ગુણે જેહ વાધ્યા યતિ
 ॥ ૨૧ ॥ સૂરિ જગચંદ જગ સમરસ ચં-
 દ્રમા, જેહ ગુરૂ પાટે ચઉ અધિક ચાલીસમાં ॥
 તેહ પામ્યું તપા નામ બહુ તપ કરી, પ્રગટ
 આઘાટ પુરી વિજયકમલા વરી ॥ ૨૨ ॥
 એહ ષટ નામ ગુણ ઠામ તપ ગણતણા,
 શુદ્ધ સદહણ ગુણ રચણ એહમાં ઘણા ॥
 એહ અનુગત પરંપર ભણી સેવતા, જ્ઞાન-
 યોગી વિબુધ પ્રગટ જગ દેવતા ॥ ૨૩ ॥
 કેઈ કહે મુક્તિ છે વિણતાં ચિથરાં, કેઈ
 કહે સહજ જન્મતાં ઘર દહિથરાં ॥ મૂઢ એ
 દોય તસ લેહ જાણે નહી, જ્ઞાન યોગે ક્રિયા
 સાધતાં તે સહી ॥ ૨૪ ॥ સરલ ભાવે પ્રભો

શુદ્ધ ઐમ જાણતાં, હું લહું મુજશ તુમ
વચન મન આણતાં ॥ પૂર્વ સુવિહિતતણા
અંથ જાણી કરી, મુઝ હોજે તુમ કૃપા ભવ
પયોનિધિ તરી ॥ ૨૫ ॥

॥ ઢાલ સતરમી. ॥

॥ કડખાની દેશી ॥

આજ જિનરાજ મુજ કાજ સિદ્ધાં સવે, વિ-
નતિ માહરી ચિત ધારી ॥ માર્ગ જે મેં
લહ્યો તુમ કૃપા રસથકી ॥ તો હુઈ સંપદા
પ્રગટ સારી ॥ આજઠ ॥ ૧ ॥ વેગલો મત
હુજે દેવ મુઝ મન થકી, કમલના વન થકી
જેમ પરાગો ॥ ચમકપાવાણુ જેમ લોહને
ખેંચસે, મુક્તિને સેહેજ તુમ ભક્તિરાગો ॥
આજઠ ॥ ૨ ॥ તું વસે જે પ્રભો હર્ષભર
હીયડલે, તો સકલ પાપના બંધ તૂટે ॥ ઉગતે
ગગન સૂરયતણે મંડલે, હહ હિશિ જેમ તિ-

મિર પડલ કૂટે ॥ આ૦ ॥ ૩ ॥ સીંચજે
 તું સદા વિપુલ કરુણારસે, મુઝ મને શુદ્ધ
 મતિ કલ્પવેલી । નાણુ દંસણુ કુસુમ ચરણ
 વર મંજરી, મુક્તિ ફલ આપશે તે એકેલી
 ॥ આ૦ ॥ ૪ ॥ લોક સત્તાથકી લોક બહુ
 વાઉલો, રાઉલો હાસ તે સવિ ઉવેષે । એક
 તુઝ આણુસું જેહ રાતા રહે, તેહને એહ
 નિજ મિત્ર દેષે ॥ આજ૦ ॥ ૫ ॥ આણુ
 જિન ભાણુ તુઝ એક હું શિર ધરું, અવ-
 રની વાણી નવિ કાને સુણિયે ॥ સર્વ દર્શન
 તણું મૂલ તુઝ શાસનું, તેણુ તે એક સુવિ-
 વેક થુણિયે ॥ આજ૦ ॥ ૬ ॥ તુઝ વચન
 રાગ સુખસાગર હું ગાણું, સકલ સુર મનુજ
 સુખ એક બિંદુ । સાર કરજો સદા દેવ સે-
 વકતણી, તું સુમતિ કમલિની વન દિણિંદુ
 ॥ આ૦ ॥ ૭ ॥ જ્ઞાન યોગે ધરી તૃપ્તિ નવિ
 લાજિયે, ગાજિયે એક તુઝ વચન રાગે । શક્તિ

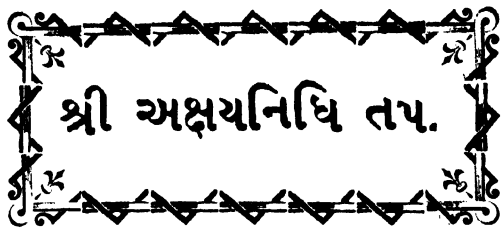
ઉદ્ધાસ અધિકો હુસે તુઝ થકી, તું સદા સકલ
 સુખ હેત જાગે ॥ આ૦ ॥ ૮ ॥ વડ તપા-
 ગચ્છ નંદનવને સુરતરૂ, હીરવિજયો જયો
 સૂરિરાયા । તાસ પાટે વિજયસેન સૂરિસરૂ,
 નિત નમે નરપતિ જાસ પાયા ॥ આ૦ ॥ ૯ ॥
 તાસ પાટે વિજયદેવ સૂરિસરૂ, પાટ તસ ગુરૂ
 વિજયસિંહ ધોરી । જાસ હિત સીખથી માર્ગ
 એ અનુસર્યો, જેહથી સવિ ટલી કુમતિ
 ચોરી ॥ આજ૦ ॥ ૧૦ ॥ હીર ગુરૂ શીસ
 અવતંસ મોટો હુઓ, વાચકાં રાજ કલ્યાણ
 વિજયો ॥ હેમ ગુરૂ સમવડે શબ્દ અનુશાસને,
 શીસ તસ વિખુધ વર લાલ વિજયો ॥ આજ૦
 ॥ ૧૧ ॥ શિસ તસ જિતવિજયો જયો
 વિખુધ વર, નયવિજય વિખુધ તસ ગુરૂ લાયા ॥
 રહિઅ કાશી મઠે જેહથી મેં કલેં, ન્યાય
 દર્શન વિપુલ ભાવ પાયા ॥ આજ૦ ॥ ૧૨ ॥
 જેહથી શુદ્ધ લહિયેં સકલ નય નિપુણ, સિ-

હસેનાદિકૃત શાસ્ત્ર ભાવા ॥ તેહ એ સુગુર
કરુણાપ્રભો તુઝ સુગુણ, વચણ રચણાયરી મુઝ
નાવા ॥ આજ ૦ ॥ ૧૩ ॥

॥ કેલસ ॥

ઈમ સકલ સુખકર દુરિત ભયહર સ્વામી
સીમંધર તણી । એ વિનતી જે સુણે ભાવે
તે લહે લીલા ઘણી ॥ શ્રી નયવિજય બુધ
ચરણ સેવક જસવિજય બુધ આપણી । રૂચિ
શક્તિ સારૂ પ્રગટ કીધી શાસ્ત્ર મર્યાદા ભણી ॥૧॥
॥ ઇતિ શ્રી સીમંધર જિન વિજ્ઞાપ્તિઃ સંપૂર્ણા ॥

ઇતિ શ્રીસીમંધરજિનસ્તવન કવિ મહો-
પાધ્યાય શ્રીચશોવિજયભટ્ટકૃત શાસ્ત્ર-
શત ગાથા પ્રબંધે તસ્ય કવિ
શ્રીપદવિજય ગણીકૃત ખાલા-
વખોધઃ સમાપ્તઃ ॥

ઘટં સંસ્થાપ્ય દેવાગ્રે ગન્ધ પુષ્પાદિપૂજિતમ્ ।
તપો વિધીયતે પક્ષં તદક્ષયનિધિ સ્ફુટમ્ ॥૧॥

આ તપ અક્ષયનિધિ (અખૂટ ભંડાર)
ની જેવો હોવાથી તેનું નામ અક્ષયનિધિ તપ
છે. તે શ્રાવણ વદ ચૌથને દિવસે શરૂ કરવો.
તે દિવસે જિનેશ્વરની પ્રતિમા આગળ ગાયના
છાણથી ભૂમિ લીપીને તે પર ઘડુંદી કરી
તેના પર કુંભ સ્થાપન કરવો. તે કુંભ સુવર્ણ
નો રૂપાનો કે અન્ય ઉત્તમ ધાતુનો અથવા
છેવટ માટીનો. હોવો.) તે કુંભ વિચિત્ર પ્રકા-
રના ગંધ પૂષ્પોથી પૂજવો. તથા તેમાં સુવર્ણ

મણિ, મુક્તાકૃળ, સોપારી વિગેરે નાખીને તેનું સ્થાપન કરવું. પછી પંદર દિવસ સુધી તેનું નિત્ય પૂજન કરવું. જિનેશ્વરને ત્રણ પ્ર-
ત્નક્ષિણ કરીને ઘટમાં અક્ષતની અંજળી દર-
રોજ નાંખવી. (તે અંજળીમાં સોનાનાણું,
રૂપાનાણું, સોપારી વિગેરે લેવું.) કુંભ પાસે
નૈવેદ્ય ઠાકવું. દરરોજ એકાસણું કરવું. હમેશાં
કુંભ પાસે નૃત્ય, ગીતાદિક ઉત્સવ કરવો. એ
રીતે પર્યુષણા પર્યંત આ તપ કરવો. (સંવ-
ત્સરીને દિવસે એટલે છેલ્લે દિવસે ઉપવાસ
કરવો) આ રીતે ચાર વર્ષ પર્યંત આ તપ
કરવો, ઉદ્યાપનમાં મોટી સ્નાત્ર વિધિ પૂર્વક
નાના પ્રકારના પક્ષવાન્ન, કૃળ વિગેરે ઠાકવાં.
સંઘવાત્સલ્ય સંઘપૂજા કરવી. આ તપ કરવા-
થી સર્વ પ્રકારની સંપત્તિ પ્રાપ્ત થાય છે.

બીજી રીતે અક્ષતની મુઠી હમેશાં કુંભ-
માં નાંખવી. જોટલા દિવસે તે ઘટ પૂર્ણ થાય

તેટલા દિવસ પ્રતિદિન એકાસણાદિક તપ કરવો. બીજો સર્વ વિધિ તથા ઉદ્યાપન ઉપર પ્રમાણે જાણવું. આ શ્રાવકને કરવાનો આગાદ તપ છે. ગરણું “ નમો નાણુસ્સ ” એ પદ્ધતું નવકારવાળી વીશ પ્રમાણુ ગણવું, સાથીયા વિગેરે ૫૧ એકાવન કરવા.

૨ શ્રીઅક્ષયનિધિતપ (બીજો)

આ તપ શ્રાવણવદ ૪ ને દિવસે શરૂ કરી સોળ દિવસે પૂરો કરવો. તેમાં સુવર્ણનો રત્નજડિત કુંભ કરાવવો અથવા શક્તિ પ્રમાણે બીજી કોઈ રૂપા વિગેરે ધાતુનો કરાવવો. પછી તે કુંભ ઘરમાં, દેરાસરમાં અથવા ઉપાશ્રયે પવિત્ર સ્થાને ઠાંગરની ઢગલી કરી તે ઉપર પધરાવવો. (બનતા સુધી કુંભ પાસે અખંડ દીવો ફાનસમાં ચત્તપૂર્વક ૧૬ દિવસ સુધી રાખવો.) તેની સમીપે સ્વસ્તિક કરી તે ઉ-

પર શ્રીકલ્પસૂત્ર પદ્યરાવણું. દરરોજ બે ટંક પડિછમણું કરવું, દેવવંદન પડિલેહણ કરવાં ભૂમિ શયન કરવું. બ્રહ્મચર્ય પાળવું, એકાસણાનો તપ ૧૫ દિવસ પર્યંત કરવો, છેલ્લે દિવસે એટલે ભાદ્રપદ શુદ્ધ ૪ થે (સંવત્છરીએ) ઉપવાસ કરવો. આ પ્રમાણે ચાર વર્ષ પર્યંત કરવાથી ૬૪ દિવસે આ તપ પૂર્ણ થાય છે. દરરોજ દેવપૂજા કરવી. પુસ્તક ઉપર ચંદરવો બાંધવો. જ્ઞાનને ધૂપ દીપ કરી હંમેશાં રૂપાનાણે પૂજવું. (ક્યારે પૂજવું તે વિધિમાં બતાવેલ છે.) શક્તિ ન હોય તો પહેલે છેલ્લે દિવસે રૂપાનાણે પૂજવું અને વચલા દિવસોમાં યથાશક્તિ દ્રવ્ય વડે પૂજવું. ‘ નમો નાણુસ્સ ’ એ પદની ૨૦ નવકારવાળી દરરોજ ગણવી. (કોઈ જગ્યાએ

૧ કોઈ પ્રતમાં બેસણું પણ થઈ શકે એમ લખ્યું છે.

ૐ હિં શ્રીં કલીં નમો નાણુસસ એમ કહેલ
 છે.) ૨૦ લોગસસનો કાઉસગ્ગ કરવો. નીચે
 ખતાવેલી વિધિ મુજબ દરરોજ વિધિ કરવી.
 કુંભની ઉપર શ્રીફલ મૂકીલીલા કે પીળા રે-
 શમી વસ્ત્ર વડે બાંધી રાખવો. દરરોજ તેની
 અંદર વિધિને અંતે એકેક પસલો અક્ષતની
 નાખવી. સોળ દિવસે કુંભ ભરાઈ જાય તેમ
 કરવું. છેલ્લે દિવસે કુંભની સમીપે રાત્રિ જા-
 ગરણુ કરવું. પૂજા પ્રભાવના કરવી. અક્ષયનિધિ
 તપનું સ્તવન દરરોજ ગાવું સાંભળવું. પાર-
 શ્વાને દિવસે (ભાદ્રપદ શુદ્ધિ ૫ મે) કુંભને
 કુંભની માળા પહેરાવી સૌભાગ્યવતી સ્ત્રીને માથે
 મૂકવો. સર્વ જાતિના પક્ષ્વાજ સુખડી વિગેરે
 યથા શક્તિ કરાવી, તેના થાળ પાણુ સૌભાગ્યવતી
 સ્ત્રીઓને માથે મૂકવા. હાથી ઘોડા વાજત્રો
 વિગેરેથી મોટી ધામધુમ સાથે વરઘોડો ચડાવી
 કુંભ લઈને દેરાસરે આવવું. કુંભવાળી સ્ત્રીઓ

એ ત્રણ પ્રદિક્ષણા કરી પ્રભુ પાસે કુંભ મૂકવો.
 નૈવેદ્યના થાળ પછુ પ્રભુ પાસે ધરવા. જ્ઞાનના
 પુસ્તકને ગુરુમહારાજ પાસે લઈ જઈ ત્યાં
 પધરાવી ગુરુપૂજા તથા જ્ઞાન પૂજા રૂપા નાણાથી
 કરવી. (ગુરુપૂજાનું દ્રવ્ય ગુરુ સમીપે ધ-
 રવું) તે દિવસે યથાશક્તિ સ્વામી વાત્સલ્ય,
 પ્રભાવના વિગેરે કરવું. જેટલા સ્ત્રી કે પુરુષ
 આ તપ કરતા હોય તે હરેકને માટે કુંભ
 જૂઠ્ઠા જૂઠ્ઠા પધરાવવા. કલ્પસૂત્ર એકજ પધરા-
 વવું. આ તપ શ્રાવકને કરવાનો છે. આ ભવ
 પરભવમાં મહાન લાભ આપનાર આ તપ છે.

હરરોજ કરવાની વિધિ નીચે પ્રમાણે.

૩ શ્રીઅક્ષયવિધિતપનીવિધિ.

પ્રથમ ઇર્ષાવહી પ્રતિક્રમવા, પછી
 ઇચ્છાકારેણં અક્ષય નિધિ તપ આરાધન
 નિમિત્તે ચૈત્યવંદન કરું ? ઇચ્છું કહી નીચે
 પ્રમાણે ચૈત્યવંદન કરવું.

શાસન નાયક સુખકરણ, વર્ધમાન જિનભાણ ।
 અહનિશ એહની શિર બહું, આણા ગુણમણિ
 ખાણ ॥ ૧ ॥ તે જિનવરથી પામીયા, ત્રીપ-
 દિ શ્રી ગણધાર । આગમ રચના બહુ વિધ,
 અર્થ વિચાર અપાર ॥ ૨ ॥ તે શ્રી શ્રુતમાં
 ભાષિયાએ, તપ બહુ વિધ સુખકાર । શ્રી
 જિન આગમ પામીને, સાધે મુનિ શિવ સાર
 ॥ ૩ ॥ સિદ્ધાંતવાણી સુણવા રસિક, શ્રાવક
 સમક્તિ ધાર । ઇષ્ટ સિદ્ધિ અર્થે કરે, અ-
 ક્ષય નિધિ તપ સાર ॥ ૪ ॥ તપ તો સૂત્રમાં
 અતિ ઘણા, સાધે મુનિવર જેહ । અક્ષય
 નિધાનને કારણે, શ્રાવકને ગુણ ગેહ ॥ ૫ ॥
 તે માટે ભવી તપ કરોએ, સર્વ ઋદ્ધિ મળે
 સાર । વિધિશું એહ આરાધતાં, પામીજે
 ભવપાર ॥ ૬ ॥ શ્રી જિનવર પૂજા કરો,
 ત્રિક શુદ્ધે ત્રિકાળ । તેમ વળી શ્રુતજ્ઞાનની,
 ભક્તિ થઈ ઉજમાળ ॥ ૭ ॥ પ્રતિક્રમણું બે

ટંકના, બ્રહ્મચર્યને ધરીએ । જ્ઞાનીની સેવા
કરી, સહેજે ભવજળ તરીએ ॥ ૮ ॥ ચૈ-
ત્યવંદન શુભ ભાવથીએ, સ્તવન થોઈ નવ-
કાર । શ્રુતદેવી ઉપાસના, ધીરવિજય હિતકાર ॥ ૯ ॥

પછી જંકિચિ કહીને નમુશ્ચુણું કહેવું.
પછી યે જાવંતિ કહી નમોઽર્હત્ કહી, નીચે
પ્રમાણે સ્તવન કહેવું.

લાવો લાવોને રાજ મોંઘાં મૂલાં મોતી એ દેશી.)

તપવર કીજે રે, અક્ષય નિધિ અભિધાને;
સુખભર લીજેરે, દિન દિન ચડતે વાને, (એ
આંકણી) પર્વ પજૂસણ પર્વ શિરોમણી, જે
શ્રી પર્વ કહાય । માસ પાસ છઠ દસમ
દુવાલસ, તપ પણ એ દિન થાય ॥૧॥ તપ-
વર૦ પણ અક્ષયનિધિ પર્વ પજૂસણ, કેરો
કહે જિન ભાણુ । શ્રાવણ વદ ચોથે પ્રારંભી,
સંવચ્છરી પરિમાણુ ॥ ૨ ॥ તપવર ॥ એ
તપ કરતાં સર્વ ઋદ્ધિ વરે, પગ પગ પ્રગટે

નિધાન । અનુક્રમે પામે તેહ પરમ પદ,
 સાન્વયી નામ પ્રધાન ॥ ૩ ॥ તપવરં પર-
 મત્સરથી કર્મ બંધાણું, તેણે પામી દુઃખજાળ ।
 એ તપ કરતાં તે પૂરવતું, કર્મ થયું વિસ-
 રાળ ॥ ૪ ॥ તપવરં જ્ઞાન પૂજા શ્રુત દેવી
 કાઉસગ, સ્વસ્તિક અતિ સોહાવે । સોવન
 કુંભ જડિત નિજશક્તિ, સંપૂરણ ક્રમે થાવે
 ॥ ૫ ॥ તપવરં જઘન્ય મધ્યમ ઉત્કૃષ્ટથી
 કરીએ, ઇંગ દોય તિન વરીસ । વરસ ચોથે
 શ્રુત દેવી નિમિત્તે, એ તપ વીશબાવીશ ॥
 ૬ ॥ તપવરં એણે અનુસારે જ્ઞાનતાણું વર,
 ગરણું ગણીએ ઉદ્ધાર । આવશ્યકાદિ કરણી
 સંયુત, કરતાં લહે ભવપાર ॥ ૭ ॥ તપવરં
 ઇહ ભવ પર ભવ દોષ આશંસા, રહિત
 કરો ભવિ પ્રાણી । જે પર પુણ્યલ શ્રદ્ધણ
 ન કરવું, તે તપ કહે વરનાણી ॥ ૮ ॥ તપ-
 વરં શાંતિજગા પૂજા પરભાવના, હય ગય

શણ્ણગારીને । પારણા દિન પંચ શબ્દે વાળે,
 વાજંતે પધરાવીને ॥ ૯ ॥ તપવરં ચૈત્ય
 વિશાળ હોય તિહાં આવી, પ્રહક્ષિણા વળી.
 દીને । કુંભ વિવિધ નૈવેદ્ય સંઘાતે, પ્રભુ આ
 ગળ ઢાઈને ॥ ૧૦ ॥ તપવરં રાધનપુરે એ
 તપ સુણી બહુ જણ, થયા ઉજમાળ તપ
 કાજ । એહ મુખ્ય મંડાણુ ઓછવમાં, મસા-
 લીયા દેવરાજ ॥ ૧૧ ॥ તપવરં સંવત
 અઢાર તેંતાલી વરસે, એ તપ બહુ ભવી
 કીધો । શ્રી જિન ઉત્તમ પાદ પસાયે, પદ્મ-
 વિજય ફલ લીધો ॥ ૧૨ ॥ તપવરં

ત્યાર પછી જયવીરરાયં કહી “ સુય-
 દેવયાએ કરેમિ કાઉસ્સગ્ગં ” અન્નથ્ય કહી
 એક નવકારનો કાઉસ્સગ કરી. નમો-
 ડહંત્ કહી “ સુયદેવયા ભગવઈ, નાણા-
 વરણીય કમ્મસંઘાયં । તેસિં ખવઉ
 સમયં જેસિં સુયસાયરે ભત્તિ ॥ ૧ ॥ ” એ

થોઈ કહેવી. પછી પચ્ચખ્યાણ કરવું. પછી
પૂજની ઢાળ કહેવી તે નીચે પ્રમાણે—

હુંહા

સમમ પદ શ્રી જ્ઞાનનો, સિદ્ધચક્ર પદ-
માંહી । આરાધીજે શુભ મને, દિન દિન
અધિક ઉંછાહિ ॥ ૧ ॥ અન્નાણુસંમોહત-
મોહરસ્સ; નમો નમો નાણુદિવાયરસ્સ । પં-
ચખ્યાસુ ઉવગારગસ્સ, સત્તાણુ તવ્વત્થપયા-
સગસ્સ ॥ ૧ ॥ હુવે જેહથી સવ અજ્ઞાન
રાયો, જિનાધીશ્વર પ્રોક્ત અર્થાવબોધો ।
મતિ આદિ પંચ પ્રકાર પ્રસિદ્ધો, જગદ્-
ભાસતે સર્વદૈવાવિરૂદ્ધો ॥ ૨ ॥ ચદ્વીય પ્ર-
ભાવે સુભક્ષં અભક્ષં, સુપેયં અપેયં સુકૃ-
ત્ય અકૃત્યં । જેણે જાણીએ લોકમધ્યે સુ-
નાણું, સદા મે વિશુદ્ધં તદૈવ પ્રમાણું ॥ ૩ ॥

ઢાલ

ભવ્ય નમો શુભજ્ઞાનને, સ્વપર પ્રકાશક

ભાવે જી ॥ પરબ્રહ્મ ધર્મ અનંતતા, લેહાલેહ
સ્વભાવેજી ॥ ૧ ॥ (ચાલ) જે મુખ્ય પરિણતિ
સકલ જ્ઞાયક, બોધ ભાવ વિલચ્છના । મતિ
આદિ પંચ પ્રકાર નિર્મળ, સિદ્ધ સાધન લ-
ચ્છના ॥ સ્યાદ્વાદસંગી તત્ત્વરંગી, પ્રથમ લેહા
લેહતા । સવિકલ્પ ને અવિકલ્પ વસ્તુ, સકલ
સંશય છેદતા ॥ ૨ ॥

ઢાલ બીજી.

ભક્ષ્યાભક્ષ્ય ન જે વિણુ લહિયે, પેય અપેય
વિચાર । કૃત્ય અકૃત્ય ન જે વિણુ લહિયે,
જ્ઞાન તે સકલ આધારરે ॥ ભવિકા, સિદ્ધચક્ર
પદ વંદો ॥ ૧ ॥ પ્રથમ જ્ઞાન ને પછી અહિંસા,
શ્રી સિદ્ધાંતે ભાખ્યું । જ્ઞાનને વંદો જ્ઞાન મ
નિંદો, જ્ઞાનીએ શિવસુખ ચાખ્યુંરે ॥ ભ૦ ॥ ૨ ॥
સકલ ક્રિયાનું મૂલ જે શ્રદ્ધા, તેહનું મૂલ જે
કહિયે । તેહ જ્ઞાન નિત્ય નિત્ય વંદી જે, તે
વિણુ કહો કેમ રહિયેરે ॥ ભ૦ ॥ ૩ ॥ પંચ
જ્ઞાનમાંહિ જેહ સદાગમ, સ્વપર પ્રકાશક જેહ ।

હીપક પરે ત્રિભુવન ઉપગારી, વળી જેમ રવિ
શશી મેહરે ॥ ભ૦ ॥ ૪ ॥ લોક ઊર્ધ્વ અધો
તિયંગ જ્યોતિષ, વૈમાનક ને સિદ્ધ । લોકા-
લોક પ્રગટ સવિ જેહથી, તેહ જ્ઞાને મુજ
શુદ્ધરે ॥ ભ૦ ॥ ૫ ॥

ઢાલ ત્રીજી.

જ્ઞાનાવરણીય જે કર્મ છે, ક્ષય ઉપશમ
તસ થાય રે । તે હુએ એકિજ આતમા, જ્ઞાન
અબોધતા જાયરે ॥ મહાવીર જિનેશ્વર ઉપદેશે
॥ ૧ ॥ પછી ॐ હ્રી પરમાત્મને નમઃ જ્ઞાન-
પદ્મ્યઃ કલશં યજ્ઞમહે સ્વાહા ॥

એ મંત્ર બોલીને જ્ઞાનની વાસણેપવડે
પૂજા કરવી અને પછી દ્રવ્યપૂજા કરવી એટલે
સોનામહોર તથા રૂપામહોરથી જ્ઞાનની યથા-
શક્તિ પૂજા કરવી.

પછી નીચે પ્રમાણે દુહા બોલી શ્રુતજ્ઞાનના
૨૦ લેહના ૨૦ ખમાસમણ દેવા.

પીઠીકાના દુહા.

સુખકર શંખેશ્વર નમી, થુણુશ્યું શ્રી શ્રુત
નાણુ । ચઉ મુંગા શ્રુત એક છે, સ્વપર પ્રકાશક

ભાણુ ॥ ૧ ॥ અભિલાષ્ય અનંતમે', ભાગે
 રચિયો જેહ । ગણધર દેવે પ્રણુમીઓ, આગમ
 રચણુ અછેહ ॥ ૨ ॥ ઇમ બહુલી વક્તવ્યતા,
 છ ઠાણુ વડીયા ભાવ । ક્ષમાશ્રમણુ^૧ ભાણે^૨
 કહ્યા, ગોપય સપિં જમાવ ॥ ૩ ॥ લેશયકી
 શ્રુત વરણુવું, લેહ ભલા તસ વીશ । અક્ષય
 નિધિ તપને દિને, ક્ષમાશ્રમણુ તે વીશ ॥ ૪ ॥
 સૂત્ર અનંત અર્થ મઈ, અક્ષર અંશ લહાય ।
 શ્રુત કેવલી કેવળી પરે, ભાણે શ્રુત પરબાય ॥
 ૫ ॥ (પ્રથમ લેહ) શ્રી શ્રુતજ્ઞાનને નિત્ય નમો,
 ભાવ મંગલને કાજ । પૂજન અર્ચન દ્રવ્યથી,
 પામો અવિચલ રાજ ॥ ૬ ॥ (ખમાસમણુ દેવું)
 (આ છઠ્ઠો દુહો ફરેક ખમાસમણુ કહેવો.) ઇગ સય
 અડવીસ સ્વતરણા, તિહાં અકાર અઢાર । શ્રુત
 પર્યાય સમાસમે', અંશ અસંખ્ય વિચાર ॥ ૭ ॥
 શ્રી શ્રુત ૨ ॥ બત્રીસ વર્ણુ સમાય છે, એક
 સિલોક^૩ મઝાર । તેમાંહે એક અક્ષર ગ્રહે, તે

૧ જિનભદ્રગણિ ક્ષમાશ્રમણુ ૨ વિશેષાવશ્યક ભાષ્યમાં.

૩ લોક.

અક્ષરશ્રુત સાર ॥ ૮ ॥ શ્રુ ૦ ॥ ૩ ॥ ક્ષયોપ-
 શમ ભાવે કરી, બહુ અક્ષરનો જેહ ॥
 જાણે ઠાણાંગ આગલે, તે શ્રુત નિધિ ગુણગેહ
 ॥ ૯ ॥ કેડિ એકાવન અડલખા, અડસય એકાશી
 હજાર । ચાલીશ અક્ષર પદતણા, કહે અનુયોગ
 દુવાર ॥ ૧૦ ॥ શ્રી શ્રુ ૦ ॥ ૪ ॥ અથાંતે ઇહાં પદ
 કહ્યું, જિહાં અધિકાર ઠરાય । તે પદ શ્રુતને
 પ્રણમતા, જ્ઞાનાવરણી હઠાય ॥ ૧૧ ॥ શ્રી શ્રુ ૦
 ॥ ૫ ॥ અઠાર હજાર પદે કરી, અંગ પ્રથમ
 સુવિલાસ । દુગુણા શ્રુત બહુ પદ ગ્રહે, તે પદ
 શ્રુત સમાસ ॥ ૧૨ ॥ શ્રી શ્રુ ૦ ॥ ૬ ॥ પિંડપ્રકૃતિમાં
 એક પદે, જાણે બહુ અવદાત । ક્ષયોપશમની
 વિચિત્રતા, તેહજ શ્રુત સંઘાત ॥ ૧૩ ॥ શ્રી
 શ્રુ ૦ ॥ ૭ ॥ પંચોતેર ભેદે કરી, સ્થિતિબંધાદિ
 વિલાસ । કમ્મપયહી પયહી ગ્રહે; શ્રુત
 સંઘાત સમાસ ॥ ૧૪ ॥ શ્રી શ્રુ ૦ ॥ ૮ ॥
 ગત્યાદિક જે માર્ગણા, જાણે તેહમાં એક । વિ-
 વરણ; ગુણઠાણાદિકે, તસ પ્રતિપત્તિ વિવેક ॥ ૧૫ ॥

શ્રી શ્રુ૦ ॥૬॥ જે બાસકિ માર્ગણુપદે લેશ્યા
 આદે નિવાસ । સંગ્રહ તરતમ યોગથી, તે
 પ્રતિપત્તિ સમાસ ॥ ૧૬॥ શ્રી શ્રુ૦ ॥ ૧૦ાં
 સંતપદાદિક દ્વારમાં, જે જાણે શિવ લોગ ।
 એક દોય દ્વારે કરી, અદ્ધા શ્રુત અનુયોગ ॥૧૭॥
 શ્રી શ્રુ૦ ॥ ૧૧ ॥ વલી સંતાદિક નવ પદે,
 તિહાં માર્ગણુ ભાસ । સિદ્ધતણી સ્તવના
 કરે, શ્રુતઅનુયોગ સમાસ ॥ ૧૮ ॥ શ્રી શ્રુ૦
 ॥ ૧૨ ॥ પ્રાભૃત પ્રાભૃત શ્રુત નમુ, પૂરવના
 અધિકાર । બુદ્ધિ પ્રબલ પ્રભાવથી, જાણે એક
 અધિકાર ॥ ૧૯ ॥ શ્રી શ્રુ૦ ॥ ૧૩ ॥
 પ્રાભૃત પ્રાભૃત શ્રુત સમા, સાલિથ લખિ
 વિશેષ । બહુ અધિકાર ઇસ્યા અહે, શીરાશ્રવ
 ઉપદેશ ॥ ૨૦ ॥ શ્રી શ્રુ૦ ॥ ૧૪ ॥ પૂરવ
 ગત વસ્તુ જિકે, પ્રાભૃતશ્રુત તે નામ । એક
 પ્રાભૃત જાણે મુનિ, તાસ કંઈ પરિણામ ॥૨૧॥
 શ્રી શ્રુ૦ ॥ ૧૫ ॥ પૂરવ લખિ પ્રભાવથી,
 પ્રાભૃત શ્રુત સમાસ । અધિકાર બહુલા અહે,
 પદ અનુસાર વિલાસ ॥ ૨૨ ॥ શ્રી શ્રુ૦ ૧૬ ॥

આચારાદિક નામથી, વસ્તુ નામ શ્રુત સાર ।
 અર્થ અનેક વિધે ગ્રહે, તે પિણ્ય એક અધિકાર
 ॥ ૨૩ ॥ શ્રી શ્રુ ॥ ૧૭ ॥ દુગસય પણવીસ
 વસ્તુ છે, ચૌદ પૂરવની સાર । જાણે તેહને
 વંદના, એક શ્વાસેસોવાર ॥ ૨૪ ॥ શ્રી શ્રુ ॥
 ૧૮ ॥ ઉત્પાદાદિ પૂરવ જે, સૂત્ર અર્થ એક
 સાર । વિદ્યા મંત્રતણે કહ્યો, પૂરવ શ્રુત લંકાર
 ॥ ૨૫ ॥ શ્રી શ્રુ ॥ ૧૯ ॥ ખિંદુસાર લગે લણે,
 તેહિજ પૂરવ સમાસ । શ્રી શુભ વીરને શાસને,
 હોજો જ્ઞાન પ્રકાશ ॥ ૨૬ ॥ શ્રી ૦ ॥ ૨૦ ॥

(પ્રથમના ૪ પીઠીકાના દુહા. ૬ ઠો
 દરેક ભેદે કહેવાનો દુહો અને ૯ મો દુહો તેટલા
 ખમાસમણમાં ન ગણવા) .

પછી પસલી (ખોખો) ભરી ખોધાગાધ
 સુપદપદવી ૦ એ સ્તુતિ ખોલીને અથવા “ જ્ઞાન
 સમો કે ધન નહી, સમતા સમો નહીં સુખ;
 જીવિત સમ આશા નહીં, દોભ સમો નહીં
 દુઃખ.” આ દુહો ખોલીને તે પસ કુંભમાં નાં-
 ખવો. ઇતિ વિધિ સંપૂર્ણ.

અથ શ્રી નવકારવાલીની

સજ્જાય.

કહેજે ચતુર નર એ કોણુ નારી, ધરમી
જનને ખ્યારી રે ॥ જોણુ જાયા બેટા સુખકારી,
પણુ છે બાળકુમારી રે ॥ કહેજે ० ॥ ૧ ॥
એ આંકણી ॥ કોઈ ઘેર રાતીને કોઈ ઘેર
લીલી, કોઈ ઘેર દીસે પીળી રે ॥ પંચ રૂપી છે
બાળકુમારી, મનરંજન મતવાળી રે ॥ કં ॥ ૨ ॥
હૈડા આગળ ઊભી રાખી, નયણાશું બંધાણી
રે ॥ નારી નહીં પણ મોહનગારી, જોગીશ્વરને
ખ્યારી રે ॥ કં ॥ ૩ ॥ એક પુરૂષ તસ ઉપર
ઠાઠે, ચાર સખીશું ખેલે રે ॥ એક બેર છે
તેહને માથે, તે તસ કેડ ન મેલે રે ॥ કં
॥ ૪ ॥ નવ નવ નામે સહુ કોઈ માને, કહેજે

અર્થ વિચારી રે ॥ વિનયવિજય ઉવઝાયનો
સેવક, રૂપવિજય ખુદ્ધિ સારીરે ॥ ૩૦ ॥ ૫ ॥

અથ શ્રી અયવંતી સુકુમાલનું
તેરઢાલિયું.

॥ દોહા ॥

પાસ જિનેસર સેવીયે, ત્રેવીશમો જિન-
રાય ॥ વિદ્ય નિવારણ સુખ કરણ, નામે નવ
નિધિ થાય ॥ ૧ ॥ ગુણ ગાઉં ખંતે કરી,
અયવંતી સુકુમાળ ॥ કાન દેઈને સાંભળો,
જેમ હોય મંગળ માળ ॥ ૨ ॥

॥ ઢાલ ૧ લી. ॥

(દેશી ત્રિપદીની.)

(જે કરજોડી તામ રે, બદ્ધા વીનવે, એ દેશી.)

મુનિવર આર્ય સુહસ્તી રે, કિણુહિક અ-
વસરે, નયરી ઉજયણી સમોસરયા એ ॥ ૧ ॥
ચરણ કરણ વ્રતધાર રે, ગુણમણિ આગરૂ,
ખહુ પરિવારે પરિવરયા એ ॥ ૨ ॥ વન વાડી

આરામ રે, લેઈ તિહાં રહ્યા, દોય મુનિ નગરી
 પઠાવીયા એ ॥ ૩ ॥ થાનક માગણુ કાજ રે,
 મુનિવર મલપતા, ભદ્રાને ઘેર આવીયાએ ॥ ૪ ॥
 શેઠાણી કહે તામ રે, શિષ્ય તુમે કેહના, શે
 કાળે આવ્યા ઈહાં એ ॥ ૫ ॥ આર્ય સુહસ્તિના
 શિષ્ય રે, અમે છું શ્રાવિકા, ઉઘાને ગુરૂ છે
 તિહાં એ ॥ ૬ ॥ માગું છું તુમપાસ રે, રહેવા
 સ્થાનક, પ્રાશુક અમને દીજીએ એ ॥ ૭ ॥
 વાહનશાળ વિશાળ રે, આપી લાવશું, આવી
 ઈહાં રહીજીએ એ ॥ ૮ ॥ સપરિવાર સુવિચાર
 રે, આચારજ તિહાં, આવી સુખે રહે સદા એ
 ॥ ૯ ॥ નલિનીગુહમ અધ્યયન રે, પહેલી નિશા
 સમે, લણે આચારજ એકદા એ ॥ ૧૦ ॥
 ભદ્રા સુત ગુણવંત રે, સુખી સુરોપમ, રૂપવંત
 રળીયામણો એ ॥ ૧૧ ॥ અયવંતીસુકુમાળ
 રે, સાતમી ભૂમિકા, પામ્યો સુખ વિલસે ઘણું
 એ ॥ ૧૨ ॥ નિરૂપમ નારી બત્રીશ રે, રૂપે

અપચ્છરા, શશીવયણી મૃગલોચણી એ ॥૧૩॥
કહે જિનહૃષં વિનોદ રે, પરમ પ્રમોદશું,
લીલા લાડે અતિ ઘણી એ ॥ ૧૪ ॥

॥ દોહા. ॥

પ્રથમ નિશા સમયે મુનિ, કરિ પડિકમણું
સાર ॥ આલોચણુ આલોચતાં, કુમર સુણ્યો
તેણિવાર ॥ ૧ ॥ રાગ રંગે ભીનો રહે, અવર
નહી કોઈ આજ ॥ લેવો દેવો માતાવશું, કુમર
વડો શિરતાજ ॥ ૨ ॥

॥ ઢાલ ૨ જી. ॥

(માયા મોહે દક્ષિણ મેલાઈ,) એ દેશી.

મધુર સ્વરે મુનિવર કરે, હોજી સૂત્રતણી
સજ્જાય ॥ શ્રવણે સુપરે સાંભળી, હોજી આવી
કુમરને દાય ॥ અયવંતીસુ, કુમાર સુણી ચિત્ત
લાય ॥૧॥ એ આંકણી ॥ વિષય પ્રમાદ તજી
કરી, હો જી તન મન વચન લગાય ॥ એ સુખ
મે કિહાં અનુભવ્યાં, હો જી જે કહે મુનિવર
રાય ॥ અય૦ ॥ ૨ ॥ કુમર કરી એમ સોચના,

હો ॥ બેઠો ધ્યાન લગાય ॥ હૃદયમાંહી વિચાર-
 રતાં, રોમ રોમ ઉદ્ભસિત થાય ॥ અયં ॥ ૩ ॥
 ઇંદ્રિય તવતાં ઊપન્યું, હો ॥ જાતિસમરણ
 જ્ઞાન ॥ આંચો તિહાં ઊતાવળો, હો ॥ ધરતો
 મન શુભ ધ્યાન ॥ અયં ॥ ૪ ॥ ગુરૂનાં ચરણ
 કમળ નમી, હો ॥ બેઠો મનને કોડ ॥ લગ-
 વંત ભદ્રામૃત અછું, હો ॥ પૂછું બે
 કરજોડ ॥ અયં ॥ ૫ ॥ નલિનીગુહમ વિમાનનાં,
 હો ॥ તુમે સુખ જાણો કેમ ॥ સૂરિ કહે જિન
 વચનથી, હો ॥ અમે જાણું છું એમ ॥ અયં
 ॥ ૬ ॥ પૂરવ ભવે હું ઊપન્યો, હો ॥ નલિની
 ગુહમ વિમાન ॥ તે સુખ મુજને સાંભર્યું, હો
 ॥ જાતિસમરણ જ્ઞાન ॥ અયં ॥ ૭ ॥ તે સુખ
 કહો કેમ પામીયે, હો ॥ કેમ લહિયે તે ઠામ
 ॥ કૃપા કરી મુજને કહો, હો ॥ માહરે તેહશું
 કામ ॥ અયં ॥ ૮ ॥ એ સુખ મુજને નવિ
 ગમે, હો ॥ અપૂરવ સરસ વિમાન ॥ ખારો

હધિ જળ કિમ ગમે, હો જી જોણે કીધો પય
 પાન ॥ અય૦ ॥ ૯૯ ॥ એટલા દિન હું જાણતો,
 હો જી મેં સુખ લહ્યાં શ્રીકાર ॥ મુજ સરીખો
 જગ કોઈ નહી, હો જી સુખીયો ઇણે સંસાર
 ॥ અય૦ ॥ ૧૦ ॥ હવે મેં જાણ્યાં કારમાં, હો
 જી એ સુખ કું કિંપાક ॥ કહે જિનહર્ષ
 હવે કહો, હો જી કિમ પામું તે નાક ॥
 અય૦ ॥ ૧૧ ॥

॥ દોહા. ॥

એ સંસાર અસાર છે, સાચો સ્વર્ગનો
 દ્વાર ॥ ત્રીન જ્ઞાન ઘટમેં વસે, સુખ તણો નહી
 પાર ॥ ૧ ॥ રચણ મોતી તિહાં જળહળે, કૃષ્ણ
 ગર ધમકાર ॥ તાલ મૃદંગ દુંદભિતણા, નાટ-
 કનો નહી પાર ॥ ૨ ॥

॥ ઢાલ ૩ જી. ॥

(તું કુંજદેવી સેવી સદા, એ દેશી)

સંયમથી સુખ પામીયે, જાણો તુમે નિર-
 ધાર ॥ કુમર જી ॥ સુર સુખનું કહેવું કિયું,

લહીયે શિવ સુખ સાર ॥ કુમરજી ॥ સંયમ
 ॥ ૧ ॥ એ આંકણી ॥ નર સુર સુખ એણે
 જવડે, પામ્યાં અનંતી વાર ॥ કુમર જી ॥
 નરપતિ સુરપતિ એ થયો, ન લહી તૃપતિ
 લગાર ॥ કુમર જી ॥ સંયમ ॥ ૨ ॥ કાગ
 લિંબોળી પ્રિય કરે, પરિહરે મીઠી દ્રાખ ॥
 સુગુર જી ॥ નલિનીગુલ્મ વિમાનનો, મુજને
 છે અલિલાખ ॥ સુગુર જી ॥ સંયમ ॥ ૩ ॥
 તે લણી મુજશું કરી મયા, ઘો ગુરજીયારિત્ર
 ॥ સુગુરજી ॥ ઢીલ કિસી હવે કીજીયે, લીજીયે
 વ્રત સુપવિત્ર ॥ સુગુર જી ॥ સંયમ ॥ ૪ ॥
 શ્રી આચારજ એમ કહે, હજીય અછે તું ખાળ
 ॥ કુમર જી ॥ તું લીલાનો લાડણો, કેળિગર્ભ
 સુકુમાળ ॥ કુમર જી ॥ સંયમ ॥ ૫ ॥ દીક્ષા
 દુષ્કર પાળવી, પંચ મહાવ્રત ભાર ॥ કુમર
 જી ॥ માથે મેરૂ ઊપાડવો, તરવો જળધિ અ-
 પાર ॥ કુમરજી ॥ સંયમ ॥ ૬ ॥ મીણુ તણે
 ઠાંતે કરી, લોહચણા કોણુ ખાય ॥ કુમર જી

અમિ ફરસ કોણ સહી શકે, દુષ્કર વ્રત નિર
 માય ॥ કુમર ૭ ॥ સંયમ ॥ ૭ ॥ કુમર
 કહે પ્રભુ સાંભળો, દુઃખવિણુ સુખ કિમ થાય
 ॥ સુગુરુ ૭ ॥ અદ્ય દુઃખે બહુ સુખ હવે,
 તે તો દુઃખ ન ગણાય ॥ સુગુરુ ॥ સંયમ ॥
 ૧૮ ॥ તપ કરવો અતિ દોહિલો, સહેવા પરીસહ
 ઘોર ॥ કુમર ૭ ॥ કહે જિનકર્ષ સુભટ થઈ,
 હણવાં કર્મ કઠોર ॥ કુમર ૭ ॥ સંયમ ॥ ૯ ॥
 ॥ દોહો. ॥

કુમર કહે મુનિરાયને, વંદ્ય બે કરજોડ ॥
 શુરા નરને સોહલું, ઝૂઝે રણમેં દોડ ॥ ૧ ॥
 તે માટે મુજ દીજીએ, સંયમ ભાર અપાર ॥
 કર્મ બપાવું સદ્ગુરુ, પામું ભવજળ પાર ॥ ૨ ॥

॥ ઢાલ ૪ થી. ॥

(કપૂર હોય અતિ ઊજળો રે, એ દેશી.)

કરજોડી આગળ રહી રે, કુમર કહે એમ
 વાણુ ॥ શૂરાને શું દોહિલું રે, જે આગમે
 નિજ પ્રાણુ ॥ મુનીસર, માહરે વ્રતશું કાજ ॥

મુજને દીઠાં નવિ ગમે રે, ઋદ્ધિ રમણી એ
 રાજ ॥ મુની૦ ॥ ૧ ॥ એ આંકણી ॥ સાચાં
 કરી જાણ્યાં હતાં રે, કાચાં સહુ સુખ એહ ॥
 જ્ઞાન નયણ પ્રગટ્યાં હવે રે, હવે હું છંડીશ
 તેહ ॥ મુની૦ ॥ ૨ ॥ દુહ્ખર વ્રત ચિર પાળવાં
 રે, તે તો મેં ન ખમાય ॥ વ્રત લેઈ અણસણ
 આહરં રે, કષ્ટ અલપ જેમ થાય ॥ મુની૦
 ॥ ૩ ॥ જો વ્રત લીએ સુગુરુ કહે રે, તો
 સાંભળ મહાભાગ ॥ ઘેર જઈ નિજ પરિવા-
 રની રે, તું તો અનુમતિ માગ ॥ મુની૦ ॥ ૪ ॥
 ઘેર આવી માતા ભણી રે, અયવંતી સુકુમાળ ॥
 કોમળ વયણે વીનવે રે, ચરણે લગાડી ભાલ
 ॥ માતા જી ॥ માહરે વ્રતશું કામ ॥ ૫ ॥
 અનુમતિ દો વ્રત આહરં રે, આર્ય સુહસ્તિ
 ગુરુ પાસ ॥ નિજ નરભવ સફળો કરં રે,
 પૂરો માહરી આશ ॥ માતાજી ॥ ૬ ॥ મૂરખ
 નર જાણે નહી રે, ક્ષણ લાખેણી જાય ॥ કાળ
 અચિંત્યો આવશે રે, શરણ ન કોઈ થાય ॥

માતાજી ॥ ૭ ॥ જેમ પંખી પંજર પડ્યો
 રે, વેદે હુંઃખ નિશ દીશ ॥ માયા પંજરમાં
 પડ્યો રે, તેમ હું વિશવા વીશ ॥ માતાજી
 ॥ ૮ ॥ એ બંધન મુજ નવિ ગમે રે, દીઠાં
 પણ ન સહાય ॥ કહે જિનહર્ષ અંગજ ભણી
 રે, સુખીયો કર મોરી માય ॥ માતાજી ॥ ૯ ॥
 ॥ દોહા. ॥

આ કાયા અશાશ્વતી, સંજયા જેહવો
 વાન ॥ અનુમતિ આપો માતજી, પામું અમર
 વિમાન ॥ ૧ ॥ કેનાં છોડે કેનાં વાછડે, કેહનાં
 માયને બાપ ॥ પ્રાણી જાશે એકલો, સાથે
 પુણ્યને પાપ ॥ ૩ ॥

॥ હાલ પ મી. ॥

(વાત મ કાઢો હો ઘત તણી, એ દેશી.)
 ॥ દોહા. ॥

માય કહે વચ્છ સાંભળો, વાત સુણાવી
 એસી રે ॥ સો વાતે એક વાતડી, અનુમતિ
 કોઈ ન દેસીરે ॥ માય ॥ ૧ ॥ એ આંકણી ॥

વ્રત રથું તું રથો નાનડા, એ શી વાત પ્રકાશી
 રે ॥ ઘર જાએ જિણુ વાતથી, તે કેમ કીજે
 હાંસી રે ॥ માયં ॥ ૨ ॥ કેણે ધૂતારે ભોળ-
 વ્યો, કે કેણે બૂરકી નાંખી રે ॥ બોલે અ-
 વળા બોલડા, દીસે છળી મુખ આંખી રે ।
 માયં ॥ ૩ ॥ તું નિશ દિન સુખમાં રહ્યો,
 ખીજી વાત જાણી રે ॥ ચારિત્ર છે વચ્છ દો-
 હિલું, દુઃખ લેવું છે તાણી રે ॥ માયં ॥ ૪ ॥
 બૂખ તૃષા ન ખમી શકે, પાણી વિણ પળ
 જાય રે ॥ અરસ નીરસ જળ ભોજને, બાળવી
 છે નિજ કાય રે ॥ માયં ॥ ૫ ॥ ઇંહાં તો
 કોમળ રેશમી, સૂવું સોડ તળાઈ રે ॥ ડાલ
 સંથારો પાથરી, બૂચે સૂવું છે ભાઈરે ॥ માયં
 ॥ ૬ ॥ આછાં પહેરણુ પહેરવાં, વાઘા દિન
 દિન નવલા રે ॥ તિહાં તો મેલાં કપડાં, ઓ-
 ઢવાં છે નિત્ય પહેલાં રે ॥ માયં ॥ ૭ ॥
 માથે દોચ કરાવવો, રહવું મલિન સદાઈ રે
 ॥ તપ કરવા અતિ આકરા, ધરવી મમતા ન

કાંઈ રે ॥ માય૦ ॥ ૮ ॥ કાંઈણ હાએ તે એ
સહે, તે દુઃખ તેં ન ખમાય રે ॥ કહે જિન
હર્ષ ન કીજીયે, જિણ વાતે દુઃખ થાય રે ॥
માય૦ ॥ ૯ ॥

॥ દોહા. ॥

કુમર કહે જનની સુણો, મુનિ ચક્રી બળ-
દેવ ॥ સંયમથી સુખ પામિયા, તે સુણજે
સુખ હેવ ॥ ૧ ॥ અર્જુનમાળી ઉદ્ધરયો, દઢ-
પ્રહારી સોય ॥ પરદેશી વળી રોહિણો, માત
સુણાવું તોય ॥ ૨ ॥ સમદૃષ્ટિ હુએ સમકિતી,
સંયમ સુર સુખ લીન ॥ કેઈ તરયા વળી
તારશે, મુજ મન હુએ પ્રવીન ॥ ૩ ॥ એકજ
અંગજ માહરે, તું પણ આહરે એમ ॥ કિમ
આપું હું અનુમતિ, સનેહ તૂટે કહે કેમ ॥ ૪ ॥

॥ દોહા ૬ ઠી. ॥

(લાલ રંગાવો વરનાં મોળીયાં, એ દેશી.)

હવે કુમર ઇશ્યું મન ચિંતવે, તે મુજને
ઠેઈ નાપે શિક્ષા રે ॥ જો જાગી છું વિષ

અનુમતે, તો ગુરૂ પણ ન દીયે દીક્ષા રે ॥
 હવે ॥ ૧ ॥ એ આંકણી ॥ નિજ હાથે કેશ
 લોચન કીયો, બલો વેષ જતિનો લીધો રે ॥
 ગૃહાવાસ તજ્યો સંયમ ભજ્યો, નિજ મન
 માન્યો તેમ કીધો રે ॥ હવે ॥ ૨ ॥ બદ્રા
 દેખી મન ચિંતવે, એ તો વેષ લેધને બેઠો રે
 ॥ એહને રાખ્યાં હવે શું હવે, જમીયે મીઠા
 ભણી એઠો રે ॥ હવે ॥ ૩ ॥ વચ્છ સાંભ-
 લ તેં એ શું કીયો, મુજ આશ લતા ઉન્મૂળી
 રે ॥ તુજ તુખ દેખી મુખ પામતી, દેઈ જાય
 છે દુઃખની શૂળી રે ॥ હવે ॥ ૪ ॥ તુજ નારી
 બત્રીએ બાપડી, અબળાને જોવનવંતી રે ॥
 કુળવંતી રહેતી નિશ દિને, તુજ મુખ સામું
 નિરખંતી રે ॥ હવે ॥ ૫ ॥ રંગે રહેતી તા
 હરે મન ઉપરે, તુજ વચણ કદી નવિ લોખ્યો
 રે ॥ અવગુણ પાખે એ નાશીશું, કહેને શા
 માટે કોખ્યો રે ॥ હવે ॥ ૬ ॥ એ દુઃખ ખમ્યું

જાશે નહિ, પણ જોર નહિ તુંજ કેડે રે ॥
 જિનહર્ષ બદ્ધા નારી મળી, આંખડીયે આંસુ
 રેડે રે ॥ હવે ॥ ૭ ॥

॥ દોહા. ॥

ખત્રીશે નારી મિળી, કહે પિયુને સુવિ-
 ચાર ॥ વય લઘુતા રૂપે બલા, શો સંયમનો
 ભાર ॥ ૧ ॥ પ્રત છે કરવત સારિખાં, મન છે
 પવન સમાન ॥ ખાવીશે પરિસહ સહે, વચન
 અમારો માન ॥ ૨ ॥ મયગળ હંત જે ની-
 કળ્યા, તે કિમ પાછા જાય ॥ કરમ સુભટ
 દૂરે કરી, પહોચવું શિવપુર ઠાય ॥ ૩ ॥

॥ ઢાલ સાતમી. ॥

(ધરે આવો જ આંખો મોરીયો, એ દશી.)

અનુમતિ દીધીમાયે રાવંતાં, તુંજને થાઓ
 કેઠ કલ્યાણ રે ॥ સફળ થાઓ તુંજ આશડી,
 સંયમ ચઢજો સુપ્રમાણ રે ॥ અનુ ॥ ૧ ॥ એ
 આંકણી ॥ કુમરતાણાં વંછિત ફળ્યાં, હળ્યો

નિજ ચિત્ત મઝાર રે ॥ આઁયો ગુરૂ પાસે
 ઊમહો, સાથે પરિવાર અપાર રે ॥ અનુ૦
 ॥૨॥ સદગુરૂનાં ચરણ કમળ નમી, ભાંખે
 કર્નેડી કુમારો રે ॥ પ્રવહણ સમ ગુરૂ મુજ
 ભણી, સંસાર સમુદ્રથી તારો ॥ અનુ૦ ॥૩॥
 આચારજે ઉચ્ચરાવીયાં, મત પંચ વિધે સહુ
 સાખે રે ॥ ધન ધન એવાં જોણે સુખ તજ્યાં,
 નર નારી મળી એમ ભાંખે રે ॥ અનુ૦ ॥૪॥
 ભદ્રા કહે આચારજ ભણી, તુમને કહું છું
 કર્નેડ રે ॥ જાળવજો એને રૂડી પરે, મુજ
 કાળજડાની કેર રે ॥ અનુ૦ ॥૫॥ તપ કરતાં
 એને વારજો, ભૂખ્યાની કરજો સારો રે ॥
 જનમારે દુઃખ જાણ્યું નથી, અહમિંદ્ર તણો
 અવતારો રે ॥ અનુ૦ ॥ ૬ ॥ માહરે આથી
 પોથી એ હતી, દીધી છે તુમચે હાથ રે ॥
 હવે જિમ જાણો તેમ જાણજો, વહાલી માહરી
 એ આથ રે ॥ અનુ૦ ॥૭॥ સાંભળ સુત જો
 મત આદર્યું, તો પાળજો નિરતિચાર રે ॥

દૂધણુ મ લગાઠીશ ત્રત ભણી, તું જેમ પામે
ભવ પાર રે ॥ અનુ૦ ॥ ૮ ॥ ધન્ય ગુરૂ
જેહનો એ શિષ્ય થયો, ધન્ય માત પિતા
કુળ જાસ રે ॥ જેહને કુળ એ સુત ઉપન્યો,
ઇમ ખોલાવી જશ વાસ રે ॥ અનુ૦ ॥ ૯ ॥
એમ કહી ભદ્રા પાછી વળી, દુઃખણી વહુઅરો
લેઇ સાથ રે ॥ જિનહર્ષ અલપ જળ માછલી,
ઘેર આવી થઈ છે અનાથ રે ॥ અનુ૦ ॥ ૧૦ ॥

॥ દોહા. ॥

ઘેર આવી સાસુ વહુ, મન માન્યો ઉદાસ
॥ દીપક વિણ મંદિર કિશો, પિયુ વિણ સ્ત્રીની
રાશ ॥ ૧ ॥ પિયુ વિણ પલક ન રહિ શકું,
સેજ લગે મુજ ખાય ॥ પત્થર પડે ભુયંગકો,
તળક તળક એવ જાય ॥ ૨ ॥

॥ દાલ ૮ મી. ॥

(પ્રાહુણાની દેશી.)

સહગુરૂ એ હો કહુ તુમને કરજોડ, ચિર
આરિત્ર પળે નહી ॥ સહગુરૂ એ હો ॥ તપ

કિરિયા નવિ થાય, કર્મ ખપે જોડથી સહી ॥
 સં ॥ ૧ ॥ ૧૦ ॥ તુમચી અનુમતિ થાય,
 તો હું અણુસણ આદરું ॥ સં ॥ થોડા કાળ
 મઝાર, કષ્ટ કરી શિવપદ વરું ॥ સં ॥ ૨ ॥
 મુનિ વરણ હો ॥ જેમ સુખ થાયે તુજ,
 તેમ કરો દેવાણુપિપયા ॥ મુનિં ॥ ગુરૂને
 ચરણે લાગિ, સહુશું ખામણુડાં કીયાં ॥ મુનિં
 ॥ ૩ ॥ મુનિં ॥ આવ્યો જિહાં સમસાન,
 ખળે મૃતક વન્હિ ધગધગે ॥ મુનિં ॥ બિ-
 હામણે વિકરાળ, દેખતાં મન ઊભગે ॥ મુનિં
 ॥ ૪ ॥ મુનિં ॥ પિતૃવન ઇણે નામે, દીસે
 યમવન સારિખો ॥ મુનિં ॥ કાંટાળા તિહાં
 રૂખ, કૂર કંથેરી સારિખો ॥ મુનિં ॥ ૫ ॥
 મુનિં ॥ આવ્યો તિણુ વન માંહે, તિહાં આવી
 અણુસણ કરચું ॥ મુનિં ॥ કાંટે વિંધાણુ
 પાય, તતક્ષણુ લોહીજ રહચું ॥ મુનિં ॥ ૬ ॥
 મુનિં ॥ પગ પીંડી પરનાળ, લોહી પાવસ
 ઉત્તરો ॥ મુનિં ॥ સોભાગી સુકુમાળ, કઠણ

પરિસહ આદરયો ॥ મુનિ૦ ॥ ૭ ॥ મુનિ૦ ॥
 શકસ્તવ તિણિવાર, કીધો અરિહંત સિદ્ધને
 ॥ મુનિ૦ ॥ ધર્માચારજ ધ્યાનજ ધરયું જિન-
 હર્ષ બલે મને ॥ મુનિ૦ ॥ ૮ ॥

॥ દોહા. ॥

વંદન આવી ગોરડી, પ્રાતસમય ગુરૂ પાસ
 ॥ કરજોડી મુખથી વહે, નાહન દીસે તાસા ॥ ૧ ॥
 મુનિ કહે અનુમતિ લહી, કાઉસગ રહ્યો સ-
 મશાન ॥ મન ઈચ્છા ધર પામિયો, પહોત્યો
 દેવ વિમાન ॥ ૨ ॥

॥ ઢાલ ૯ મી ॥

(ધોખીડા તું ધોજે મનનું ધોતીયું રે, એ દેશી.)

તિણુ અવસર એક આવી જંબુકી રે,
 સાથે લેઈ પોતાનાં બાળ રે ॥ બક્ષ કરવાને
 દશ દિશે ફિરેરે, અવળી સવળી દેતી ફાળ
 રે ॥ તિણુ ॥ ૧ ॥ એ આંકણી ॥ ચરણ
 રૂધીરની આવી વાસનારે, બાળસહિત આવી
 વન માંહ રે ॥ પૂરવ વૈર સંભારી શોધતી રે,

ખાવા લાગી પગથું સાહિ રે ॥ તિણું ॥ ૨ ॥
 ચટ ચટ ચૂંટે હાંતે ચામડી રે, ગટ ગટ ખાચે
 લોહી માંસ રે ॥ બટ બટ ચર્મતણું બટકાં
 ભરે રે, ત્રટ ત્રટ ત્રોડેનાડી નસ રે ॥ તિણું ૦ ૩
 ॥ પ્રથમ પ્રહરે તે જંબુક જંબુકી રે, એક
 ચરણનું ભક્ષણ કીધ રે ॥ તો પણુ તે વેઢનાચે
 કાંચે નહી રે, બીજે પ્રહરે બીજે પગ લીધ
 રે ॥ તિણું ॥ ૪ ॥ ખાચે પિંડી સાથળ ત્રો-
 ડિને રે, પણુ તે ન કરે તિલભર રવિ રે ॥
 ॥ કાયા માટી ભાંડ અશાશ્વતી રે, તૃપ્તા થાઓ
 એહથી જીવ રે ॥ તિણું ॥ ૫ ॥ ત્રીજે પ્રહરે
 પેટ વિહારિયું રે, જાણે કર્મ વિહારયાં એ રે
 ॥ ચોથે પ્રહરે પ્રાણ તજી કરી રે, નલિની
 ગુલ્મ લહ્યાં સુખ તેણુ રે ॥ તિણું ॥ ૬ ॥
 સુર વંદીને તાસ શરીરનો રે, મહિમા કરે
 અનેક પ્રકાર રે ॥ કહે જિનહર્ષ તેણે
 અવસર મળી રે, વંદણુ આવી સઘળી નાર
 રે ॥ તિણું ॥ ૭ ॥

॥ દોહા. ॥

ગોરિ સખિ અખી થઈ, આવી નગરિ
મઝાર ॥ મુખ કમળાણું માલતી, સાસુ દેખે
તેણિવાર ॥ ૨ ॥ કુળમાં કેળાહળ થયો,
મંદિર ખાવા ધાય ॥ તન ભોગી ભોગી હુએ,
કરમ કરે તે થાય ॥ ૨ ॥

॥ ઢાલ ૧૦ મી. ॥

(ભણે દેવકી કેણે ભોળવ્યા, એ દશી.)

વાંદી પૂઠે ગુરૂ ભણી, અમચો દીસે નહી
ભરતાર ॥ પૂજ્ય જી ॥ કિહાં ગયો મુનિ તે
કહો, ઉપયોગે કહે તેણીવાર ॥ કામિની ॥
વાંદી૦ ॥ ૧ ॥ એ આંકણી ॥ આવ્યા હતા
પોહત્યા તિહાં, દુઃખ પામી મરણ સુણેય ॥
કામિની ॥ હા હા કરે દરણી ઢળે, આંસુડાં
છટયાં નયણેય ॥ કામિની ॥ વાંદી૦ ॥ ૨ ॥
હીયડું પીટે હાથશું, ઉપાડે શિરના કેશ ॥
કામિની ॥ વિલવે પિયુ વિણ પદમિણી, સસ-

નેહી પામે કલેશ ॥ કામિની ॥ વાંદી૦ ॥૩॥
 એટલા દિનમાં દીલ હતી, પ્રતધારી હતો ભર-
 તાર ॥ પૂજ્યજી ॥ એટલું હી સુખ અમતાણું,
 સારયું નહી કિરતાર ॥ પૂજ્યજી ॥ વાંદી૦ ॥૪॥
 અમે મન માંહે જાણતી, દેખશું દરિસણ
 નિત્ય ॥ પૂજ્યજી ॥ ચરણ કમળ નિત્ય
 વાંદશું, ચિંતવતી ઇણીપરે ચિત્ત ॥ પૂજ્યજી
 ॥ વાંદી૦ ॥ ૫ ॥ દૈવે દીધ રંડાપણું, હવે અમે
 થયાં અનાથ ॥ પૂજ્યજી ॥ મનનાં દુઃખ કહિયે
 કેહને, અમચા પડયા જૂંઘ હાથ ॥ પૂજ્યજી ॥
 વાંદી૦ ॥ ૬ ॥ શું કહિએ કરિએ કિશયું, અમને
 હુઓ સંતાપ ॥ પૂજ્યજી ॥ દુઃખ કહીયે કેહ
 ને હવે, અમચાં પૂરણ પાપ ॥ પૂજ્યજી ॥
 વાંદી૦ ॥ ૭ ॥ ઉભી પસ્તાવો કરે, નાંખતી
 મુખ નિઃશ્વાસ ॥ કામિની ॥ કહે જિનહર્ષ
 ધરે ગઈ, ખત્રિશે થઈ નિરાશ ॥ કામિની ॥
 વાંદી ॥ ૮ ॥

॥ દોહા. ॥

ધણિપરે ઝૂરે ગોરહી, તિમ ઝૂરે વણિ
માય ॥ મોહતણી ગતિ વંકડી, જોહથી દુર્ગતિ
થાય ॥ ૧ ॥ જિમ જિમ પિયુ ગુણ સાંભરે
તિમતિમ હૃદય મઝાર ॥ દુઃખ વિરહે સુખ
હોય કિહાં, નિહુર થયો કિરતાર ॥ ૨ ॥

॥ ઢાલ ૧૧ મી. ॥

(દેખો ગતિ દૈવની રે, અથવા ગજરાજની દેશી.

દુઃખભર ખત્રીશે રોવતી રે, ગઢ ગ
ખોલે વચન ॥ પરલોકે પોહોત્યા સહી રે, સાર
તુમ પુત્ર રતન ॥ દેળે મુને મુજરો રે અં
સાસુના જાયા, અરે નણદીના વિરા, અરે અ
મૂલક હીરા, અરે મન મોહનગારા, અરે પ્રીતર
ખ્યારા, દેળે મુને મુજરો રે ॥ ૧ ॥ એ અં
કણી ॥ ભદ્રા સુણી દુઃખણી થઈ રે, પુ
મરણની વાત ॥ ચાર પહોર દુઃખ નિર્ગમ
રે, પહોતી તિણે વન પરભાત ॥ દેળેનારા

કંથેરી વન હુંઠતાં રે, પુત્ર કળેવર દીઠ ॥
 નારી માય રોઇ પડી રે, નયણે જળ ધારા
 નીઠ ॥ દેને૦ ॥ ૩ ॥ હીયડા કાટે કાં નહી
 રે, જીવી કાંઇ કરેશ ॥ અંતરજામી વાલહો
 રે, તે તો પોહોત્યો પરદેશ ॥ દેને૦ ॥ ૪ ॥
 હીયડા તું નિહુર થયું રે, પહાણુ જડયું કે
 લોહ ॥ શ્રીટ પાપી કાટયું નહી રે, વહાલા તણે
 વિચ્છોહ ॥ દેને૦ ॥ ૫ ॥ હીયડું હણું કટારિયે
 રે, ભુંભું અંગારે દેહ ॥ સાંભળતાં કાટયું
 નહી રે, તો ખોટો તાહરો નેહ ॥ દેને૦ ॥ ૬ ॥
 ઇણી પરે ઝૂરે ગોરડી રે, તિમહી જ ઝૂરે
 માય ॥ પિયુ પિયુ મુખથી કરી રહી રે,
 બાપેડા મુર જિમ જાય ॥ દેને૦ ॥ ૭ ॥
 દુઃખલર સાયર ઉલટયોરે, છાતીમાં ન સમાય ॥
 પ્રેતકારજ સુતનું કિયું રે, જિનહર્ષ હિયે
 અકળાય ॥ દેને૦ ॥ ૮ ॥

॥ દોહા. ॥

બૈરાગ્યે મન વાળિયો, સમજાવે તે આપ ॥

હૈયે હટકયો હાથકર, હવે મત કરો વિલાપ
 ॥ ૧ ॥ એક નારી ઘર રાખિને, સાસુ સહિત
 પરિવાર ॥ ગુરૂનાં ચરણ નમી કરી, લીધો
 સંયમ ભાર રે ॥ ૨ ॥

॥ ઢાલ ૧૨ મી. ॥

(રાજકુમર બાધ લલો ભરતાર, અથવા મોરિ
 બહિની રે, એ દેશી.)

ક્ષિપ્રા તટે ઊભી રહે રે, માય ચિતા
 બળતી જોય ॥ આંસુ લીનો કંચુઓ તિહાં,
 રહે નિયોય નિયોય ॥ મોરી વહુઅર, એ શું થયું
 રે અકાજ ॥ ગયો મુજ ઘરથી રાજ ॥ મોરી
 ॥ હું હુઃખણી થઈ છું આજ મોરી ॥ ૧ ॥
 એ આંકણી ॥ એ ઘર મંદિર કેહનાં રે,
 કેહની એ ધનરાશિ ॥ પુત્ર વિના સૂનાં સહુ
 રે, કેહી જીવિત આશ ॥ મોરી ॥ ૨ ॥ દીસે
 સહુ એ કારમાં રે, વિણસતાં કાંઈ ન વાર ॥
 સંધ્યારાગ તણી પડે રે, કારમો સહુ પરિવાર

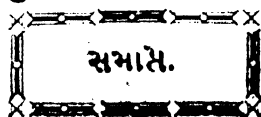
॥ મોરી૦ ॥ ૩ ॥ બાજી બાજીગર તણી રે,
 દીસતી જેમ અમૂલ્ય ॥ દિવસ ચારકા પેખણા
 રે, અંતે ધૂળકી ધૂળ ॥ મોરી૦ ॥ ૪ ॥ માત
 પિતા સુત કામિની રે, સંયોગે મળિયાં આય
 ॥ વાયે મળ્યાં જેમ વાદળાં રે, વાયે વિંખરી
 નય ॥ મોરી ॥ ૫ ॥ સુપન માંહે જેમ રાંકડો
 રે, ધન પામી હુઓ શેઠ ॥ જાગી નિહાળે
 ઠીકં રે, ભાંગ્યું માથા હેઠ ॥ મોરી૦ ॥ ૬ ॥
 સ્વપ્ન જેમ અશાશ્વતાં રે, સહુ દેખાય છે એહ ॥
 કહે જિનહર્ષ વૈરાગીયાં રે, સાસુ વહુઅર તેહ
 ॥ મોરી૦ ॥ ૭ ॥

॥ ઢાલ ૧૩ મી. ॥

(મુણ બહેની પીયુડો પરદેશી, એ દેશી.)

ભદ્રા ઘર આવી એમ ભાંખે, ગર્ભવતી
 ઘર રાખે રે ॥ અન્ય વધુ પહોતી ગુરૂ પાસે,
 વ્રત અમૃત રસ ચાખે રે ॥ ભદ્રા૦ ॥ ૧ ॥
 એ આંકણી ॥ પંચ મહાવ્રત સૂઘાં પાળે, દૂષણ

સઘળાં ટાળે રે ॥ દુષ્કર તપ કરી કાયા ગાળે,
 કળિમળ પાપ પખાળે રે ॥ ભદ્રાં ॥ ૨ ॥
 અંતકાળે સહુ અણુસણુ લેઈ, તણ ઔદારિક
 દેહી રે ॥ દેવલોકનાં સુખ તે લેહી, ચારિત્રનાં
 ફળ એહી રે ॥ ભદ્રાં ॥ ૩ ॥ કેડે ગર્ભવતી
 સુત જોયો, દેવળ તેણે કરાવ્યો રે ॥ પિતા
 મરણને ઠામે સુહાવ્યો, અયવંતી પાસ કહાવ્યો
 રે ॥ ભદ્રાં ॥ ૪ ॥ પાસ જિણેસર પ્રતિમા
 થાપી, કુમતિ લતા જડ કાપા રે ॥ કીર્તિ
 તેહની ત્રિભુવન વ્યાપી, સૂરજ જેમ પ્રતાપી
 રે ॥ ભદ્રાં ॥ ૫ ॥ સંવત સત્તર એકતાળીશે
 શુકલ અષાઠ કહીશે રે ॥ વાર શનીશ્ચર આઠમ
 દિવસે; કીધી સજાયા જગીશે રે ॥ ભદ્રાં
 ॥ ૬ ॥ અયવંતી સુકુમાર મલાવે, મધુર સ્વરે
 ગુણ ગાવે રે ॥ તે જિનહર્ષ દીપે વડલાવે,
 શાંતિહર્ષ સુખ પાવે રે ॥ ભદ્રાં ॥ ૭ ॥ ઇતિ ॥

જાહેર અખ્તર.

અમારી તરફથી દેવસીરાઇ પ્રતિક્રમણની
બુકો તેના સંપૂર્ણ વિધિ સાથે એટલે જ્યાં
જ્યાં વિધિમાં સૂત્રો વિગેરે જોઇએ તે પ્રમાણે
વગર બચેલા પણ બુકમાં જોડેને પોતે જે
પ્રતિક્રમણ કરી શકે તેવી બુકો બહાર પાડવામાં
આવી છે. કી. ૦-૮-૦ જોઇએ તેને નીચેને
શરનામે મંગાવી લેવી.

શ્રીમાન મોહનલાલજી કૈન સાયબેરી.

હા. રીચીરાઇ પુલ નીચે અમદાવાદ.

અમારી પાસેથી પૂજા સંગ્રહ, દેવવંદન-
માળા પંચપ્રતિક્રમણ દેવસીરાઇ, સામાયક સૂત્ર
કર્મગ્રંથ લાખ્યો રતનાકર પચ્ચીસી-સ્તોત્ર સંગ્રહ,
અઉત્તરણ આઉર પચ્ચખાણ તથા દીવાની
સ્તવનો આપાંતર સહિત વિગેરે દરેક જાતના
કૈન ધર્મના પુસ્તકો મલી શકશે. લખો.

આસ્તર ઉમેદવાર રાયચંદ.

મુ. અમદાવાદ હા. પાંજરાપેળા.

